

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

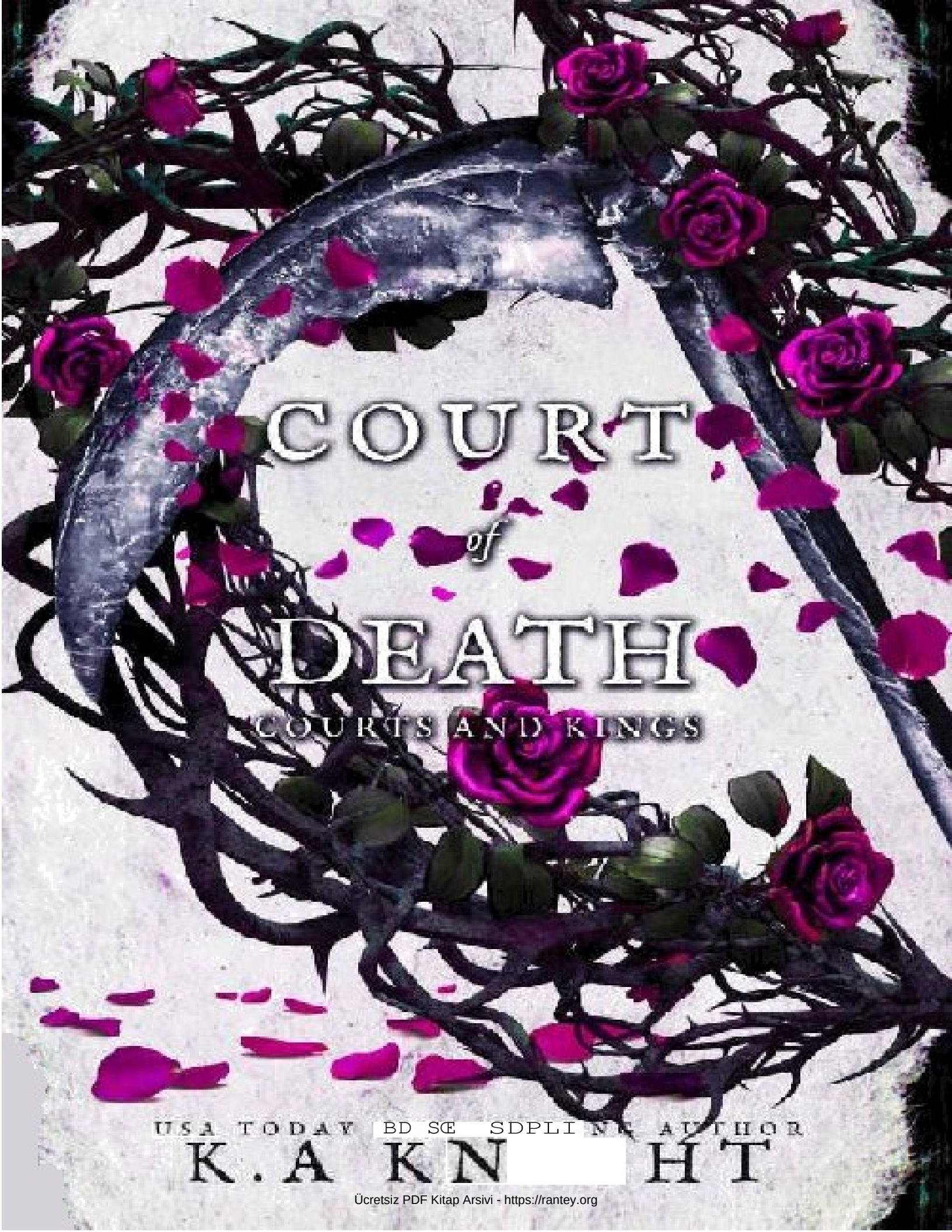
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURT

of

DEATH

COURTS AND KINGS

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR

K.A. KRIVITZ

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ÖLÜM MAHKEMESİ

SARAYLAR VE KRALLAR

K.A. KNIGHT

Ölüm Mahkemesi (Mahkemeler ve Krallar).

Telif hakkı© 2023 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir. Düzeltme Norma's Nook tarafından yapılmıştır.

The Nutty Formatter tarafından
biçimlendirilmiştir. Kapak Simply
Defined Art'tan Jay tarafından
yapılmıştır. Sanat Dily Iola Designs
tarafından yapılmıştır.

İÇİNDEKİLER

[Okuyucu Uyarısı](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[K.A. Knight hakkında](#)

[Ayrıca K.A. Knight](#)

[tarafından Bir hata mı](#)

[buldunuz?](#)

OKUYUCU UYARISI

Lütfen bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve bu nedenle tetikleyici bulabileceğiniz sahneler olabileceğini unutmayın. Bu kitap cinsel şiddet içeren sahneler, grafik şiddet, açık sahneler, rızaya dayalı kan oyunu ve çok daha fazlasını içerir.

Gölgelere adım atın ve içinizdeki ölümü bulun.

PROLOGUE

AVEA

"A_{vea}."

Ölüm ona uzanırken avuçlarımı boyayan kana bakıyorum.

"Avea!" Adımı bir kez daha haykırıyor. "O ölüyor. Ölüyor. Bize yardım edin! Yardım edin!" Ses tonundaki panik, korku ve ıstırap beni bulanık hayallerimden koparıyor ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, adamın yattığı yerde göğsüne yaslanıyor. Yüzü kül rengi, teni nemli, gözleri garip bir gri renkte ve kan çanağı ve dişleri griye dönüyor. Ölüyor ve öksürerek çıkardığı kan avuçlarımı kaplarken ölümünün kanıtı.

Ellerimde kötü kokuyor ve kötü hissediyorum.

Ellerimi tekrar üzerine koyuyorum, bu dünyada değer verdiğim tek kişiyi kurtarmaya çalışırken güçlerimi vücudunda gezdiriyorum ama nafile. Arkama yaslanıyorum, kendi gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Parlak saçlarım acımla birlikte değişiyor, donuk ve cansız bir hal alıyor.

Görüyor ve daha çok hıçkırıyor. "Hayır, Avea, onu kurtarmalısın. Kurtarmak zorundasın. Onu kaybedemem. Avea, lütfen, her şeyi yaparım. Avea, ona hayatını borçlusun, o yüzden kurtar onu!" diye bağırır.

Haksız değil. Ona hayatımı borçluyum.

Ölmesine izin vermeyeceğim. En iyi arkadaşım olmadan, kardeşim olmadan bir hayat yaşamayı reddediyorum.

Aklıma gerçekten korkunç bir fikir gelince endişeyle dudaklarımı yalıyorum.

Muhtemelen hepimizi öldürtecek ama elimizdeki tek şans bu. "Ölüm tanrısına gitmeli ve onun yaşaması için yalvarmalıyız," diye fısıldıyorum. "Onu topla, ziyaret ettiği söylenen bir yer biliyorum. Hayatı için yalvaracağız, tanrıya onu kurtarması için yalvaracağız." Elini tutuyorum, kardeşimin eşinin kederli yüzüyle karşılaşıyorum. "Henüz her şey bitmiş değil. Onu kurtaracağız. Bundan emin olacağım." Diğer elimi kalbinin üzerine koyarak, gözlerimi kapatıp bizi hiçbir canlının asla ziyaret etmemesi gereken tek yere, ölüm sarayına götürürken onun zayıf itirazlarını duymazdan geliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

AVEA

I Kulüpteki diğer herkesi görmezden gelerek önümde dönen içkiye odaklanıyorum - beni öldürmesi gereken bir içki. Herkesin bahsettiği yeni yargıçları, kralları ve kraliçeleri hissediyorum, ama beni öldürmek istiyorlarsa, o zaman bırakalım

Onlar. Sadece bir anlığına can atardım.

Ama hayır, bunu yapamam. Bu işin kolay yolu ve ben bu seçmekte hiç iyi olmadım. Yine bardaki diğerlerinin duruşlarını ve bakışlarını görmezden geliyorum, omuzlarım çöküyor. Bu gece kötü geçmişti. Bunu neden yaptım ki? Neden beni besleyeceklerini düşündüm? Beslenmek için çaresizlik içinde olsam bile partilerden birine gitmemem gerektiğini biliyordum ama bunu sadece herkesin önünde reddedilmek ve tüm mahkemenin önünde azarlanmak için yaptım.

Bu yüzden elimden geldiğince uzak duruyorum. Bu gecedен önce iki ay uzak kalmayı başarmıştım ve kendime daha da uzun süre kalacağıma söz veriyorum. Elimden gelse asla geri dönmeyeceğim. Ne de olsa burası benim için hiçbir zaman güvenli bir yer ya da ev olmadı, çünkü ben buyum.

İçkimi yudumlarken, duyduğum kavgı ve bağrışmaları görmezden gelerek bir tane daha içmek için işaret ediyorum. Hepimizin burada ölmesi en iyisi bile olabilir. Kafamda alarm zilleri çaldığında mutsuzluğumu alkolle boğuyorum - gerçek anlamda değil, ama içimde kötü bir his oluşuyor, karanlık bir sokağı baktığınızda oraya girmemeniz gerektiğini bilmeniz gibi. Bu diğer yarımından gelen bir içgüdü, ama bu dünyada tehlikede olabilecek, değer verdiğim neredeyse hiç kimse kalmadı ve ben de yakın bir tehlikede değilim, yani geriye sadece ...

Mateo.

Kimse hareket ettiğimi bile görmeden ayağa kalkıyorum. Genellikle insanların önünde sihrimi kullanmaktan çekinirim. Bana bunun yanlış, günah olduğu ve diğer vampirler gibi uyum sağlamam gerektiği öğretilmişti ama kafamdaki alarm yükseliyor ve kulübün tam ortasında buharlaşıp yok oluyorum. Yolculuğumun kolaylığı, onun konumuna kilitlenme ihtiyacım tarafından durduruluyor. Alarm zillerini takip ediyorum ve sonunda eşimle paylaştığı üç katlı şehir evinin önünde belirliyorum.

Basamakları hızla çıkarken, uyarı daha yüksek sesle çaldığında nefes nefese kalıyorum. Vücudum titriyor, dövüşe hazırım ve sihrimle gücüm birbirine karışıyor ama normalden daha az, alev olması gereken yerde sadece küçük bir kıvılcım var - her iki gücümün de gücünü test edecek kadar beslendiğimden değil, beni açığa çıkarmamaları veya hedef haline getirmemeleri için kendimi yarı aç tutmayı tercih ediyorum ama boşa koşuyorum.

Aptalca, çok aptalca.

Parlak yumurta kabuğu beyazı ön kapıda, mükemmelliğini bozan kırmızı bir el izi gördüğümde donup kalıyorum. Üçümüz birlikte bir yaz günü barbekü yapmadan önce boyamıştık.

Olacaklara dair bir uyarı bu ve elimi kapı koluna koyduğumda içgüdülerim gitmem için kükrüyor.

Hastalık çılgınlıkları atıyor.

Bu yanlış.

İleri atıldım, korumalı kapıyı açtım ve içeri girdim. "Mateo?" Yavaşça sesleniyorum. Tüm ışıklar kapalı ve yağmur yağmaya başlarken rüzgâr panjurlara çarpıyor, devasa pencerelerin ardından görüşümü engelliyor. "Phoebe?" Diğer arkadaşşıma, eşime sesleniyorum ama cevap yok.

Karanlık oturma odasından sola doğru ilerleyerek iki kat merdiveni aceleyle çıkıyorum, oyun odalarının, ev ofislerinin ve benim boş yatak odamın bulunduğu ikinci katla uğraşmıyorum. yerine üçüncü katın gri halısında duruyorum. Burada kapı yok, sadece çiftleşme odalarına giden açık bir kemere açılan kısa bir koridor var. Eşime bu kadar yakın olsam bile başka bir dişinin kokusu onu tetikleyebileceğinden oraya pek sık girmiyorum ama mum ışığının titrediğini görüp hıçkırık seslerini duyunca tüm tereddütlerimi bir kenara bırakıp aceleyle içeri giriyorum.

Önümdeki manzarayı gördüğümde bir adım sonra donup kalıyorum. Mateo sayvanlı yatakta doğrulup oturuyor, gözleri acı içinde kapalı, hırıltılar çıkarıyor. Solgun, çok solgun ve yanlış görünüyor. Neredeyse hayattan yoksun gibi görünüyor ama bu doğru değil. Aurası genellikle çarpıcı bir renk kaleydoskopudur.

Eşi Phoebe yatağın üzerine tünemiş, onun elini tutuyor. Ben yaklaştıkça zemin gıcırıyor, kalbim parçalanıyor. Hayır, hayır, hayır. Başını kaldırıyor ve kim olduğunu anlayıp yere yığılmadan önce dişlerini gösteriyor. "Avea, senin geleceğini biliyordun," diyor hıçkırarak. "Yardım et bana."

Zaman kaybetmeden yanına koşarken güçlerim artıyor, paniğim yüzünden onları kontrol edemiyorum ama bu büyü gösterisi bile beni daha da tüketiyor ve güçsüz bırakıyor. Kan lekeli çarşaflar çıplak omuzlarına kadar çekilmişti ve ben de onu incelemek için çarşafları aşağıya doğru çekiyorum, bulduğum korkunç yara karşısında ağzımı kapatıyorum.

Karnının büyük kısmını kaplıyor ve iç organlarını açıkta bırakıyor. İyileşmiyor, bu da vaftiz edilmiş bir silahla yapıldığı anlamına geliyor - hayatı tehdit eden yaralar bırakabilecek tek şey. Büyük, açık delikten kan damlıyor ve kanamayı durdurmaya çalışarak elimle hızlıca kapatıyorum.

"Ne oldu?" Sesim yumuşak ama korkmuş bir şekilde talep ediyorum.

Ben asla korkmam. Irkımızın en kötüsüyle yüzleştim ve altımdaki en iyi arkadaşımın bile bildiğinden daha fazla acı çektim, ama onun için? Korkuyorum. Onu kaybedemem. Geriye kalan tek ailem o. "Ne oldu?" Onun yanında hıçkırığa ağlamaya devam ederken, kanını onun ağzına itmeye çalışırken tekrar soruyorum, ama o zayıf, protest bir iniltiyle başını çeviriyor.

"Evin içine böyle yığıldı. Bilmiyorum," diye ağlıyor. "Besle," diye emrediyor ama adam bir kez daha arkasını dönüyor.

Gözlerimi kapatıp ellerimi yarasına bastırıyorum ve sihrimi vücuduna uyguluyorum, yarayı iyileştirmeye, yanlışlığı durdurmaya çalışıyorum ama bana geri dönüyor ve acıdan inlememe neden oluyor. Ben çok zayıfım.

Adam öksürmeye başladığında ellerimi kaldırıp ondan kadına bakıyorum. Çürüme vücuduna yayılıyor.

"Avea."

Ölüm ona uzanırken avuçlarımı boyayan kana bakıyorum. Ölümü iyi bilirim. Geldiğini bilecek kadar çok şey gördüm. Sırtım, en iyi arkadaşıma, dünyada beni önemseyen ve kim ve ne olduğumdan rahatsız olmayan tek kişiye ulaşan mezarın soğukluğuyla titriyor.

"Avea!" Adımı bir kez daha haykırıyor. "O ölüyor. Ölüyor. Bize yardım edin! Yardım edin!" Ses tonundaki panik, korku ve ıstırap beni bulanık hayallerimden koparıyor ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

O ölemez. Ölemez.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, adamın yattığı yerde göğsüne yaslanıyor. Yüzü kül rengi, teni nemli, gözleri garip bir gri renkte ve kan çanağı ve dişleri griye dönüyor. Ölüyor ve öksürerek çıkardığı kan avuçlarını kaplarken ölümünün kanıtı.

Ellerimde kötü kokuyor ve kötü hissediyorum.

Ellerimi tekrar üzerine koyuyorum, bu dünyada değer verdiğim tek kişiyi kurtarmaya çalışırken güçlerimi vücudunda gezdiriyorum ama nafile. Arkama yaslanıyorum, kendi gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Parlak saçlarım acımla birlikte değişiyor, donuk ve cansız bir hal alıyor.

Görüyor ve daha çok hıçkırıyor. "Hayır, Avea, onu kurtarmalısın, . Onu kaybedemem. Avea, lütfen, her şeyi yaparım. Avea, ona hayatını borçlusun, o yüzden kurtar onu!" diye bağırır.

Ne kadar yanlış seçimler yaptığımı çok geç fark ettim. Onu iyileştirebildiğimden emin olmak için beslenmeliydim. Becerilerimi kontrol edebileceğimi garantilemek için pratik yapmalıyım, onlardan korkmak için değil. Çok zayıfım ama ölmesine izin veremem. İzin veremem. Nefret ettiğim bir dünyayla tek bağlantım o. Bu yerdeki tek iyi şey o.

Sözleri düşüncelerime nüfuz ederken aurası titremeye başlıyor.

Haksız değil. Ona hayatımı borçluyum.

Ölmesine izin vermeyeceğim. En iyi arkadaşım olmadan, kardeşim olmadan bir hayat yaşamayı reddediyorum.

Aklıma gerçekten korkunç bir fikir gelince endişeyle dudaklarımı yalıyorum.

Bu aptalca ve çocukken yaşadığım hikayelerden ve deneyimlerden kaynaklanıyor. Yabancı bir çocuktum, bu yüzden düşünmekten bile nefret ettiğim bir dönem.

Muhtemelen hepimizi öldürtecek ama tek şansımız bu. Onu kaybedemem, o da kaybedemez. O eşi olmadan ölür, ben de ailem olmadan ölürüm. Bunun gerçek olup olmadığını ya da işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum ama denemek zorundayız. Artık bizim dünyamızdan kimse onu kurtaramaz; o bunun ötesinde.

Hayır, başka birine ihtiyacı var, Dünya'daki diğer tüm varlıklardan daha güçlü birine.

Bir tanrıya ihtiyacı var, hem de herhangi bir tanrıya değil.

"Ölüm Tanrısı'na gitmeli ve onun yaşaması için yalvarmalıyız," diye fısıldıyorum. "Onu topla, ziyaret ettiği söylenen bir yer biliyorum. Hayatı için yalvaracağız, tanrıya onu kurtarması için yalvaracağız." Elini tutuyorum, kardeşimin eşinin kederli yüzüyle karşılaşıyorum. "Henüz her şey bitmiş değil. Onu kurtaracağız. Bundan emin olacağım."

Ses tonuma hissettiğimden daha fazla güven aşıyorum. Bu bir yalan. Buraya bir kez gelmişim ve bomboştu. O zamanlar sadece bir çocuktum ve pek çok şeyi anlamıyordum ama orada gördüğüm ve hissettiğim ölümü ve barındırdığı anıları anlamıştım. Ancak bu dünyaya düzgün bir şekilde geldikten ve tarihimizi araştırdıktan sonra o yerin ne olduğunu tam olarak anladım: ölüm tanrısının çoktan geçmiş bir zamanda bu dünyadaki tapınanlarıyla bağlantı kurduğu bir tapınak.

Diğer elimi kalbinin üzerine koyarak zayıf itirazlarını duymazdan geliyorum ve gözlerimi kapatıp bizi hiçbir canlının asla ziyaret etmemesi gereken bir yere götürüyorum

-Bir ölüm sarayı.

İKİNCİ BÖLÜM

AVEA

I hepimizi buharlaştırmaya yetecek gücü yok. Bu beni öldürebilir, arada kaybolabilir ve rüzgârda savrulan toz gibi parçalanabiliriz ama denemek zorundayım. Ormanın kenarına vardığımızda.

öne düşüyor, midemdekileri bir adak gibi çimlerin üzerine döküyorum. Göğsüm kabarıyor ve kan eksikliği ve gücümün tükenmesiyle sallanırken ter vücudumdan aşağı dökülüyor. Ben de ölüyorum, fark ediyorum ama sonra bir kol ağzıma bastırıyor. Anında reddetmeye çalışıyorum.

"İç. Onu kurtarmak için sana canlı ihtiyacımız var," diye tersliyor. Onu ve kanı inkar edemeyerek, ihtiyacımız olursa diye onu zayıflatmadan beni geri getirecek kadar içiyorum ve sonra yaraları yalayarak temizliyorum. Bir anda kayboldu ve ben doğruldum, gözlerim asla dönmeyeceğimi söylediğim ormana gitti.

Sürekli değişen arkamızdaki dünyanın aksine, bu dünya değişmiyor.

Ağaçlar hala gökyüzüne uzanıyor, dalları ay ışığında karanlık. Yapraklar rüzgârda hışırdıyor, görme yetim geri dönerken gökkuşağı renkleri yaratıyor. Eski büyüünün ve gücün olduğu bu yer çok güzel. Bu ormanın içinde başkalarının asla inanmayacağı pek çok şey gördüm ama şu an bunun bir önemi yok.

"Avea!" diye bağılıyor ve onu kollarında tuttuğunu görmek için dönüyorum, kendi kolları yere doğru sarkıyor. Ölmek üzere ve bu beni harekete geçiriyor, ayağa kalkıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ne olursa olsun sen bkz. veya duymak içinde Orada, yap
değil takip et o, yap Anladın mı?"

"Avea-"

Başımı sallıyorum. Genelde aramızdaki en güçlü ve bilge kişi odur ama burada en iyisini ben bilirim.

"Ciddiyim. Beni takip edin ve gözlerinizi sırtımdan ayırmayın. Başka bir yere bakmayın yoksa ikiniz de vahşi doğada kaybolursunuz." Elini tutup göğsüne bastırdım. "Güven bana Phoebe, bana güvenmek zorundasın."

Yavaşça başını sallıyor, kırmızı gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. ""

Rahatlamış bir iç çekiyorum ve alnına yumuşak bir öpücük kondurup onu yolculuğumuz hayatta tutabilmek için iyileştirici bir büyü yapıyorum. Hâlâ onu tamamen iyileştirecek kadar güçlü değilim ama biraz daha rahat nefes alıyor.

"Beni kurtardığın gibi seni de kurtaracağım Matty," diye söz veriyorum, sesim yumuşak. "Her zaman evimi görmek istediğini söyledin ve şimdi göreceksin. Benimle kal." Arkamı dönüp tekrar ağaçlara bakmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

"Avea, burası mı?" diye fısıldıyor ağaçlara bakarak. Sesinde şimdi korku var. Güzel. Korkmalı. Bu ormanda ölüm tanrısından çok daha kötü şeyler var. "Seni bulduğu yer mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum daha fazla açıklama yapmadan. Ne de olsa bu benim ve Matt'in sırrı. "Haydi, ne dediğimi unutma."

Ağaçların arasına daldığımda, bir aşinalık ve doğruluk hissi içimi kaplıyor. Orman beni eve buyur ediyor ama Phoebe çılgılık atıyor ve sendeliyor. Elimi uzatıp onu ileriye doğru sürüklemem gerekiyor, büyü onun üzerine çöküyor ve bir istilacı gibi ona saldırıyor. Ona korumamı sunduğumda, büyü hızla geri çekiliyor.

Buradaki büyü vahşi, evcilleşmemiş ve tüm varlıklardan daha güçlüdür, bu yüzden ölmenizi isterse . Kendi isteğimle çıkıp şimdiki hayatıma girmeden önce beni yıllar boyunca güvende tutan da aynı sihirdi. Sık sık burada, ağaçlarda ve onların sağladığı güvenlikte kalmanın benim için daha kolay olup olmayacağını merak ettim ama geçmişi değiştiremem.

Şu ana ve yapılması gerekene odaklanmalıyım. Duygularım onu kaybetme fikriyle sarsılrsa da ayaklarım beni ileriye taşıyor. Yolu biliyorlar, bu devasa, vahşi arazinin her santimini biliyorlar ve ben istemeden de olsa daha hızlı yürüyorum, keşif yaparken bulduğum saraya giden en kestirme yoldan gidiyorum. Ağaçların derinliklerinde ve buradaki büyü bana izin vermiyor.

Bir teklif olmadan buharlaşmak -bulmak için zamanım yok- bu yüzden yürümek ya da paniklediğimiz için daha çok koşmak.

Zorlu nefes alışını duyabiliyorum, bu yüzden kontrol altında tutmak için ruhumu onunkine bağlıyorum. Phoebe'ye doğru ilerliyorum, gücüm burada atalarımın evinde daha da artıyor. Endişeli ve korkmuş ama kararlı. Ben hızlanıyorum, o da devrilmiş ağaçların üzerinden atlarken ve sıkı dereleri geçerken bana ayak uyduruyor, su etrafımızda sıçırıyor.

Vahşi hayvanların ve büyüleri yaratıkların şaşkınlık ve merak içinde beni izlediğini hissedebiliyorum ama onları bir parça büyüyle uzak tutuyorum. Eğer kararlı olsalardı, yine de gelip araştırırlardı ve kaybettiği kanla yanlış türün ilgisini çekebilirdi.

Sırtımda, her zaman sihrimle örttüğüm kötü yara izlerini bırakan kişi gibi.

Hayır, böyle düşünemem. İlerlemeye devam etmeliyiz. Çok geç olmadan saraya ulaşmalıyız. Bir keresinde Tanrı'nın canı isterse insanları kurtardığını okumuştum. Hâlâ bu sarayı izliyor mu, hâlâ umursuyor mu ya da bize yardım edecek mi bilmiyorum ama denemek zorundayız. Yıllar önce binlerce kişi ölüme adak adamak için bir tür hac ziyaretiyle buraya akın ederdi. Şimdi ise unutulmuş ve boş duruyor.

"Avea," diye fısıldar Phoebe.

"Şşşt," diye karşılık veriyorum. "Dikkatleri üzerimize çekmeyin. İçeri girmemize izin veriliyor ama bu her an iptal edilebilir."

Sonra sessizleşiyor ve ben de onu kontrol etmek için riske girip geriye bakıyorum. Ağırlığını kolayca taşıyor, ama adam yine biraz daha kötü görünüyor, bu yüzden süper vampir hızının ona ayak uydurabileceğini bilerek, bizi oraya mümkün olduğunca hızlı götürmek için tüm bilgimi kullanarak koşmaya odaklanıyorum. Ağaçların oluşturduğu doğal bir kemerin altından geçip yanlamasına ilerlememiz gerekiyor, sonra da eskiden bir köy olan bazı eski, yıkık yapıların yanından geçiyoruz. Merakını hissedebiliyorum ama sormadığı soruya cevap vermiyorum. Geçtikten ve ağaçların arasından sıyrıldıktan sonra onu görüyoruz.

Sarayın kalıntıları küçük bir dağın tepesinde duruyor. Yukarıya çıkan toprak yol bir zamanlar asfalt ve güzeldi, etrafını yaşam sarmıştı, ama şimdi ölü ve çimler bile solmuş. Ay, sarayın eski kulelerini ve gri taşları aydınlatarak yükseklerde parlıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," fısıldıyor. "Yanlış hissediyorum."

"Ölümü hissediyorsun," dedim ona. Belki normal olsaydım ben de korkardım, ama ölüm bana her zaman hoş bir arkadaş gibi gelmiştir.

Acılarından sevmeye başladığım hayvanlar, öncekilerin acısını hafifletiyor ve beni sıcak bir kucakla sarıyordu. Bu yer beni hiç korkutmadı. Hayır, o zaman bile beni çağırıyordu ve şimdi ölümün bana uzandığını, beni eve davet ettiğini hissediyorum.

Tepeye doğru hızla çıkarken, yol boyunca uzanan mezarları, çoktan terk edilmiş tılsımları ve adak taşlarını görmezden geliyorum. Tepeye vardığımızda saray önümüzde, tanrının kendisi gibi yayılmış, heybetli ve güçlü bir şekilde duruyor. Tuğlalar şimdi bile sihirle parlıyor. Uzun zaman önce bir kral tarafından tanrılarla temas kurmak için inşa edilmiş ve zamana karşı direnmiş olsa da, insanların tıpkı bu topraklar gibi ne kadar uzağa düştüğünü ve kaybolduğunu görmek beni her zaman biraz üzmüştür.

Kemerli giriş kapısının üzerinde üç basit kelime yer alıyor.

Grata mortis amplexus

Ölümün kucasına hoş
geldin. "Avea," diye
mırıldanıyor.

"Onu kurtarabilmemizin tek yolu bu." Ona döndüm. "Bunu biliyorsun. O ölümcül iyileşmenin ötesinde. Benimle misin?" Ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve kemerli kapıdan geçerken dönüyor. Korumalar açılıp içeri girmemize izin verince ürperiyorum. Büyü çoktan terk edilmiş olsa da hâlâ içime işliyor ve beni önümde duran şey konusunda uyarıyor. Niyeti hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama büyüü hissediyor ve inliyor.

İçeride zaman durdu. Dışarıdan içeriye yaprak üflenmiyor. Pencereler, bir renk kaleydoskopunun camdan parıldamasına ve taş zemine yansımaya izin veriyor. Üzerlerinde ölüleri avlayan siyah bir hortlağa benzeyen bir adam, bir diğerinde ise önünde ibadet eden insanlarla birlikte bir tahtta oturan yüzü bulanık bir adam tasvir edilmiştir. Son pencerede ise bir adam ölülerin arasında dolaşarak onları serbest bırakıyor.

Ölüm tanrısı.

Kemerli tavanlar, üzerlerinden sarkan mumları çoktan kaybetmiştir ve zemin dizlerden ve ayaklardan girintilidir. Tahtın önündeki daire içinde bir tapınma sunağı ve sonra da taht bulunmaktadır.

Eritilmiş altın ve siyahın karışımından yapılmış ve kolayca on fit boyunda, bükülmüş metal üzerinde kafatasları ve tırpanlarla. Son geldiğimde taht boştu, bugün ise dolu.

Hemen oradaki adamın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, Phoebe ve Mateo'yu da yanıma alarak itaatkâr ve saygılı bir hale geliyoruz.

Çünkü o tahtta oturan bir insan değildir. Ölümün ta kendisidir.

Aramaya geldiğim Tanrı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖLÜM

B İçimde can sıkıntısı rüzgarları esiyor. Ölümsüzlük ve tanrı olmak el ele gidiyor ve sık sık kendimi eğlendirmenin yollarını bulsam da, hiç bitmeyen yaşam ve ölüm döngüsünden yoruldum. İşim ve Binlerce yıl önce yaratılmamın nedeni, ölümün geçişini kolaylaştırmak ve varlıklara güvenli bir yer sağlamaktır. Kötülük cezalandırılır ve iyiler yollarına devam eder. Bu mükemmel olduğum ve hala sevdiğim bir rol, ancak çok fazla kesinti sunuyor ve şu anda kendimi yıllardır olmadığım bir yerde buluyorum.

Neden bilmiyorum. Buraya hiç geri dönmüyorum çünkü bana hizmet ettiğim dünyanın değiştiğini hatırlatıyor. Dünyada bunun gibi pek çok yer var; bazıları yok edildi, bazıları gömüldü ama çoğu unutuldu. Hâlâ çok azı yardım ve rehberlik için bize geliyor. Artık biz tanrılara neredeyse hiç saygı duymuyor ya da tapmıyorlar. Yine de buradayım, tahtta uzanmış, eskiden yaşamla dolup taşan bu yere bakıyorum. Şimdi ise bomboş, hayattan ve enerjiden yoksun duruyor.

Artık burada ölüm bile yok, sadece onun yankıları ve beni takip eden hayaletler var. Onları boş boş izliyorum. Bitmemiş bir iş yüzünden taşınabilecek olsalar bile benimle kalıyorlar. Onlara sık sık yardım etmeye çalışıyorum ama inatçı olanlar da var. İnsan medyumlar, geçmelerine yardımcı olabilecek vampirler ve hatta bazı feyler gibi farklı ırklar arasında kanal görevi görmeleri için birçok kişiyi göndereceğim, ancak birkaçı benimle kalıyor.

Neden bilmiyorum. Etrafımda olmanın eğlenceli olmadığı onlar tarafından defalarca söylendi, ama yine de buradalar.

Tam ayrılmak, evim dediğim yere gidip yalnızlık ve acıma içinde debelenmek üzereydim ki havada bir dalgalanma hissettim. Büyü beni çağırıyor. İnsan değil, tam bir vampir ya da büyücü bile değil. Hayır, bu başka bir şey. Bir varlık hissediyorum ve gözlerimi kapattığımda ... kan, çok fazla kan yaklaşıyor ve ölüm-ölüm çok yakın, bana fısıldıyor, acı çekenin rahatlatmam için yalvarıyor.

Sisin içinden çıkıp saraya adım attıklarında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Üç varlık.

Biri ölüyor, biri vampir, biri de başka biri.

Burada olduğumu fark edip dizlerinin üzerine gözlerim ona kilitleniyor. Erkek her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyor. Ne kadar ilginç. Öne doğru eğildim, o zamandan beri ilk kez ilgimi çekti.

"Neden buradasınız?" Küçük beyinlerini kızartmamak için ses tonumdaki gücü azaltarak talep ediyorum. Gözlerim ölmek üzere olan adama kayıyor, yaralarını inceliyorum. Çok yakında ölecek. Şu anda bile ruhu beni çağırıyor. Onu tutan kadın aracılığıyla bu dünyaya olan bağı hissediyorum, ama beni ilgilendiren kadınla da farklı bir bağı var.

Başını saygıyla eğerek diz çöküyor, parlak buz sarısı saçları yüzünü görüş alanımdan gizliyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan gülünç derecede küçük bir elbise giyiyor ve vücudunu görünce sikim kabarıyor. Bir başka yabancı fikir, ihtiyaç. Yüzyıllardır böyle bir şey hissetmemiştim ama bu kadın onu harekete geçiriyor. Neredeyse başını kaldırması için yalvaracağım ve bunu yaptığında, ölü kalbime bir hançer saplanmış gibi oluyor.

Uyumsuz gözleri benimkilerle buluşuyor ve parlak kırmızı dudakları hafifçe bükülüyor. Yüzü yorgunluktan ve endişeden solgun ama çok güzel. Saç çizgisini kesen küçük bir yara izi ve gözlerinin etrafında bazı çizgiler var, ancak bu kusurlar, her zaman sonsuza kadar genç ve mükemmel görünen tanrıların dünyasında onun güzelliğine katkıda bulunuyor. Hayatımda ilk kez nutkum tutuldu.

"Ah, bilirsin, güzel bir sohbet için uğrayabileceğimizi düşünmüştüm," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor ve sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi ağzını kapatıyor. İçimden kahkahalar patlamak istiyor ama tutuyorum. Müzikal, boğucu sesi sikimin ve kalbimin etrafını sarıyor, birini sertleştiriyor ve diğerini hızlandırıyor.

Hem sinir bozucu hem de ilginç.

"Yani, için size yalvarıyorum." Başını tekrar eğiyor ve ben bundan nefret ediyorum. Belli ki o da nefret ediyor. Başkasına boyun eğmek zorunda kalmaktan nefret eder. "Sen

Ölüm tanrısı, değil mi?" diye fısıldıyor ben hala konuşmazken, önümde diz çökmüş varlıktan büyülenmiş bir halde.

Az önce ne kadar sıkıldığımı söylememiş miydim? Daha iyi bilmeliydim. Kaderin her zaman insanın ihtiyaçlarını çarpıtacak bir yolu vardır, ama artık onu çeviremezdim, ortadan kaybolamazdım. Bu varlık çok ilgimi çekti. Onun içinde hissettiğim büyü daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Bu *başka* ve çok güçlü bir şey, ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyor. Bir başka ilgi çekici nokta.

"Ne bekliyordun ki?" Hiç yapmadığım halde sohbet ederek soruyorum. Genellikle talep ederim ya da talep alırım. Sohbet etmem.

"Eğer biri ortaya çıkacaksa, bu tanrıların bir elçisi olur," diye mırıldanıyor, gözlerime başka hiç kimsenin yapmadığı kadar cesurca bakarak, "bir tanrının kendisi değil. Bu terk edilmiş yerde ne işin var?" Gözlerinde hem ilginç hem de sinir bozucu bulduğum bir bilgi kıvılcımı var.

Çok fazla şey görüyor.

"Neden?" Karşılık veriyorum. Beni takip eden hayaletler onun etrafını sarıyor ve o da onları görür gibi bakıyor. Bu hem onları hem de beni ürkütüyor. Ölümün dokunduğu kişiler dışında kimse güçlerimi göremez ama bu bilinmeyen varlık görebiliyor.

Buraya nasıl geldi ki? Burası hecelenmiş. Kim bu kadın?

Dudaklarını yalayarak erkeğe bakıyor. Gözlerinde aşk var ve bir anda içimde kıskançlık kükrüyor. Sırf ona baktığı için ruhunu çalmak ve ezmek istiyorum. "Arkadaşım, geriye kalan tek ailem" -bu beni rahatlatıyor- "ölüyor. Onu kurtaramıyorum, bu yüzden buraya yardımınızı istemeye geldim."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Her şeyi yaparım. Ruhumu alabilirsin ama lütfen onu kurtar," diye yalvarıyor, bakışlarını hüznü dolduruyor. Bundan nefret ediyorum.

"Seni yalvarırken görmüyorum." Sırıttıyorum ve gözleri umduğum gibi parlıyor, hüznü kovuyor.

"Lütfen, lütfen onu kurtarın," diye fısıldıyor, sesi acıdan çatlıyor. "O ölüyor. Onu karşıya geçireceğim-"

"Hayır!" Ayağa fırlıyor ve bana doğru koşarak bir elini koluma koyuyor. Bir tıslamayla kolumu geri çekip ona bakıyorum, bana dokunan her varlık gibi çöküp ölmesini bekliyorum ama garip bir şey oluyor. Ölmüyor.

Nefes alıyor, dokunuştan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Lütfen," diye devam ediyor, ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değil.

O, benim dokunuşumdan sonra yaşayan ilk kişi.

"Nesin sen?" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, o da tereddütle geri çekiliyor, gözlerinde şaşkınlıkla birlikte panik de parlıyor ve sonra soğuyor.

"Vampir," diye cevap veriyor, zarif dişlerini göstererek.

"Hayır, değilsin. Benim de vampirlerim oldu ve sen onlardan değilsin. Çok daha fazlasısın, o yüzden tekrar soruyorum, nesin sen?"

İrkildi ve paniklediğini gördüm. Kalbinin güm güm attığını duyuyorum ve bir anlığına düşüncelerinin farkına varıyorum.

İmkansız.

Bunu nasıl bilebilir?

İlginç. Onu izliyorum, taleplerle onu kaybettiğimi biliyorum. İlgimi çeken ilk kişi o ve şimdi dokunuşumdan kurtuluyor. Arkadaşını kurtarmamalıyım çünkü bu yapılmadı ve diğer tanrıları üzecek, ama siktir et onları.

"Ben insanları kurtarmam."

Benim sözlerimle yere yığıldı ve diğer kadın ağlamaya başladı, ama adam önümde durana sesleniyor.

"Avea."

Bu ismi seviyorum ve dilimin üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdiriyorum.

"Ben insanları kurtarmam ama yine de seninle bir anlaşma yapacağım. Yapmamın tek yolu bu."

Gözlerinde umutla ayağa kalkıyor. "Anlaşma mı? Hayatı için mi?" Başımı salladım, o da ona baktı.

"Avea, hayır," diye mırıldanıyor.

Bana bakarken omuzları yuvarlak. İşte benim kızım. "Ne tür bir anlaşma?"

Bu çok aptalca. Pazarlık yapmıyorum ama istediğimi, yani onu elde etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Onu parçalara ayırmak ve içimde bu ihtiyaçları, bu duyguları neden uyandırdığını bulmak istiyorum.

Doğrusu, merakım artık bir arzuyu bile aştı, bir ihtiyaca dönüştü. "Bir hayat için bir hayat." İrkiliyor, omuzları bir kez daha çöküyor.

Hiç tereddüt etmeden, "Hayatım senindir," diyor ve kadına verdiği değer artıyor. Arkadaşı için ölmeye o kadar istekli ki.

"Ben senin ölümünü istemiyorum, aşkım. Hayatını istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Ben onun hayatını kurtaracağım, karşılığında sen de bana kendi hayatını vereceksin."

Benimle geleceksin."

"Ne kadar süreyle?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek. Zeki biri.

Sonsuzluk demek istiyorum ve dilimin ucunda ama nedense bunu reddedeceğini biliyorum. Endişelenme, eninde sonunda oraya varacağım. Ayrıca, bir süre sonra ondan sıkılacağım. "Yirmi yıl."

"On," diye karşı çıkıyor.

"Tamam, on." Zihnim buna isyan edip bana yalancı dese de muhtemelen bir tanesinde işim bitecek. "Bu dünyayla hiçbir bağlantın olmayacak ve sadece beni tanıyacaksın. Bunu iyi düşün küçüğüm, çünkü sevdiğin her şeyi ve herkesi kaybedeceksin." Lafı dolandırmayacağım. Eğer benim olacaksa, o zaman tamamen benim olacak. Ben sahipleniciyim ve o benim tutsağım olacak.

Benimkini.

Dudaklarını yalayarak arkasına bakar.

"Avea, hayır!" diye yalvarıyor adam, doğrulmak için çaballıyor ama çok güçsüz. Birlikte olduğu kadın ondan Avea'ya bakar ve başını sallar, sevdiği kişi için hayatını feda etmesine izin vermeye hazırdır.

"Tamam, anlaştık," diye cevap veriyor Avea. "Onu kurtar ve güvende olup bu ormandan çıkmasını sağlamama izin ver, sonra da on yıllığına seninim."

Öne doğru eğilerek gözleriyle buluşuyorum ve sonraki sözcükleri kibarca söylüyorum. "Kelimenin tam anlamıyla benim olacaksın. Bu kadar kolay kabul etmeden önce bunu bil." Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Aklın, kalbin ve bedeninin. Anlaşıldı mı?"

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ama omuzlarını geriye atıyor ve sesi geldiğinde sert ve kesin. "Anlaşmayı kabul ediyorum. Kurtar onu."

Hiç vakit kaybetmeden ya da fikrini değiştirmesine fırsat vermeden erkek ve dişiye yaklaşıyorum. Erkek ölürken bile onu korumaya çalışıyor ve ikisi de benden geri çekiliyor, bana bakarken havaya korku yayılıyor. Onları suçlamıyorum.

Ancak yanlarındaki kadın, Avea, benden korkmuyor ve bu bağımlılık yapıyor.

Diz çökerek elimi yarasının üzerine koyuyorum ve yarayı içime çekiyorum, çürümeyi, ölümü ve acıyı içime çekiyorum. İyileşmeye başlıyor ve ayağa kalkıyorum. Avea öne çıkıyor, arkadaşının iyileşmesini izlerken ağzı açık kalıyor.

Elimi omzuna koyarak, hayata dönerken başının üzerinden arkadaşını izliyorum. "Ölüm Mahkemesi'ne hoş geldin, aşkım."

O artık benim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVEA

"M ateo?" Omzuma dokunmasına aldırmadan fısıldıyorum. Beni yakından izlediğini bildiğim için bedenimin titremesine engel oluyorum. Çok yakından. Bir tanrının dikkatini çekmek asla iyi bir şey değildir. Ben Tüm hayatımı ne olduğumu, kim olduğumu saklayarak geçirdim ve işte evrendeki en güçlü varlıklardan biri ve tüm odağı benim üzerimde gibi görünüyor.

Hayatınızı, ruhunuzu ve bedeninizi ona teslim ettiniz.

Söylediklerinde ciddi olamaz, değil mi? Belki de sadece yalnızdır ya da sıkılmıştır. Öyle olmalı. Benimle bir böcek gibi oynar ve sonra beni fırlatıp atacak. Sorun değil. Bununla yaşayabilirim. Kendimi korumak için etrafıma duvarlar öreceğim. En iyi arkadaşım için buna dayanabilirim. Ne de olsa bu benim borcum.

Arkamdaki ölümün soğuk fırçasından kendimi çekerek en iyi arkadaşşıma doğru adım atıyorum, gözleri açılıyor ve neredeyse rahatlayarak sarkıyorum. "Gerçekten iyisin."

"Benden şüphe mi ediyorsun, aşkım?" Ses gök gürültüsü gibi ve kale etrafımızda sallanıyor.

Zekice, öfkeli bir tanrı. Onu görmezden geliyorum ve bu yüzden öfkelendiğini hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse şu anda gözlerimi ona çeviremiyorum bile. Acıttığı için değil, çünkü acıtıyor, ama içimdeki korku yüzünden. Korkunun beni ele geçirmesine izin vermiyorum.

Henüz değil.

Dizlerimin üzerine çöküp çoktan iyileşmiş yaralarımı kontrol ediyorum. "İyisin," diye tekrarlıyorum, buna inanmakta güçlük çekiyorum.

"Avy, ne yaptın sen?" Mateo arkamdaki tanrıya bakarak soruyor, sonra da acı dolu bir irkilemeyle bakışlarını kaçırıyor, gözleriyle buluşamıyor. "Tersine çevirdim. Anlaşmayı boz."

"Bir tanrıyla yapılan anlaşma nihaidir. Size topraklarımdan kadar eşlik edeceğim ve vedalaşmanıza izin vereceğim."

"Hayır!" Mateo ayağa fırlıyor ve beni arkasından çekmeye çalışıyor. Ölüm bundan hoşlanmıyor ve gücü odaya çarparak neredeyse bizi bir kez daha dizlerimizin üzerine çökertiyor. "Ona sahip olamazsın," diye hırlıyor Mateo, göz açıp kapayıncaya kadar hayatımızı tüketebilecek güce rağmen.

"O anlaşmasını yaptı. Buna saygı duymalı ve böyle bir varlığın senin için hayatını isteyerek riske atmasından onur duymalısın." Tanrı'ya dönüp bakmamı sağlayan şey söylenmemiş sözler. Hiç kimsenin onun için böyle bir riske girmediği açık. Neredeyse üzücü, ama gözleri tekrar Mateo'ya odaklandığında bu duygu hızla korkuya dönüşüyor.

Onun önüne geçiyorum. O haklı; bir anlaşmamız var. Beni hayatta tutacak, en azından şimdilik, yani ondan güvendeyim ama Mateo ve Phoebe güvende değil. Veda etmek istemiyorum, onları terk etmek istemiyorum ama onları güvende tutmam gerekiyor.

"Gidelim," .

Ölüm bana şaşkınlık ve ilgiyle bakıyor, sanki onunla dövüşmemi bekliyormuş gibi. Ne anlamı olabilir ki? Nereye gidersem gideyim beni bulacaktır çünkü kaçabileceğim ya da saklanabileceğim hiçbir yer yok. Anlaşma anlaşmadır bundan geri dönmeyeceğim.

Ölüm bize yürümemizi işaret ediyor ve ben de ikisinin de ellerinden tutup onları kaleden dışarı sürüklüyorum. Tanrı ayak uyduruyor ve kısa süre sonra ormana geri dönüyoruz.

"Yolunu biliyorsun," diye mırıldanıyor. Cevap vermiyorum ve onu görmezden geldiğim için duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyorum, tıpkı adımlarınızı takip eden sekiz ayaklı bir tanrıyı görmezden gelebileceğiniz gibi.

"Avy," diye tıslıyor Mateo ama yalvaran bakışlarını görmezden gelerek başımı sallıyorum. Ormanın kenarına ulaşmak daha kısa sürüyor ve orada duraksıyorum. Elimi çeğiştiriyor. "Bizimle gel," diye fısıldıyor ama orman aniden sessizleştğinde ve ölümün nefesi ensemizde hissedildiğinde tanrının onu duyduğunu biliyorum.

"Git." Mateo'nun elini isteksizce bırakıyorum ve arkadaşına bakıyorum. "Benim için geri gelmeyeceğinden emin ol. Onu güvende tut."

"Yapacağım," diye cevap veriyor usulca, korku içinde bakışlarını indirmeden önce arkama bakıyor. "Teşekkür ederim, Avea. Teşekkür ederim. . . ölüm tanrısı."

"Fikrimi değiştirmeden git," dedi.

"Avea," diyor Mateo, "seni burada bırakmak zorunda bırakma beni, lütfen." Gözleri yaşlarla doluyor ve elleri bana uzanıyor ama ben geri çekiliyorum ve aramıza sınır giriyor. Ben onları görebiliyorum, onlar da bizi görebiliyor ama artık bize ulaşamazlar.

"Avea!" diye bağırarak ellerini duvara vuruyor. Arkadaşı elini omzuna koydu ama o omuz silkti. "Seni burada onunla bırakmayacağım! Canımı al, umurunda değil, senin olsun, ama bırak onu!"

Biz onları izlerken Tanrı, "Seni çok seviyor," diye mırıldanıyor.

"Evet, öyle," diye boğuluyorum. "Lütfen Mateo, git," diye yalvarıyorum, elimi sınıra koyuyorum, o da aynısını diğer tarafa yapıyor. "İyi olacağım, söz veriyorum. Sadece fikrini değiştirmeden git. Artık borcumu ödedim. Beni bir kez kurtardın ve bedelini ödedin, aynısını burada da yapmama izin ver. Şerefimi lekelemeyin."

"Avea," diye Mateo.

"Her şeyden sağ çıkabileceğimi biliyorsun." Ne demek istediğimi anlayarak gözlerini kapattı. "Git, seni tekrar bulacağım."

Arkadaşı kolunu ona doladığında, "Daha iyi edersin," diye tersliyor ve bu kez onun dokunuşunu kabul ediyor. Gözleri açılıyor ve arkamdaki tanrıya kilitleniyor. "Tanrı olsun ya da olmasın, eğer ona zarar verirsen, senin için gelirim. Beni anlıyor musun?"

"Aptal erkek," diye karşılık verir tanrı. "Bu tehdide izin vereceğim çünkü üzgün olduğumu biliyorum. Daha fazlasına izin vermeyeceğim."

Phoebe, "Gidelim," diye tıslayarak onu uzaklaştırıyor ama onlar gözden kaybolana kadar gözlerimiz kilitli kalıyor. Harekete geçirdiğimiz rotayı değiştiremeyeceğimizi biliyoruz. Yıllar önce beni beslemek ve dünyaya getirmek için tam da bu noktada durdu ve yasaları çiğnediği için yıllarca acı çekti.

Şimdi sıra bende ve bunu onurla yapacağım.

"O seçimini yaptı, fedakârlığını yaptı, hadi gidelim!" Phoebe bana verdiği sözü tutarak talep ediyor.

Onlar gider gitmez ölümün soğuk kucağına atılıyorum ve yaptığım anlaşmanın gerçekliği içimde dehşetin filizlenmesine neden oluyor. Zorlukla nefes alabiliyorum ve bir el benimkine dolandığında gerçekten geri çekiliyorum.

Kıkırdaması ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. İçimdeki her şey ikiye bölünmüş durumda; bir yanım hızla uzağa kaçmak için çılgılık atıyor, diğer yanım ise ölümün her zaman benim için geldiğini bildiğinden neredeyse rahatlamış hissediyor. En azından bu şekilde, onunla kendi şartlarımla yüzleşebilirim.

Gözlerimi onun siyah gözlerine dikiyorum. Yüzü mükemmel ve yakından bakınca bunu gerçekten takdir edebiliyorum. Güçlü çenesinde, kalın dudaklarında ve parıldayan, bronz teninde bir gölge var. Saçları koyu mürekkep siyahı ve zahmetsizce yüzünden uzakta şekillendirilmiş. Uzun boylu, 1.80'e yakın ve saf kas gücüne sahip.

"Şimdi korkmaya başlama, aşkım. Seni kurtaran tek şey ilgindir. Gel." Beni ormanın derinliklerine, bildiğim her şeyden ve herkesten uzağa çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Elimi bırakmayı reddettiği için ona yetişmek için koşmak zorunda kalarak soruyorum. Fark ediyor, kısa bacaklarıma bakıp kaşlarını çatıyor ve sanki bu bir rahatsızlıkmış gibi iç çekerek yavaşlıyor.

Pislik.

"Evime tabii ki."

Sanırım tanrıların nerede yaşadığını hiç düşünmedim.

Bana dokunmasından rahatsız olsam da bir tanrıyla savaşmak nafîle olacağından elimi çekmiyorum. Ondan bana doğru o kadar çok güç akıyor ki neredeyse nefes almakta zorlanıyorum. Yine de bunu göstermeyi reddediyorum ve sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor, bu yüzden başımı meydan okurcasına yukarı kaldırıyorum ve her nereye gidiyorsak oraya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Sessizliği doldurma ihtiyacı hissediyorum, çünkü sessizlik gittikçe daralıyor ve korkumu daha da kötüleştiriyor. Kokusunu alabildiğini biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Duygularımı kontrol edemiyorum ama dikkatlerini dağıtabiliyorum. "Adın ne senin?"

"Ölüm ya da yılan," diye anında cevap veriyor, gözlerimi devirmeme neden oluyor, korkumun bir kısmı kızgınlığa dönüşüyor.

"Sana ölüm demeye devam edemem." On yıl, korktuğunuz ya da daha kötüsü nefret ettiğiniz birine takılıp kalmak için uzun bir süre; bırakın adını bile bilmediğiniz birini.

"Evet, yapabilirsin. Ben buyum," diye rahatça cevap veriyor ve ben homurdanarak onu durduruyorum. Dönüyor ve bana bakıyor.

"Adın ne senin?" Tekrar deniyorum, dişlerimi sıkarken bile ses tonum kibar.

Onu rahatsız ettiğim için beni öldürüp öldürmemeyi tartışıyormuş gibi beni dikkatle izliyor ama bir noktada beni öldüreceğinden korkmayı bırakmalıyım. Öldürecekse öldürür ve ben bunu değiştiremem, o yüzden bunu . Zaten bu kadar derindeyim. Pes etmediğimde iç çekiyor ve onunla birlikte ölümlerin çılgınlıkları kulaklarımı dolduruyor. "Bir sürü yılanım, Hades'im, soğuk olanım, titanım oldu."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Ama gerçek adın ne?"

"İsimlerin gücü olduğunu biliyorsun," diye hırlıyor, sesi neredeyse ruhumu parçalıyor. Gözlerim kanamak, kulaklarım patlamak istiyor. Dizlerim titremeye başlıyor ama basit, vahşi bir tepkiyle kendimi ayakta kalmaya zorluyorum. Bunu kastetmediğini bile söyleyebilirim ve eğer bundan kurtulacaksam, ona ve gücüne dayanabilmeliyim.

Aptalca ama ben asla pes eden biri olmadım.

"Korkmuyorsan benimki sende," diye alay ediyorum ve havlayan kahkahası beni acıdan kurtarıyor.

Bana bakıyor. "Mors, benim adım Mors."

Bunu beklemiyordum. "Mors," diye tekrarlıyorum ve irkiliyor, gözlerini bana dikiyor. "Ne?" Mırıldanıyorum, aniden tekrar korkuyorum.

"Tekrar söyle," diyor. "Mors?"

Teredditle cevap veriyorum.

Gözleri kapanıyor ve ben ne olduğunu merak ederek öylece bakıyorum, sonra tekrar açılıyor ve başını sallıyor. "Evet, bana her zaman Mors diyeceksin. Söyleyiş tarzın hoşuma gidiyor. Gel."

Tamam o zaman.

Tekrar yürümeye başlıyor ve beni de yanına çekiyor. Ondan sonra sessiz kalıyorum, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Mayın tarlasında yürümek gibi; yanlış bir kelime ve ben ölmüşüm. Bu konuda akıllı davranmalıyım. On yıl uzun bir süre ama şu anda daha çok önümüzdeki on dakikayı atlatmakla ilgileniyorum.

Saraya geri dönüyoruz ve oraya vardığımızda hayaletler tekrar etrafımızı sarıyor. Onlara dikkatle bakıyorum ama elimi bırakıp tahtına otururken fark etmemiş bile gibi görünüyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Sırıtarak kucağına vuruyor. "Gel, aşkım."

"Evet, hayır." Kollarımı kavuşturuyorum.

Gözleri kısılıyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar saf bir gücün binaya çarptığını hissediyorum. Etrafımı sarmadan önce bir anlığına kör oldum.

ve kendimi havada süzülürken hissediyorum. Güç geldiği gibi hızla dağıldığında, ben onun kucagında oturuyorum ve o kendini beğenmiş bir sırıtsı takınıyor.

Pislik. "Mors, sen-" Başlıyorum ama sonra etrafımızdaki her şey kararıyor.

Sadece bir titreşim, sanki kendimi göz kırparken yakalamışım gibi ve gözlerim bir kez daha odaklandığında, bir tahta geri döndük - çok farklı bir yerde çok farklı bir taht. Artık ondan yardım istemek için girdiğim ormanın yakınında bile değiliz.

Burası tanrıların diyarı ve ben burada ölüm tanrısıyla kapana kısılmış durumdayım.

Birden kafama dank ediyor, ama ayağa kalkıp bir kez daha elimi tuttuğunda ayakta durmaktan başka çarem kalmıyor.

En hafif tabiriyle beklediğim gibi değildi. Gotik bir kale, bir mezarlık ya da karanlık bir mağara arıyordum ama burası neredeyse cennet gibi.

Her yerde yeşillik var.

Taht, çoğunu yosunların kapladığı eski taştan yapılmış gibi görünüyor ve sarmaşıklar ve çiçeklerle kaplı bir kaya yüzeyine inşa edilmiş. Güneş ışığı üzerimize vuruyor ve içimi ısıtıyor. Kuşlar cıvıldıyor ve diğer hayvanların oynadığını duyuyorum. Çimenler önümüzde uzanıyor, sadece küçük bir tepeden aşağıya, uzaktaki seçilmesi zor bir binaya doğru kıvrılan küçük bir patika ile kesiliyor. Etrafımızda ölüm değil, yaşam var.

Taş patikada yürümeye başlıyoruz ve her küçük bölüme bir isim kazınmış olduğunu fark ediyorum. Sormak istiyorum ama yol bir köprü gibi kıvrılınca dikkatim dağılıyor, altında ya da iki yanında hiçbir şey yok. Dümdüz bir düşüş. Kayarak duruyorum ama o beni peşinden diğer tarafa çekiyor. Elimi kurtarmayı başardım ve dışarı bakmak için döndüm.

Üzerinde bulunduğumuz yüzen karanın kenarlarını görebiliyorum, iki yanımızda sis var - bulutlar, fark ediyorum, yine de güneş var. Kafam çok karışık. Yakınlarda bir su sesi duyuyorum ve döndüğümde devasa bir şelalenin yüzen bir ada görüyorum.

"Burası neresi?" Fısıldıyorum, her şeyi içine almak için dönüyorum. Altın renginde ve neredeyse fazla parlak.

"Benim evim. Sizin düzleminizde pek çok evim var ama çoğunlukla burada bulunuyorum. Aşağıda, koruduğum bir sonraki yaşama giriş ve her zaman geçilmeyi bekleyen ruhlar var. Ne, beklediğin bu değil miydi?"

"Hiç de değil," diye itiraf ediyorum.

Burada neredeyse normal görünüyor. Sekiz fit boyunda olmasına, içinden güçle parlamasına ve tarif etmeye bile başlayamayacağınız bir yüze ve vücuda sahip mükemmel bir varlık olmasına rağmen, burada daha insani görünüyor.

Aptalca, bunu düşünmeme izin veremem. O bir tanrı.

Dahası, o ölümün, sonların tanrısı, ancak burada gördüğüm tek şey yeni başlangıçlar.

Bakışlarımı takip edip gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüzünü değiştiriyor. "Her şey yaşar ve ölür. Ben sadece ikisini de kutluyorum. Ölmek için yaşamış olmak gerekir ve ben burada yaşıyorum. Bitkiler ölür ve yeniden doğar; hayvanlar ölür ve yavruları yaşamaya devam eder. Çimenler bile ölür ama ölüm korkutucu ya da kasvetli olmak zorunda değildir. Güzel olabilir. Zamanı ve mekânı aşabilir. Yeniden büyüme ve yeni yaşam anlamına gelebilir."

Bana dönüp bakıyor. "Tanrıların her birinin bu âlemde birbirinden uzakta kendi yerleri var, o yüzden endişelenme." Şüpheli bakışımı fark etmiş olmalı. "Ben onları hiç görmüyorum, onlar da beni hiç görmüyor ama burayı kendimize ait kılıyoruz. Bu benim dilimim."

"Başka bir dünyada mıyız?" Kanatlı bir ata benzeyen bir şey yanımdan geçip gittiğinde soruyorum.

"Bir anlamda. Zamanlar arasındayız ve burada zaman durmuş durumda. Dünya'da sadece haftalar geçerken burada yıllar geçiyor. Gerçek bir bölgemiz ya da liderimiz yok. Sorumluluklarımız yok. Burası varoluş. Burası, güçlerimiz ibadet eksikliğinden azalmaya başladığında tanrıların çekildiği yer ile aradaki yerdir."

"Çok fazla sorum var."

Elini uzatıyor. "Bazılarına cevap verebilirim. Gelin, size nerede yaşayacağınızı göstereyim."

Kaçabilirdim ama kaçmıyorum. Bir adım öne çıkıyorum ve ölümlü elimi her şeyi sona erdirebilecek bir tanrının eline koyuyorum. Dokunuşuma hayret ediyormuş gibi usulca sıkıyor ve bizi patıkaya geri döndürüyor. Daha yavaş yürüyoruz, sanki içimi doldurmama izin veriyormuş gibi ve başımı kaldırıp baktığımda, onun endişeyle her şeye vereceğim yanıtı ve tepkiyi beklediğini görüyorum.

Elbette, ben burada onunla sıkışıp kalmışken benim düşüncelerim ve duygularım hakkında endişelenemez, değil mi?

"İsimler, kim onlar?" Ben soruyorum.

"Ölümler." Ben öylece bakınca iç geçiriyor. "Sorunuz buysa, her taşın adını sayamayacağım kadar çok ölüm var ama bunlar önemli."

"Neden?" Diye soruyorum ama bana cevap vermiyor. Sanırım Mors sadece biraz nazik hissediyor.

Yürümeye devam ediyoruz ve yol üç farklı yöne kıvrılıyor -sola, önümüzde duran binaya doğru ve sağa. Keşfetmeme izin vermiyor, beni ortadaki yoldan götürüyor ve sonunda ölüm tanrısının yaşadığı yere iyice bakabiliyorum.

Yine beklenmedik bir şey.

Dünya'daki mimarının aksine, bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Tabanda daha küçük ama gökyüzüne doğru uzandıkça daha da büyüyor. Sütunlar binayı destekliyor ve saf beyaz olduğunu düşündüğüm renk önümde değişiyor, altın ve siyah arasında gidip geliyor ve gözlerim ne gördüğümü anlamakta zorlanıyor.

"Sanırım alıŖacaksınız. Buraya daha önce hiç ölümlü getirmemiŖtim, bu yüzden duyularınız için çok fazla olabilir."

"Ne kadar güzel," diye mırıldandım, yine sinirlenmiŖtim. Elimi onunkinden çekip kurtarıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, beni beklediğı binaya açılan büyük bir kemere girerken bana izin veriyor. Belli ki burada özgürce hareket edemeyeceğim ve o zaman bir mahkûm olduğumu hatırlıyorum.

Ölüm Tanrısı'yla bir anlaşma yaptım ve içeri adımımı attığım anda bu anlaşmayı uygulamaya başlayıp beni en yakın duvara çarparak öldürecek diye paniğ'e kapılıyorum. Ancak ben eşikten geçerken tek yaptığı başını sallamak oldu. Ve bir el hareketiyle... Arkama baktığımda kapı gitmişti.

"Benimle dışarı çıkabilirsin, başka zaman değil."

"Harika, yani içeride kilitliyim," diye homurdandım.

"Sen ölümlüsün. Dışarıda sizi öldürebilecek şeyler var. Burada zamanı aşan tek varlık biz değiliz."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, ona zerre kadar inanmadan. Bu beni kontrol etmenin başka bir yolu.

"Kurallar var, Avea." İlk defa adımı söylüyor. Daha önce, ismimi gerçekten umursamıyormuş gibi, "küçük" ya da "aşk" derdi. Ancak o bunu söylediğinde sanki yıldırım çarpmış gibi oluyorum ve fiziksel olarak irkiliyorum, nefes almakta zorlanıyorum.

O haklı; isimlerin gücü vardır.

"Kurallar mı?" Ne kadar etkilendiğimi belli etmek istemediğimden, bunu bana karşı kullanabilsin diye boğuk bir sesle söyledim.

Ne hissedersen hissedeyim, bu tanrının bedenimde yarattığı kıpırdanmalar ne olursa olsun, bunun onun gücüne karşı bir tepki olduğunu anlamalıyım, başka bir şey değil. Bu arzu değil, sadece onun gücü ve kendimi ondan korumam gerekiyor. Bunu yapmayı planlıyorum.

ve bunu yapmak için akıllı olmalıyım. Ölüm tanrısına güvenmek akıllıca değil, bu yüzden reddediyorum, ama kurallara ihtiyacı varsa, onlara uyacağım. En sıkıcı ve uslu ev misafiri olacağım, böylece sonunda benden bıkacak ve beni dünyama geri bırakacak. Yüz ifadelerimin neyi açığa vurduğunu bilmiyorum ama bakışlarını daraltıyor, ben de yüzümü boş bırakıp sabırla bekliyorum. O da bundan hoşlanmamış gibi görünüyor ama neyse ki soruma cevap veriyor.

"Bu ev senin hapishane olacak. Sana söylediğim gibi giyineceksin. Her yemekte bana katılacaksın. Her isteğime hazır olacaksın. Beni memnun etmeyi öğreneceksin ve karşılığında ben de sana hayal edebileceğin zenginlikler gibi dilediğin her şeyi yağdıracağım. Asla aç ya da yalnız kalmayacaksın ve arzu edebileceğin her şeye ve var olduğunu bile bilmediğin her şeye sahip olacaksın. Sadece benimle gideceksin. Bana itaatsizlik etmeyeceksin," diye bitirir.

"Yoksa ne olur?"

Kaşı kalkıyor ve oda karanlığa gömülüyor. Hayaletler her yönden bana çarparken onun gücüyle dizlerimin üzerine çöküyorum. Başladığı gibi aniden kayboluyor ve mezarın dokunuşundan titreyerek tekrar nefes alabiliyorum. "Şimdi anladın mı aşkım?" Önümde duruyor ve beni başımı kaldırıp ona bakmaya zorluyor. "Sen kelimenin tam anlamıyla benimsin. Gitmeye çalışırsan ya da anlaşılmayı bozarsan, senin ve arkadaşının hayatını kaybederim." Arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni dizlerimin üzerinde, ruhumun onun güç gösterisinden dolayı ölmüş gibi görünen kısmından titreyerek bırakıyor.

On yıl. Nasıl hayatta kalacağım?

BEŞİNCİ BÖLÜM

MORS

I Küçük çocuğa uzanmak, kalkmasına yardım etmek ve özür dilemek istediğimde ellerimi yumruk yaparak kendimi uzaklaştırıyorum. Asla böyle bir güç kullanmak istemedim, ama güçlerimi ve duygularımı her yere dağıttı ve görünüşe göre

kontrol kayıyor. Ancak bu bir mazeret değil ve bir daha böyle bir şey olmaması için onları sıkıca kilitliyorum.

Ölümlü ve kolayca kırılabilir olmasına rağmen dokunuşlarıma dayanabiliyor ve buraya kadar olan yolculukta hayatta kalması şaşırtıcı. Adaya ayak basar basmaz ölmesini bekliyordum - bunu yapan tek ölümlüydü. O çok şaşırtıcı bir yaratık ve beni neden ilgilendirdiğini ve nasıl hayatta kalabildiğini keşfetmek için onu hayatta tutmalıyım.

Gerçi onun mutluluğu başka bir şey, çünkü buna ihtiyacım yok, ama küçük bir parçam onun burada mutlu olmasını istiyor. Ne kadar aptalca.

Bir ölümlünün mutluluğu beni ilgilendirmez.

Nefes nefese kaldığını duyuyorum ve bana saldıran küçük suçluluk duygusundan kaçmak için hızlanıyorum - ölümcül bir duygu. Tanrıların suçluluk hissetmeye hakkı yoktur, yine de hissettiğim şey bu. Bunu izlediğim diğer ölümlülerden tanıyorum.

Ne garip.

Belki de ben kusurluyum. Belki de güçlerim zaman içinde yanlış gelişti. Bazı tanrıların bir süre sonra delirdiğini gördüm, yıllardan mı yoksa güçlerden mi, bilinmez. Acaba burada olan da bu mu? Tüm

Diğerleri, sadece birini ölümden kurtarmakla kalmadığını, ki bunu asla yapmam, aynı zamanda bir ölümlüyü güvenli yerime getirdiğini fark etselerdi böyle düşünürlerdi.

Buraya hiçbir tanrı gelmez. Başka kimse buranın varlığından haberdar değil. Burayı en başından beri korudum ama onu buraya hiç düşünmeden getirdim. Onu herhangi bir yere götürebilirdim, örneğin uçağında sahip olduğum birçok evden birine, ama yine de burayı seçtim.

Neden? Bensiz kaçamayacağı için mi?

Gerçekten bir ölümlüyü kendime bağlayacak ve onu bir tutsak gibi hapsedecek kadar ilgi açlığı çekiyor ve sıkılıyor muyum? Kaşlarım çatıldı. Öyle görünüyor.

Geriye bakmıyorum çünkü bir tanrının pişmanlığı yoktur. Bir tanrı asla kararını ikinci kez tahmin etmez. O burada ve burada kalacak. Buna alışsa iyi olur. Benden hoşgörülü ya da nazik olmamı bekliyorsa, fena halde . Ben kader ya da bereket tanrısı değilim. Ben bir sebepten dolayı ölüm tanrısıyım.

Ben herkesin korktuğu karanlığım.

Ben insanların rüzgârdaki ürpertiğim. Ben düşmeden önceki şokum.

Ben bir ölümlünün hayatının sonunun ve en kötü anlarının varlığıyım.

Avea bunu ne kadar erken fark ederse, onun için o kadar iyi olacak.

Evimi araştırdığını duyuyorum. Onu takip etmek istiyorum ama bu çok belli olur, bu yüzden yatağıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve güçlerimi çağırıyorum. Onu fiziksel olarak izlemek yerine, bilincimi wraithlerimden birine gönderiyorum ve onu bu şekilde takip ediyorum. Onları görebiliyor, ama adam ihtiyatlı ve tereddütle etrafta dolaşırken onu fark etmiş gibi görünmüyor. Ancak etrafı keşfettikçe kendinden daha emin oluyor, sanki bir anda ortaya çıkıp onu şaşırtmayacağımdan eminmiş gibi.

Bu cüretkâr küçük ölümlüye karşı dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Her köşe bucağı keşfediyor ve ilk kez onun gözünden nasıl gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Bana huzur ya da neşe veren nesneleri toplamak için uzun zaman harcadım ve bunlar herkes için olmasa da, o bunları umursamıyor gibi görünüyor. Hatta süslemelerimi merak ediyor gibi görünüyor. Her birini ona açıklamak ve neyi temsil ettiklerini söylemek istiyorum ama yapamıyorum, bu yüzden kendimi izlemekle yetiniyorum. Sonunda, o

Yukarı çıkan merdivenleri buluyor ve bir sonraki katta durup etrafına bakınıyor. Ona bir oda göstermeliydim, ama kapıyı açıp bir yatak odası bulduğunda, kapıyı kapattı ve yatağa uzandı, açıkça bir tane seçti.

Bunu not ettim. Ruhlarımın içeri girmemesi için onu korumam gerekecek. Her ne kadar onu her zaman yanımda istesem de, bu en iyisi. Kendi alanına ihtiyacı olacak, ölümlüler böyle duygusaldır ve tüm dikkatimi ona vermemeliyim. Ben çok önemliyim. Hayır, onun orada kalması benim için en iyisi. İhtiyacım olduğunda onu çağıracağım.

Onu izlememden hoşlanmayacağı için onu kendi haline bırakıyorum - ölümlüler bu gibi konularda alıngandır. Buna mahremiyet ya da buna benzer garip bir ifade deniyor. Gözlerimi açıyorum ve iç çekiyorum. Ruhların beni çağırdığını hissedebiliyorum, hazır ve geçilmeyi bekliyorlar. Genelde onları ayırma ve geçişlerini kolaylaştırma konusunda titiz davranırım ama onların zamanı var, bu yüzden bunun yerine bu geceyle ilgili anılarıma odaklanıyorum, elim onun sıcaklığının bir kısmını korumak için içe doğru kıvrılıyorum.

O kadar hayat ve mutluluk dolu ki bana dokunabiliyor. Bu çok tuhaf ve keşke sorabileceğim başka bir tanrı olsaydı, ama bu zayıflık gösterir ve onların konuşmasına neden olurdu. Onlar insanlardan daha dedikoducu. Hayır, bunu tek başıma çözmeliyim.

Bu da deney yapmam gerektiği anlamına geliyor. Hepsinden önemlisi, onun ne olduğunu bulmam gerekecek. O sadece bir vampir değil ve gerçeği benden uzun süre saklayamayacak. Kafamın karıştığını hissederek, kaybolmaya ve olmak istediğim yerde yeniden ortaya çıkmaya karar veriyorum.

Bir düşünceyle giysilerimi çıkarıyorum ve şelalenin önündeki kaynağın ılık, köpüren suyuna girip başımı arkaya yatırıyorum. Suyun tüm endişelerimi ve düşüncelerimi yatıştırmasına izin veriyorum, ta ki kendimden geçene kadar. Kuşlar gökyüzünü dolduruyor ve pegasusların çığlıkları beni gülümsetiyor.

Tanımadığım bir ses gözlerimi açıp ölümlüye dikene kadar sürükleniyorum. Gözleri geniş ve çıplak göğsüme kilitlenmiş, hem şok hem de ihtiyaçla dolu. Evden nasıl çıktığını sormak istiyorum ama beni hayranlık ve şehvetle izlemeye devam edince, ona daha iyi bir görüş sağlamak için arkama yaslanıyorum.

"Merhaba aşkım." Bakışları tekrar bana dönüyor, yanakları bir ölümlünün sık sık yaptığı gibi kızarıyor ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Korkusu kadar arzusunun da kokusunu alabiliyorum ama öncekinden daha az. İlginç. Bu kokuyu korkusundan daha çok seviyorum. "Kurallar hakkında ne demiştin?"

"Kapı açıldı." Ofluyor. "Sıkılmışım ve saatlerdir buradaydım."

Buna göz kırpıyorum. Zaman benim için garip geçiyor. Her zaman öyledir. Ne de olsa siz benim kadar uzun yaşamıyor ve bunu önemli görmüyorsunuz, ama ölümlüler için öyle. Bunu hatırlamam gerekecek. "Ve sen beni buldun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Suyu duydum ve onu takip ettim." Gözleri yana kayıyor ve bir kez daha bana bakmalarını istiyorum, bu yüzden elimi sudan kaldırıyorum ve çıkan ses bana geri dönmesini sağlıyor. Bakışları göğsümün genişliğine düşüyor ve yutkunuyor, arzusunun kokusu ikiye katlanıyor. Görünüşe göre aramızdaki bu garip duygudan etkilenen tek kişi ben değilim.

Onu suçlamıyorum. Ben muhteşemim ve açık ara en çekici tanrıyım ve sanırım bir ölümlü için o yeterli. Dokunulma hissini yüzünün güzelliğinden daha çok arzuluyorum. "Peki, bana katılacak mısın, Avea?"

"Ne?" İrkiliyor, gözleri açılıyor.

Ayağa kalkıyorum, suyun vücudumdan aşağı süzülmesine izin veriyorum ve gözleri beklediğim gibi üzerimde dolaşırken ağzı açık kalıyor. Bakışları altında daha uzun duruyorum, sikim onun önünde sertleşiyor ve o bakmaya devam ediyor. Birisi bu küçük ölümlüye bunun bir davet olarak algılanabileceğini söylemeli, ama ben bundan biraz fazla hoşlanıyorum. "Bana katılacak mısın yoksa sadece izleyecek misin?" Mırıldanıyorum.

Umarım daha önce gösterdiği cesaretle elimi tutar ve içimde yanan bu duyguları keşfetmeme izin verir.

ALTINCI BÖLÜM

AVEA

I Ölüm Tanrısı'nın yüzüne bakıyor ve siyah gözlerindeki meydan okuma parıltısını görüyorum. Geri adım atmamı, korkmamı, utanmamı ve arkamı dönmemi bekliyor. Neredeyse buna güveniyor.

Gözlerim bir kez daha onun vücuduna kayıyor. O muhteşem; hiçbir şey yok. Bunu inkar edemem. O her yönden kusursuz ve inanılmaz fiziğine göz atmak bile ondan ne kadar nefret etsem de beni ıslatıyor ve muhtaç hale getiriyor.

Ben de onu arzuluyorum.

Yine de burada olmamın bir sebebi var ve bunu kullanmanın zamanı geldi. Evet, o çok güçlü ve beni gözünü bile kırpmadan öldürebilir ama on yılımı korkarak ve sinerek ondan kaçmaya çalışarak geçiremem. Korku tarafından kontrol edilen hayatımı daha fazla harcamayı reddediyorum. Bu tanrının benimle anlaşma yapmasının bir sebebi var. Bunun yalnızlık yüzünden olduğundan şüphelenmeye başlıyorum, bunu ona söyleyecek değilim, bu da bana bir avantaj sağlıyor. Ölmemi istemiyor, ama yanıldığını kanıtlarsam, şimdi geri dönersem, bir parçam bunun değişeceğini biliyor. Rüzgâr kadar kararsız ve bundan kurtulmak için ölüm tanrısını yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecek.

O tanrısal gözlerle yüz yüze gelince uzanıp elbisemin düğmelerini açıyorum ve ayaklarımın dibindeki su birikintisine düşmesine izin veriyorum. Ben pınara doğru adım atarken gözleri parlıyor ve bedenime kayıyor. Bir fanteziden fırlamış gibi görünüyor; gökyüzüne doğru yükselen buhar, üzerimizde gölgeli bir gölgelik oluşturan ağaçlar ve bir

Tanrı için muhteşem bir fon oluşturan şelale. Evinden buraya giden bir yol buldum ve bir şey beni buraya çekti.

O olduğunu şimdi anladım.

Elimi uzatıp kabul etmesini bekliyorum ama acele etmiyor, gözlerini vücudumda gezdiriyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda gözbebekleri alevlerle dans ediyor. Evet, ölüm tanrısı beni canlı istiyor.

"Senden korkmuyorum," diyorum ona.

Kafası karışmış gibi başını eğiyor ve elimi tutarak kayalardan aşağı inmeme ve suya girmeme yardım ediyor. Suyun sıcaklığı önce kalçalarım, sonra da göğüslerimin hemen altına kadar inerken tıslıyorum ve gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum.

Beklediğim gibi elimi bırakmadı. Hayır, üzerine eğildi ve serin havayı, mezarın havasını üzerime üfledi. Tüylerim diken diken oluyor, suyun sıcaklığına rağmen göğüs uçlarım çakıllanıyor. Soğuk ve sıcaklığın yan yana beni ürpertiyor ve dudakları titriyor. "Öyle olmalısın, aşkım. Senin her parçanı mahvetmek için tam on yılım var ve şimdi başlamayı planlıyorum." Elimini bırakıp tekrar suya oturuyor.

Kollarını yayın arkasına doğru açmış, kalçalarını ayırmış. "Eee? Gel ve yeni efendinin kucağına otur ve yaşayanlarla asla ilgilenmeme kuralımı neden çiğnediğimi kanıtla."

Onu öyle kontrollü ve tanrısal bir şekilde arkasına yaslanmış görmek çileden çıkarıcı, özellikle de ben ihtiyaç ve öfkeyle titreşirken. Bunun bir santimini bile hissetmesini istiyorum, ama onu inkar edemeyeceğimi biliyorum, bunun yerine bunu kendi avantajıma kullanacağım.

Yaptığım her hareket ve söylediğim her söz dikkatlice yerleştirilmiş stratejik hamlelerdir.

Onunla olmak zorunda, çünkü anlaşmamızda sadece bir kazanan olacak ve ben onun ben olduğumdan emin olmayı planlıyorum.

Onun dikkatli, ağır gözlerle bakan bakışlarından yılmadan suyun içinde kayıyorum. İtiraz etmemi, kaçmamı ya da sadece dizine tünememi bekliyor ama kucağına yerleştiğimde onu şaşırtıyorum. Sert aletin tam üzerine tünüyorum ve bir ölümlünün bana olan ihtiyacını inkâr etmesi için ona meydan okuyarak bakışlarıyla buluşurken aleti aşağıya doğru çekiyorum. Kendine benim efendim diyebilir ama bu efendi evcil hayvanını istiyor ve beni elde etmek için bir anlaşmadan daha fazlasına ihtiyacı olacak.

Sağlam durması için kollarımı gevşekçe omuzlarına dolayarak gözlerinin bana dikilmesini izliyorum. "Ne yapıyorsun, ölümlü?" Sözleri yavaş ve dikkatli, itaatimi ve gücünü kabul etmemi talep ediyor.

Siktir et. Kurallara uymakta hiçbir zaman iyi olmadım ve zaten buraya da böyle geldim. Eğilerek, kukumu bilerek onun kocaman, sert siki boyunca sürüklüyorum, bu his beni titretiyor ama boğazından çıkan inilti buna değiyor. Ne yaptığımı ya da o tanrı büyüklüğündeki sakin içimde kaymasının nasıl bir his olduğunu düşünmek için kendime zaman vermiyorum - iyi hissettirdiği kadar acıtacaktı da.

Bir tanrı olmasına rağmen, o hala sadece bir insan, ihtiyacı olan biri ve ben böyle bir yaratıkla nasıl oynayacağımı çok iyi biliyorum. Ona bir tat vereceğim ve onu arzulu bırakacağım. Dudaklarından kapüşonlu gözlerine bakıyorum ve bakışlarımız kilitlenmişken dudaklarımı onunkilerin üzerinde kaydırıyorum. Bana karşı titriyor ve dudaklarım ölümün soğuk havasından uyuşuyor, ama dolgun alt dudağını ısırmadan önce onu öpmeye devam ediyorum ve sonunda gözleri bir iniltiyle kapanıyor. Öpücüğü derinleştirmek için başımın arkasını tutuyor, ben de daha geriye, onun ulaşamayacağı bir yere kayıyorum ve gözleri bir kez daha çarparak açılıyor.

En sevdiği oyuncacı elinden alınmış çocuk gibi öfkeli.

Bu tanrı için olabileceğim tek şey bu -oyunmak, kırmak için bir oyuncak- ama neyse ki bunun farkındayım ve kendimi nasıl hayatta tutacağımı biliyorum. "Önce ben seni mahvedersem olmaz," diye fısıldıyorum bir kez daha eğilip dudaklarımı onunkilere değdirirken. "İyi geceler, ölüm tanrısı." O beni yakalayamadan kucğından kayıyorum ve zarifçe sudan çıkıyorum. Uzaklaşırken elbiseyi arkamda bırakıyorum ve tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bir kez bile arkama bakmadım.

Kapıları benim varlığımla beliren evin içine dönene kadar zar zor nefes alıyorum. Kapısı sıkıca kapalı odama girdiğimde nihayet biraz alabiliyorum. Ortaya koyduğu oyunu oynuyor olabilirim ama ben sadece bir ölümlüyüm.

Elbette bir ölümlü bir tanrıya karşı

kazanamaz. Sanırım bunu sadece zaman

gösterecek.

On yıl, kendime hatırlatıyorum. On yıl hayatta kalmak

zorundayım. Bunu daha önce yaptım ve yine yapabilirim.

YEDİNCİ BÖLÜM

MORS

P Hiç kullanılmayan resmi yemek odasında dolaşırken, ortaya çıkmasını umarak tavana bakıyorum. Küçük ölümlümü benimle kaplıcaya girdiğinden beri görmedim. Benden saklanıyor mu? Saklanıyorum. Onu suçlamıyorum. Yaptığı küçük gösteriden sonra onu takip etmek ve bana düzgünce tapınabilmesi için diz çökmeye zorlamak istedim.

O sinir bozucu küçük ölümlü, dudaklarımda cennetin tadı ve tenimde onun sıcaklığını hissederek beni sert ve istekli bıraktı - uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Sadece dokunuşuma dayanmakla kalmadı, aynı zamanda gönüllü olarak bana uzandı.

Şimdi tepkilerden saklanıyor.

Üst kata çıkıp yumruğumu kapısına vuruyorum. "Yemek için bana katılacaksın," diyorum.

Kapı açıldığında, aralıktan bana ters ters baktı. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi." Kapı yüzüme çarparak kapanıyor ve beni bir kez daha çileden çıkarıp ağzımı açık bırakıyor. Bu ölümlünün yaptığı her şey beni şaşırtıyor ve kızdırıyor.

Gücümü kullanarak kapıyı zorla açtım. Oflayıp pufluyor ve omzunun üzerinden bana sanki bir tanrı değil de bir baş belasıymışım gibi bakıyor. Şikâyetlerini görmezden gelerek yanına gidiyorum, onu omzuma atıyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

"Seni piç!"

Kıcına sert bir şaplak attım ve elimi uyarı olarak orada bıraktım. "Sus. Anlaşmanı yaptın ve şimdi onu yerine getireceksin. Her ihtiyacımı karşılayacaksın,

Hatırladın mı? Küçük numarandan sonra seni cezalandırmadığım için minnettar ol." Yemek odasına girince bir sandalye çekip onu içine oturttum.

Ters ters bakarak ayağa kalkmaya çalıştı, ben de onu ittim ve yüzüne baktım. "Ya benimle birlikte yersin ya da senden istediğim başka şeyleri alırım." Geri çekilmesini bekliyorum ama çenesi kalkıyor ve burnunun bana bakıyor, içimden eğlenceye benzer bir şey geçiyor.

Tek söylediği "İyi yemek olsa iyi olur".

Dudaklarım titriyor ve onun sandalyesini itip benimkini masanın başına çekerek bunu gizliyorum. Oturduğumda ve o bana tekrar baktığında, yüzümdeki tüm neşe izlerini sildim.

"Peki, yemek nerede, yüce efendimiz?" Benimle alay ettiğini biliyorum ama kaşlarımı kaldırıyorum ve masada beliriyor. Biraz gösteriş yapıyor olabilirim ama gözlerinin genişlediğini ve ağzının açık kaldığını görmek buna değer. Masanın üzerini incelerken bir kez olsun sesini çıkarmadı. Sertleşmiş sikimi görmezden gelmek için yer değiştiriyorum, ağzına sokmanın onu susturmanın başka bir yolu olduğunu biliyorum.

"Vay canına." Hemen tabağını doldurmaya başladı ve ben de burada oturduğumu umursamadan, sıfır görgü ile yemeğini parçalamaya başlamasını izledim. İkinci tabağını doldururken gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey, küçük ölümlü." Onu izlerken tabağımı özenle dolduruyorum. "Bütün ölümlüler senin gibi mi yiyor?"

Homurdanıyor ve ben bu kaba sesi seviyorum. Ona yakışıyor ve evimi hayatla dolduruyor. "Biraz," diye yanıtlıyor. "Bu iyi mal."

"Tabii ki öyle. Ben yaptım."

Gözlerini devirerek, ben kendi gözlerimi kısarken o benim yanıtlımı görmezden geliyor.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var? Seni geçindirdikten sonra mı? Evimde özgürce dolaşmana izin verdikten sonra-"

"Kurallar ve zincirlerle," diye tersliyor ve elindeki tavuk kanadını bırakıyor.

"Zincirler seni korumak içindi. Anlaşmayı sen yaptın, ölümlü-"

"Oh evet, ben büyük, korkunç bir tanrıyım ve sen de aşağılık bir ölümlüsün. Bana tapacaksın," diye alay eder.

"Sesim öyle gelmiyor."

"Sesim öyle çıkmıyor," diye tekrarlıyor, sesi alçalıyor ve kaslarımla alay etmek için kollarını yukarı kaldırıyor.

"Terbiyeli ol, ölümlü."

"Yoksa ne olur?" diye karşılık veriyor ve gözlerindeki ateşi görüyorum. "Nazik davranıyorum."

"Hiç nazik değilsin."

Kelimeler sessizliğe gömülüyor ve özür dilemeye başlıyor ki gücüm odaya çarpıyor. Yiyecekler yere düşüyor, tabaklar kırılıyor ve sandalyesi tutunduğu güç nedeniyle geriye kayıyor. "Burası benim krallığım ve bana saygı duyacaksın!" Kükrüyorum.

Ayağa fırlayarak, fırtınanın gözünden bana bakıyor. "Saygı hak edilir, seni aşırı büyümüş çocuk! Şu anda geçirdiğin öfke nöbetine bak!"

"Yerini öğreneceksin!" Ayağa kalkarak bağıyorum.

"Görgü kurallarını öğreneceksin, seni aşırı büyümüş aptal!" diye bağıyorum.

Biz iki fırtınanın buluşması, iki gücün çarpışmasıdır.

Kendi gücü yükseliyor ve ben havada onun tadını alıyorum. Bu ölümlü her neyse, o sadece bir vampir değil. Büyüsünde bir başkalık var. Gözleri tamamen siyaha dönmeden önce parlıyor, saçları parlak beyaza dönüyor ve dişleri inerken derisi içten içe parlıyor.

Muhteşem görünüyor, bunu ona asla söylemeyeceğim.

"Terbiyesiz," diye tıslıyorum yüzüne bakarken. "Sen görgüsüz, vahşi, küçük bir ölümlüsün"

"Sen aptal, kas kafalı, ukala bir tanrısın," diye karşılık veriyor, tanrısal güçlerim karşısında geri adım atmıyor. Oda buz gibi bir sıcaklığa düşerken, wraithlerim duvarları döverken, o tüm bunların ortasında kendi güçleriyle duruyor, benimle yüzleşiyor, benimle dövüşmeye hazır.

Onu yakalayıp masanın üzerine yatırdım. "Sana terbiyeyi öğreteceğim ölümlü," diye uyarıyorum, elbisesini yırtarak. Bana karşı koymaya çalıştı ama ben çok güçlüydüm.

Güçlerimle onu sabit tutarken, eğilip elimle kızgın amını kapatıyorum. "Buna cüret edemezsin" diye homurdanırken dudakları öfke ve ihtiyaçla bükülüyor.

"Bir tanrıya asla meydan okumamalısın, ölümlü," diye karşılık veriyorum. "Yine de dövüşmeye devam et. Dövüşme şeklini seviyorum. Bu seni becermemi engellemeyecek ama beni daha da zorlayacak."

"Seni hasta piç!" diye bağırarak bana tekme attı. Ayağını yakalayıp masaya sabitliyorum ve elimi ıslak amına sokuyorum.

"Benim için ıslanmışsın. Benimle dövüşmeyi seviyor musun, ölümlü? Benimle tartışmayı seviyor musun? Bence seviyorsun. Bence bunu seviyorsun. Sanırım seni bu masaya yatırıp sikmemi umuyordun, böylece benim başlattığım, benim seni istediğim ve senin beni istemediğin bahanesini kullanabilirdin. Ama hayır, ölümlü, böyle olmayacak. Sikim için yalvaracaksın."

"Asla," diye tersliyor ama sesinde bir titreme var ve ona verebileceğim zevki arayarak elimi sıkıyor.

"Oh, ama yapacaksın ve bu çok tatlı olacak. O zamana kadar seni rahatlatacağım. Evimde öfkeyle dolaşıp her şeyi mahvetmene izin veremeyiz."

"Bu sensin, seni aptal-" Elimini çekip ağızla amını kapattığımda cevabı bir iniltiyle son buluyor.

"Ne diyordun?" Kalçalarını daha geniş bir şekilde bastırırken ve güzel küçük pembe amını yalarken alay ediyorum, tadıyla inliyorum.

Tadı vahşi büyü gibi.

Ormanlar ve okyanus gibi.

Tadı hayat gibi.

Gözlerimi kapatıp dilimi içine daldırıyorum, elleri saçlarımı kavrayıp beni kendisine doğru daha sıkı çektiği için itirazlarını görmezden geliyorum. Bunu istemediğini söyleyebilir ama teslim olana kadar hiçbir şey beni bu tatlı, ölümlü amcıyla yalamaktan alıkoyamaz.

Dilimi klitorisinin etrafında dolaştırarak çıkardığı sesleri içime çekiyorum, teslimiyetine bayılıyorum. Kanalı titriyor, doldurulmak için yalvarıyor ve sikim pantolonuma karşı geriliyor, tam da bunu yapmak istiyor, ama yüzüme binerken kendi isteğimle savaşıyorum.

Gözlerinde nefreti görüyorum ve bu benim kararımı veriyor. Eğer ben eksik bırakılacaksam, o da eksik bırakılacaktı. Dilimi içine sokuyorum, bacaklarını titreten o noktaya vuruyorum ve sonra dilimi orada tutup daha soğuk hale getiriyorum. Çığlık atıyor ve boşalmaya o kadar yakın ki anında geri çekiliyorum.

Ayağa kalkıp dudaklarımı onun tadından arındırmak için yalıyorum ve masamın üzerine bir ziyafet gibi yayılmış olan ona bakıyorum. İçimdeki onu kollarıma sürüklemeye ve sikimin üzerine atma dürtüsünü görmezden gelmek zorundayım ama sözümü tutuyorum. Almadan önce sikim için yalvaracak. Ben geri adım atarken dirseklerine yaslanıp kaşlarını çatıyor.

"Seni becermemi istiyorsan yalvar," . Gözleri

kısılıyor. "Asla."

"O zaman iyi akşamlar Avea." Daha önce yaptığı gibi arkamı dönüyorum ve onu orada, arkamdan öfkeli bir şekilde bırakıyorum. Odama giderken kıkırdıyorum, dilimde hala hayatın tadı var, ruhunun benimkini lekelediği gibi onu da sonsuza dek lekeliyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AVEA

P Odamda dolaşırken havaya hırlıyorum, ona ve kendime öfkeleniyorum. Bana dokunmasına nasıl izin verebildim? Nasıl onun kim ve ne olduğunu unutacak kadar zevke dalabildim?

Aptalca, çok aptalca, Avea, ve sen asla değilsin.

Oyunu oynarım ve başımı öne eğmem. Acele kararlar vermem ve kesinlikle güzel bir yüzün ve biraz zevkin beni etkilemesine izin vermem. Bu geceki gibi değil.

Biz tartışırken oluşan elektriği suçluyorum. Beni ona doğru çekti, içimde patladı ve beni kör etti. Ne olduğunu anlamadan masanın üzerindeydim ve başı kalçalarımın arasındaydı. Şu anda bile amım bu anıyı hatırladıkça sıkılıyor ve klitorisim ihtiyaçla zonkluyor - bir cehenneme dönüşmüş gibi görünen bir ihtiyaç.

Ondan nefret ediyorum, bu yerden ve yaptığım anlaşılmadan nefret ediyorum. Ama yine de onu istiyorum.

Bu sinir bozucu. Eminim kendi kendine gülüyordur ya da ölümsüz tanrı dostlarına ıslak ve arzulu bıraktığı alçak yarı ırkı anlatıyordur. Hepsi onun için bir oyun, değil mi? Bana tepeden bakıyor, bu çok açık.

Beni kullanıyor.

Peki neden onu kullanamıyorum? Hayır, siktir et.

Ağır bir iç çekişle kendimi yatağa atıyorum, yüzümü kolumla kapatıyorum, onu bulmamı ve bitirmemi isteyen hain amımı görmezden geliyorum

Onun siki için yalvarmak zorunda kalsam bile. Yine de yapmayacağım bazı şeyler var. On yıl boyunca hayatta kalabilirim, değil mi? Parmaklarım var, yani başımın çaresine bakabilirim. Tamam, bu bir yalan. Hiçbir şeyin bir daha onun dokunuşuyla kıyaslanamayacağını biliyorum.

Amımı yalarken sırtan, alaycı gözlerinin parıltısı beni inletiyor ve çarşafının içinde kıvrılmama neden oluyor. Bu nasıl bir sihir böyle? Bana büyü mü yaptı?

Başka birini hiç istemediğim halde onu istememe neden olduğu için ondan çok nefret ediyorum ama on yıl uzun bir süre.

Gerçi o da beni istiyor, belki bunu kullanabilirim. Ateşle oynamak gibi görünüyor, ya da daha çok kendimi aktif bir volkanın üzerine fırlatmak gibi, ama başka ne seçeneğim var? Ölüm Tanrısı'nın zihnimi kontrol etmesine izin vermeyeceğim. Şimdilik bedenim ve ruhum üzerinde kontrolü olabilir, ama ona ya da kalbime asla sahip olamayacak ve ben de bunu böyle tutmaya niyetliyim.

İnleyerek dönüyorum ve başımı gülünç derecede yumuşak yorgana gömüp çığlık atıyorum. Şu anda ne yapıyor? Beni düşünerek kendine mi dokunuyor? Yoksa uyuyor mu?

Bekle, tanrılar uyur mu?

Hayır, onu düşünmeyi bırak. Kes şunu.

Arkadaşımı kurtarmış olabilir ama o bir düşman ve bunu unutmamam gerekiyor. Beni becerdiği gibi kolayca öldürebilir ve yapabileceklerine ve yapabileceklerine karşı dikkatli olmalıyım çünkü her şeye rağmen o bir tanrı, ben ise hiçbir şeyim. Hiçten de kötüyüm.

Ben uzun zamandır unutulmuş bir sıırım.

Ne olduğunu anlamadan, kafamın içinde ç, beni rüyalarım kadar kovalayan ve unutulmaya terk edilmiş geçmişe öne çıkaran bu düşünceyle çalkantılı bir uykuya dalıyorum.

Orman etrafımdaki yaşamla şarkı söylüyor. Hayvanlar eşlerini ve ailelerini çağırıyor, av ve avcılar uyum içinde bir arada yaşıyor. Evim haline getirdiğim enkazdan sürünerek çıkarken ay üzerimde ıslıl ıslıl parlıyor, büyüünün tanıdık akışı çıplak tenimde dolaşıyor. Burada kıyafete gerek yok, alçakgönüllülüğe gerek yok.

Sadece bu var.

Varoluş.

Hayat.

Yaşam döngüsü buradaki her şeyin içinden akıyor, ben de dahil. Sessiz adımlarla ilerleyerek gölün önünde duruyorum ve parlayan suya bakıyorum,

kendi yansımamı görüyorum. Artık daha yaşlı görünüyorum. Kendimi kıyaslayabileceğim bir zaman kavramım yok ama mantıksal olarak yaşlandığımı biliyorum. Vücudum farklı, saçlarım daha uzun ve yüzüm bebeklik yağlarını kaybetti. Boyum da uzadı. Ne zamandır buradayım?

Evim ve hapishanem olan bu ormandan öncesini hatırlamıyorum bile. Bir gün sanki birdenbire var olmuşum gibi burada uyandım. Nasıl aç kalmadım ya da ölmedim bilmiyorum ama buradaki hayvanlar ve büyü beni kabul etmiş ve hoş karşılamış gibiydi. Ormanda yaşayanlardan hediye olarak yiyecek bırakıldı, ağaçlar beni aşırı elementlerden korudu ve nereye gidersem gideyim su beni buldu. Hayatta kaldım ama bu ormandan başka bir şey bilmiyorum.

İlk kez değil, gökyüzüne bakıyorum, hiç bitmeyen ağaçların ve her şeyi canlı tutan büyüünün ötesinde başka neler olduğunu merak ediyorum. Bir keresinde, ağaçların kenarını buldum ve inişli çıkışlı bir tarlaya baktım ve uzakta ışıklar gördüm. Cesaretimi toplayıp ağaçların arasından çıkmaya çalışmadan önce iki gün boyunca orada öylece bakakaldım ve sonra tekrar ağaçların koruyucu karanlığına gömüldüm.

Görünmez bariyeri aşmanın bir yolunu bulmak için saçma sapan bir zaman harcadım, ama işe yaramadı ve yorulup umutsuzluğa kapıldım ve kendimi burada, evimde buldum.

Tek başına.

Unutulmuş köylerde bulduğum kitaplardan başka bana arkadaşlık edecek hiçbir şeyim yok. Evimdeki süslemeler tıpkı içinde yaşadığım gibi harabelerden toplandı. Bir keresinde bir tapınak bile bulmuştum, ancak içeri adım attığımda beni ölüme benzer bir şey karşıladı. Ölmek üzere olan bir hayvanı serbest bıraktığımda ya da beni ayakta tutması için yaşam ve enerji aldığımda hissettiğim fırçaya benziyordu.

Ne de olsa bu dünya böyle bir şey; bir şeyden diğerine enerji alışverişi.

Ayaklarımızın altındaki çimlerden gökyüzündeki yıldızlara kadar bu dünyayı oluşturan her şeyin bir enerjisi var. Bazen, yaralandığımda ya da yorulduğumda içime sızdığını ve beni temizlediğini hissettiğime yemin edebilirim. Burada, ormanda açıklanamayan pek çok şey oluyor.

Bu normal mi?

Nereden bilebilirim ki? Okuduğum kitaplara bakılırsa, öyle görünmüyor. İnsanlar ve hayvanlarla dolu bir dünyadan bahsediyorlar. Ben de öyle miyim? Bir insan mı? Emin değilim. Onların tanımına uymuyor gibiyim. Onlara benzememe rağmen, beni dolduran bu güç hiçbir zaman tasvir edilmedi.

kitapların. Bir başkasına benzemeye en çok doğüstü yaratıklar ve batıl inançlar, özellikle de vampirler hakkında okuduğumda yaklaştım. Şimdi uzanıp dişlerimi gösteriyorum. Onlar gibi hayatta kalmak için kan içmeme gerek yok, gerçi bir kez denedim ve kendimi daha canlı hissetmemi sağladı. Günlerce uyumadım ve daha fazla enerjim oldu, ama şimdi onları çoğunlukla yediğim et ve sebzeleri parçalamak için kullanıyorum. Ayrıca kitaptaki gibi geceyle de kısıtlı değilim. Geceyi seviyorum, en sevdiğim zaman ama gündüzü de seviyorum, güneşin ormanın ihtişamını aydınlatmasını izlemeyi.

Peki ben neyim?

Neden yapayalnızım?

Bu bir kafes mi?

Bu bir ceza mı?

Yoksa gerçekten bu dünyada kalan tek kişi ben miyim?

Sanırım asla bilemeyeceğim. Gözlerimi kapatıp suya dalıyorum ve suyun beni bu gereksiz düşüncelerden arındırmasına izin veriyorum. Burada olmak ve hayatta kalmak zaten başlı başına bir görev, bu yüzden kontrol edemediğim şeylere değil buna odaklanmalıyım.

Dibe batıyorum, suyun beni sıcak bir kucaklamayla sarmasına izin veriyorum. Dokunulmak ve sarılmak için o kadar çaresizim ki buna boyun eğmek zorundayım. Bir keresinde bir yaban domuzu ailesini izlemiştim ve hayatımı birlikte geçirebileceğim biri olmasını dileyerek içimi acıtan bir yakınlık hissetmiştim.

Gözlerimi bir kez daha kapatarak suyun içinde yüzyorum, düşüncelerim bir kez kim ve ne olduğuma dönüyor. Eskiden beni hiç rahatsız etmezdi, ama yaşlandıkça daha çok sorum oluyor ve evin çatısını onarmakla, yeni bir sebze bahçesi inşa etmekle ya da yaralı bir hayvanı kurtarmakla kendimi ne kadar oyalarsam oyalayayım, bu sorular yok olmuyor.

Cevaplar için çaresizim. Değişim için.

İşte o zaman havada bir yanlışlık kıvılcımı belirliyor ve su beni korumak istercesine etrafımı daha sıkı sarıyor. Kendimi yukarı iterek, bir solukla yüzeyi yarıyorum ve kıyıyı araştırıyorum. Enerji, bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi etrafımda kabarıyor ve deri ve kan kokuları bana burada, gölün derinliklerinde ulaşıyor.

Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeyin kokusu ve giderek yaklaşıyor.

İşte o zaman başka bir ses havayı yarıyor. Bir ses.

Benimki gibi bir tane.

"Kahretsin, buradan nasıl geri döneceğim?"

Sudan çıkıp ağaçların arasından kaynağı bulmak için koşuyorum, adımlarım ağır, sanki bedenim benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi. İçimden heyecan akıyor ve sihir sanki hayatım boyunca bunu beklemiş gibi içimde nabız gibi atıyor.

Değışim hepimiz için gelir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MORS

L Yatağımda yatarken, bilincimin uzaklara ve aşağıya süzülmesine izin veriyorum, kendimi onun rüyalarına daldırıyorum. Bu tanrılar arasında bile nadir görülen bir yetenektir, ama o benim diyarımda, benim evimde, benim damgamı taşıyor.

Ruhu anlaşmamızdan geliyor ve bu da bilse de bilmese de ona erişmemi sağlıyor. Hatırı sayılır miktarda güç gerektiriyor ama cevaplara ihtiyacım var.

Neymiş benim küçük ölümlüm?

Daha da ötesi, ne hayal ediyor?

Bu bir kaçış mı? Yoksa rüyasında başka birini mi görüyor? Bu düşünceyi çileden çıkarıcı buluyorum.

Rüyalarında kaybolurken, kendimi içinde bulduğum ormanda dolaşmasını izliyorum. Tanıdık bir orman, onu bulduğum ve bir anlaşma yaptığımız orman, yine de bir gölün suyunda kendine baktığında daha genç görünüyor. Gözleri daha az korunaklı, daha az perili. İçinden doğanın saf gücüyle parlıyor - bu güç beni tökezletiyor - ama o yalnız.

O daha genç ve diğer tanrıların adım bile atmadığı büyülü bir ormanda saklanıyor. Neden o? Neden burada? Dahası, neden yıllar boyunca onu hiç hissetmedim? Etrafındaki güç onu gizlemeye başladığında, onu herkesten sakladığında sorum cevaplandı.

Onun mu yoksa

başkasının mı? Kim bu

ölümlü?

Neymiş o?

Onunla ilgileniyorum. Ormanda, yerden yüksekte süzülerek yaptığı yarışı izliyorum. Ağaçlar ona yardım ediyor ve hayvanlar en ufak bir korku duymadan yanında koşuşturuyor.

Rüya aniden kaybolur.

Gözlerimi açıyorum ve aklımda cevaplardan çok sorular dolaşıyor, kaşlarım çatılıyor. Güç hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. O zaman da dişleri vardı ama o bir vampir değil. Peki o ne?

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

Onu evimde dolaşırken izliyorum. Onu takip ettiğimi bilmiyor. Eğer bilseydi, sözlü ya da fiziksel saldırıya uğrayacağımı hissediyorum. Belli ki benden kaçıyor ve yalnız kalmak istiyor ama ben ona bunu veremiyorum. Her hareketini izliyorum. Beğendiği tabloları izliyorum ve odası için daha fazlasını almaya yemin ediyorum. Nelerden hoşlanıp hoşlanmadığına dair notlar alıyorum ki ona daha iyi bakabileyim.

Ne de o benim sorumluluğumda ve tek nedeni de bu.

O bir gizem, bu kesin ve elinde bir kitapla kütüphaneye yerleştiğinde gözümü alamıyorum. Saçlarının düşüşünü, okurken kaşlarının çatılışını ve dudaklarının kelimeleri seslendirir gibi sessizce hareket edişini ezberliyorum. Nefis bacakları çapraz, uçuşan bir elbiseyle açıkta. Bir ölümlüye göre çok güzel ve arzu şakaklarına vuruyor, ona ve benimle yaptığı anlaşmaya sahip çıkmamı talep ediyor.

Sabır, kendime hatırlatıyorum, *yakında yalvaracak*.

Gölgelerin arasında kaybolurken aşağıdan gelen çağrıyı hissediyorum ve acı bir iç çekişle buharlaşıp küçük ölümlümü yalnız bırakıyorum. İlgilenmem gereken görevlerim var ve bunlar ona bakıcılık yapmaktan daha önemli.

Kapıların önündeki tahtımda belirliyorum, tüm ruhlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. Her zamankinden daha fazlalar. Onları tarıyorum, ırkların bir karışımı olduklarını fark ediyorum, yani en azından o sinir bozucu yargıçlar yine tüm ırklarını katletmemişler. Diğer tanrılara bunun olmasına neden izin verdiğimi açıklamak zorunda kaldım, sanki eylemlerimi başkalarına açıklamam gerekiyormuş gibi.

Tekrar işime odaklandığımda, uzakta bir ruha dikkatle eşlik eden kaplanı görüyorum.

Yargıç.

Onu ve varlığını görmezden gelerek ilk ruha, hıçkırarak ağlayan küçük bir kıza odaklanıyorum. Yapmamam gerektiği halde tahtımdan kayıyorum. Tarafsız kalmak benim görevim ama kızın acısı içimi sızlatıyor. Sadece bir canavar bunu izleyip hiçbir şey yapmayabilir. Önünde durup elini tutuyorum. Ruhunu hissettiğimde soğuk, hayaletimsi ağırlık üzerime çöküyor.

O kadar masum ve saf ki, bu benim sefil ruhumu kirletiyor.

Gözyaşları hâlâ gözlerini kör ediyor. "Sen ölüm müsün?" diye soruyor.

"Evet, küçüğüm." Çömeliyorum. "Artık güvendesin. Annen artık sana zarar vermeyecek. Seni asla aç kalmayacağın, üzülmeyeceğin ve incinmeyeceğin daha iyi bir yere götüreceğim."

"Battaniyesi var mı? Benimkini kaybettim."

"Sizi şahsen temin ederim ki sayamayacağınız kadar çok olacak. Hazır mısınız?"

Etrafına bakınıyor ama cesurca başını sallıyor. "Anneme ne olacak?"

Annesi onu ölüme terk etti, ancak yaptıklarına rağmen bu küçük kız onun için endişeleniyor. Aşk tuhaf bir şey. "O iyi olacak," diye yalan söyledim ayağa kalkmadan önce. Onu kapılara doğru yürütüyorum. "Şimdi git küçüğüm ve hayatta çektiğin acılardan kurtul."

Kapılardan geçtikten sonra arkasına bakar, dönüşüm onu ele geçirirken yüzünde parlak bir gülümseme belirir. Parlak sarı saçları, parlayan yeşil gözleri ve tombul kırmızı yüzüyle bedeni bir kez daha cismanileşiyor. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" diye mırıldanıyorum.

"Daha iyi bir yerde misin?" diye soruyor.

Yutkunarak elini bırakıyorum. "Git, küçüğüm." Kapılar kapanıyor ve geçmem gereken bir sıra ruh olmasına rağmen buharlaşıyorum. Onlar bekleyebilir ama bu bekleyemez. Annesinin yerini bulmak kolay. Güneyde oturuyor ve kulübesine girerken onu izliyorum. Kendi çocuğunu açlıktan ölmesi için orada bırakmış, böcekler etiyile ziyafet çekerken, kendi pisliğinde, ısınmak için eski püskü bir battanieden başka bir şey yokken.

Ben bir yargıç değilim, ama ben bir tanrıyım ve bu gece o masum ruha yaptığı şey için tanrısıyla buluşacak.

Kulübenin içinde kaybolurken, tökezleyip dönmesini bekliyorum. Beni görünce geriye doğru sendelerken boğazından bir ılgık çıkıyor. "Kimsin sen?" Dil otomatik olarak zihnimde tercüme oluyor.

"Sen hiç iyilik yapmazken kızına iyilik yapan bir Tanrı. Onun ruhunu korudum ve öbür tarafa geçişini izlemek zorunda kaldım."

"Çık dışarı." Bana bir şey fırlatıyor ve o şey vücudumda kayboluyor. Gözleri açılıyor ve parmaklarımın bir hareketiyle onu dizlerinin üzerine düşürüyorum. Gözlerinde anında yaşlar oluşuyor. "Lütfen," diye yalvarıyor.

tiksintiyle bir tanesini sildim. "Kızın yalvardı mı? O da senin şu an ağladığın gibi ağladı mı?"

"Lütfen, ben asla anne olmak istemedim!"

"Ama sen bir taneydin!" güç patlıyor, pencereler ve kapı menteşelerinden sökülüyor. "Sen bir anneydin ve sana bağımlı olan o değerli ruhu incittin ve istismar ettin. Sahip olduğun hayata layık değilsin."

"Her şeyi yaparım." Sürünmeye başladı ve ben tiksintiyle geri çekilip ona baktım.

"Tek istediğim senin ruhun. Ölümün," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Hayır, hayır." İleri geri sallanıyor, zihni parçalanıyor. O kadar zayıf ki.

"Kızınla aynı yere gitmeyeceksin. Ölümsüz ölü hayatının geri kalanında onun çektiği işkence ve kötü muamelenin aynısını çekmeni sağlayacağım." Elimi başına bastırıyorum ve ruhunu bedeninden ayırıyorum. Yere yığılıyor, gözleri bomboş ve görmüyor. Ruhunu bana bağımlıyken, girdiğim gibi hızla kayboluyorum.

Tahtımda bir kez daha beliriyorum ve onun ruhunu serbest bırakarak acı çekmesi için enjekte ediyorum. Olmasına izin verilen şeyden iğrendiğimi hissederek, diğerlerine yardım ederken öfkeliyim. Yine de belli etmiyorum. Ölümün acımasız olduğunu düşünebilirsiniz, ama bazen ölüm sadece başka bir başlangıçtır.

Ölüm acı verici olmak zorunda değil. Bazıları beni tanıdık bir gülümsemeyle ve kollarını açarak karşılıyor - onlar benim favorim. Bazıları kavga eder, bazıları da öfkelenir ama bu nadirdir. Ruhlar sıralandıktan sonra, fiziksel olarak değil, bir tanrı olarak olamayacağım için, ama zihinsel ve duygusal olarak tükeniyorum ve kendimi evime geri dönmüş, yeni misafirimi ararken buluyorum.

Onun canlılığına ihtiyacım var.

Hâlâ kütüphanede ve beni gördüğünde alay ediyor. "Bana dokunmaya cüret bile etme, pislik."

Ben öylece bakınca kaşlarını çatıyor ve kitabını bırakıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Bir anne kendi çocuğuna nasıl zarar verebilir?" Bu beni şaşırtıyor, ama daha da ötesi, öfkelenendiriyor.

"Anlamıyorum." Yavaşça doğruluyor, gözleri yumuşuyor ve dudakları aşağıya doğru dönüyor.

"Sizinle biraz oturabilir miyim? Dünyada iyi şeyler olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor."

Beni dikkatle izliyor ve sonra yanına oturabilmem için sözsüz bir şekilde yana kayıyor. Kokusunu ve sıcaklığını içime çekerek kızgın ruhumu ısıtmasına izin veriyorum.

"İyi olduğumu nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Arkadaşınızın hayatını kurtarmak için geleceğinizden, hayatınızdan vazgeçtiniz. Pek çok kişi bunu yapmaz, ufaklık."

O zaman sessizleşiyor ve kitabı yavaşça eline alıp okumaya başlıyor. Güzel ve neredeyse rahat.

Onu izlemek için başımı çeviriyorum. "Bana okur musun?" Rica ediyorum ve sanırım bunun bir talep değil de bir soru olması, yüksek sesle okumaya başlamadan önce tereddüt etmesine neden oluyor.

Gözlerim kapanıyor, onun ördüğü masala odaklanıyorum. Sesinin bugünkü çalışmamdan kalan son acıyı da yok etmesine izin veriyorum.

Elimi sıcak bir şey kaplıyor ve gözlerimi açıp aşağı baktığımda onun gönüllü olarak elimi kendi eliyle kapattığını görüyorum. Okumayı bırakmıyor ve ben de bana dokunmayı bırakır diye konuyu açmıyorum. Sıcaklık içime işliyor ve beni ürpertiyor.

Bu basit, gönüllü bir dokunuş ama yine de güçsüzüm.

Beni sürekli şaşırtıyor. Bu küçük ölümünün ne yapacağını asla bilemiyorum. Bu hoşuma gidiyor.

ONUNCU BÖLÜM

AVEA

I Mors'a ne olduğunu bilmiyorum ama savunmasız görünüyordu. Ona dokunmak için neden uzandığımı bile bilmiyorum, çünkü o kadar yalnız, o kadar kaybolmuş görünüyordu ki, bu duyguyu iyi bildiğim için dayanamadım. Gözleriyle

Kapa , neredeyse insan gibi.

Ne olduğunu merak ediyorum, ama sormuyorum ve aval aval bakarken yakalanmak istemediğim için dikkatimi hızla kitaba geri veriyorum, ama başparmağı elimin arkasına sürtünmeye başladığında kelimeleri karıştırıyorum. Beklediğim gibi benimle dalga geçmiyor ve gafımı örtbas etmek için hızla okumaya devam ediyorum.

Dokunuşundan hem nefret ediyorum hem de seviyorum.

Mateo bana dokunmaya aç dedi. Belki de haklıydı çünkü nefret ettiğim bir adamın, bir tanrının dokunuşunu kabul ediyordum.

Aptal.

Saatler böyle geçiyor, ben okuyorum ve ellerimizden başka hiçbir yerimiz birbirine değmiyor, yine de onun yanımda olduğunun farkındayım ve kitabı kapattığımda sessizlik rahatsız edici geliyor. Kiminle karşılaşacağımı asla bilemiyorum - yargılayıcı pislik tanrı mı yoksa bu mu - ve ne yapacağımdan ya da söyleyeceğimden emin olamadan tökezliyorum.

"Neden anne ve kızı sordun?" Diğer elimle kitabı okşayarak usulca mırıldanıyorum. Bu kütüphanede hayal edebileceğiniz her kitap var. Hatta bazılarını çocukluğumdan hatırlıyorum.

Kendimi burada ondan saklanırken, tıpkı çocukken hapishanemden kaçmak için yaptığım gibi kelimeleri ararken bulana kadar bunun acılı hatırlatması içimi doldurdu.

Ne de olsa bunu ben yapmadım mı?

Bir hapishaneyi diğeriyle takas et.

Bana baktığını hissediyorum ve başımı çevirip gözlerimi ona dikiyorum. Her gibi içimde bir şimşek çakıyor ama bu tanrının bende yarattığı şüpheli çekimi ve arzuyu hiç denemeden görmezden geliyorum. Gözleri tembelce ağırlaşıyor ve saçları sanki parmaklarını tedirginlikle geçirmiş gibi geriye itilmiş, yine de tam bir mükemmellik ve bir an için sadece bakıyorum. "Bugün bir ruh vardı, küçük bir kız. Annesi onu istismar etti ve kendi pislği içinde ölüme terk etti."

Ağzımı kapatarak korkumu bastırıyorum ve o da tepkimi dikkatle izliyor. "O öldü mü?"

"Korkunç bir şekilde," diye itiraf ediyor, çoğu kişinin yapacağı gibi bana yalan söylemiyor. "Karşıya geçmesine yardım ettim. Artık yalnız kalmasın diye elini tuttum ve orada mutlu olacak."

"Emin misin?"

"Emin olduğum tek şey bu," diye mırıldanıyor, beni bir kez daha izlerken. "Annesinin peşine düşüp onu öldürdüğümü ve ruhunu sonsuza kadar lanetlediğimi söylesem kendini daha iyi hisseder miydin? Yoksa benim daha çok bir canavar olduğumu mu düşünürdün?"

"Hayır, bence tam olarak doğru şeyi yaptın," diye yanıtlıyorum. "O bunu hak etti. Sorunuza gelince, bilmiyorum. Bir insanın sevmesi gereken birine bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Neden bir insan diğeriye zarar verir? Bir insanı tehlikeye doğru sürüklerken diğeri ondan uzaklaştıran nedir? İnsanlar karmaşık, bencil yaratıklardır ve kötülük her ırkta vardır. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bunu beklemiyormuş gibi irkildi. "Bu benim görevim."

"Ama yine de kolay olamaz." Sanki hiç bu şekilde düşünmemiş gibi gözlerini kırıştırırken kaşlarını çatıyorum.

"Kütüphaneyi seviyorsun," diyerek konuyu değiştiriyor ve ben de ona izin veriyorum. Bu neredeyse hoş bir şey. Tartışmıyoruz, ama sanki diğeri patlamasını ve bir kavga başlatmasını bekliyormuşuz gibi bir gerginlik var aramızda. Ne de olsa biz düşmanız.

"Kitapları severim," diye itiraf ediyorum. "Yeni bir gerçekliğe ihtiyaç duyduğunuzda iyi bir kaçış yolu."

"Kaçmak mı istiyorsun?" diye mırıldanıyor, ama kızgın görünmüyor, her şeyden çok merak ediyor.

"Sen yapmaz mıydın?" Gözlerinin içine bakarak cesurca karşılık veriyorum. "Anlaşmayı isteyerek yaptım, ama bu korkmadığım ve burada kapana kısılmadığım anlamına gelmiyor, bu yüzden evet, bir kaçışa ihtiyacım var." Sesimi yumuşatıyorum ve kaşları sanki sözlerimle gerçekten kafası karışmış gibi çatılıyor ve sonra iç çekiyor. Ayağa kalkıyor, elimi tuttuğunun farkında bile değilmiş gibi tutmaya devam ediyor, kütüphaneden çıkıp evden çıkmadan önce beni de yanına çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Dün geceki gibi bir öfke patlaması ya da sinir krizi daha geçireceğinden endişelenerek soruyorum.

"Sana bir kaçış yolu bulmak için," diyor araştıran bir bakışla.

Bakışlarında ne gördüğümden emin olamayınca gözlerimi kaçırıyorum ve çevremize bakıyorum. Burası gerçekten çok güzel. Bir kısmı bana büyüdüğüm ormanı hatırlatıyor, orası doğanın en güzel haliydi, ama burası daha ... başka bir dünya gibi hissettiriyor.

Adanın kenarına gelmeden önce durduğumuzda ve o alçak, kısa bir ses çıkardığında, kesinlikle öyle olduğunu anlıyorum, özellikle de iki pegasus araştırmak için yaklaştığında.

Hayır, ormanımda büyülü yaratıklar yoktu ... en azından böyle değildi.

"Duyarlılar," diyor, eğilirken dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyor, ben de eylemi tekrarlıyorum.

İkisi de başlarını bize doğru eğiyor, tüyleri ışıқта parlarken kocaman, tüylü kanatları onları havada tutuyor. Çok güzeller.

Mors diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır ve kararı onlara bırakır. Yavaşça, sağdakine doğru ilerliyor ve başını ona doğru uzatarak elini kabul ediyor. Aynı hızla Mors beni yakalıyor ve yavaşça pegasusun sırtına fırlatıyor. Neredeyse diğer tarafa yuvarlanıyordum, ama hızlı reflekslerim yeleyi yakalamama neden oldu ve düşük bir çığlıkla beni durdurdu.

Mors da pegasus gibi kıkırdıyor ve diğerinin sırtına atlarken ona ters ters bakıyorum. Gösteriş.

"Nasıl dümen tutacağım?" Daha sıkı kavrayarak soruyorum.

Pegasus hakarete uğramış gibi homurdanıyor ve ben irkiliyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Pegasuslar çok duygusal yaratıklardır. Size bu onuru veriyorlar, böylece bize ne istediklerini gösterecekler. Bazen küçük ölümlü, kendini bırakmalı ve yolculuğun tadını çıkarmalısın."

"Nedense bunun senin için olağan bir şey olduğunu düşünmüyorum," diye çıkışıyorum ama pegasus kanatlarını çırpıp havaya yükselirken rüzgâr onu uzaklaştırıyor. Yelesini daha sıkı kavrayarak tutunmak için kalçalarımı sıkıyorum ama kanatların hafifçe çırpılması panikleyen kalbimi yavaşlatıyor, ben de tutuşumu gevşetiyorum.

Bana teşekkür edercesine homurdanıyor ve ben de boynunu okşuyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Benim adım Avea. Senin adın ne?"

Hiçbir şey olmayınca utançtan yanaklarım kızarıyor ama Mors bana bakıyor. "Bu Willow ve seninle tanıştığı için çok mutlu olduğunu söyledi." Gözlerimi kırıştırıyorum ve Mors sırtıyor, mutluluğu neredeyse kör edici. "Şimdi bekle, küçük ölümlü."

Willow kanatlarını içeri sokup spiral çizerek aşağı inerken çılgılık atacak zamanım bile olmuyor, ama kanatlarını tekrar açıp bizi yakalıyor. Onunla birlikte havada süzülürken çılgılığım kahkahaya , tam da ihtiyacım olduğu gibi ağırlıksız ve özgür hissediyorum.

Parmaklıklar ya da hapisane
yok. Sadece saf mutluluk.

Kollarımı iki yana açarak gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımdan
kahkahalar dökülüyor.

Ben uçuyorum.

Aslında uçuyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MORS

I onu izliyorum ve göğsümde bir şeyler ağrımaya başlıyor. Gözleri kapalı ve ölümlü kollarını iki yana açmış. Saçları rüzgarda dalgalanıyor ve güneşin altında parlıyor. Etrafındaki bulutlar sadece onu vurguluyor gibi. Ölümlü güzel pegasusa biniyor ve onu kucaklıyor. Dalgınca göğsümü ovuşturarak onlara zihinsel olarak teşekkürlerimi sunuyorum ve bir süre sonra geri dönüp bizi bırakıyorlar.

Onu kaldırmak için Avea'nın kalçalarını kavriyorum, sonra efsanevi canavarlara teşekkürlerimi sunarken vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. O daha iyisini yapıyor ve öne doğru bir adım atıyor. "Teşekkür ederim, Willow." Başına nazik bir öpücük konduruyor ve alnını bir anlığına onunkine bastırıyor.

"Ona ne zaman ihtiyacın olursa araman yeterli olduğunu söylememi istedi." Pegasus'a ters bakıyorum ve o da kıkırdıyor. Avea geri adım atarak yanıma geliyor, ben de ona sırtıyorum ve sonra ait oldukları yere, gökyüzüne doğru havalanmalarını izliyoruz. Ne de olsa onlar vahşi ve duyarlı yaratıklar.

"Teşekkür ederim, Mors."

Gözlerindeki samimiyeti görmek için aşağıya bakıyorum. Ciddiydi. Tartışma ya da nefret yok, sadece takdir var.

"Bir şey değil, küçük ölümlü. Açlıktan ölüyorum. Biraz yiyecek bulalım mı?" "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Eve doğru yola çıktı, ben de takip etmekten başka seçeneğim yok ve bunu isteyerek yapıyorum.

Dünyamı üst eden bu küçük ölümlü kim? Ve neden birdenbire onun mutlu olup olmamasını önemsemeye başladım?

Tuhaf.

Yemek odasına ulaştığımızda "Mutfak nerede?" diye soruyor. "Ee, neden?" Sorusuyla kafam karışmış bir şekilde sorguluyorum.

"Yemek yapmak için mi?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Yemek pişirmek mi? "Ben yemek yapmam. Sadece büyü kullanırım." Omuz silktim, gerçekten kafam karışmıştı.

Bu yemeği çok mu yapıyor? Ölümlülerin her zaman yorgun olmasına şaşmamalı.

Kollarını kavuşturarak bana bakıyor, burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor.

"Bana yemek yapamadığını söyleme şeklin bu mu?"

Huff. "Ben eski bir güç, ölüm ve dünya tanrısıyım." "Yani yemek yapabiliyorsun?"

"Tabii ki yapabilirim." Bu küçük cesur ölümlüye karşı kaybetmek istemiyorum. Beni bir tuzakta yakalamış gibi yavaşça gülümsüyor ve ben biraz korkuyorum.

Sadece birazcık, bunu ona söyleyecek değilim.

"Güzel, o zaman mutfak nerede ki yemek yapalım? Sihir yok, sadece biz varız."

Gözlerindeki meydan okumayı görüyorum ve geri adım istemeyerek, hiç kullanmadığım halde onu istediği odaya . Ne de olsa onların evlerini örnek almıştım, ama çok memnun görünüyor ve ellerini çırparak gıcırıyor.

Bu bana tatmin veriyor.

Belki de biriyle konuşmalıyım. Tanrılar hastalanabilir mi?

Buzdolabına koşuyor, açarken kaşlarını çatıyor. "Boş. Nasıl yemek yapabiliriz?" Kapıyı kapatıyor, gerçekten sönmüş görünüyor.

Sihrimi gönderirken kendime bunun, onu rahat ettirmenin savaşmaktan daha kolay olmasından kaynaklandığını söylüyorum. "Tekrar dene," diye mırıldanıyorum, dolaba yaslanıp onu izliyorum.

Kapıyı açtı ve bana dönerken çenesi düştü. "Pekâlâ, süslü pantolon, bakalım yemek yapmakta da sihirde olduğun kadar iyi misin?" Kendi kendine mırıldanarak malzemeleri çıkarmaya başladı. "Evet, bu iş görür. Kolay bir başlangıç yapacağız. Pilogram yapacağız. Bu benim çocukken öğrendiğim bir tarif."

Gerçekten ne söyleyeceğini sorgulamak istiyorum ama etrafta dolaşmakla o kadar meşgul ki dönüp beni orada dikilirken görüyor.

"Peki, gelin ve ellerinizi yıkayın, oh, ve bize önlük büyü yapın."

Kimse bana emir veremez. Onu reddetmek istiyorum, ama onun bir kaşını kaldırmasıyla pes ediyorum.

Kendime *barış için* diyorum, *başka bir nedeni yok*.

Homurdanarak parmaklarımı şıklatıyorum ve aynen öyle yapıyorum. Onunkinde "Küçük ölümlü", benimkinde ise "Onun tanrısı" yazdığını görünce kıkırdıyor.

"Vay canına." Ben ellerimi yıkarken o başını sallayarak malzemeleri ayırmaya, doğrama tahtalarını ve bıçakları çıkarmaya başladı.

Onu kendi haline bırakmalıyım. Yapacak bundan çok daha önemli işlerim var ama yine de kendimi ona yaklaşıırken ve bir sonraki talimatını beklerken buluyorum. Ne kadar tuhaf. Belki de bana bir büyü yapmıştır.

Belki de bir tür büyüye sahiptir ve bunu bana karşı kullanıyordur. Daha sonra kontrol etmek için bir not alacağım ve ona sormayacağım. Kıkırdarken ne kadar sevimli olursa olsun beni kontrol etmesine izin veremem. Bana bir bıçak uzatarak sebzeleri kesmemi söylüyor ve beni dikkatle izliyor.

"Hayır, hayır, bunun gibi." Bıçağı aldı ve bana gösterdi, sonra geri verdi.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, benim bir tanesini doğramam için geçen sürede onun aynısını mükemmel ve hızlı bir şekilde yapmasını hayranlıkla izliyorum. "Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?"

"Kendinize bakmak zorunda olduğunuzda ya yemek yapmayı ve yemeyi öğrenirsiniz ya da ölürsünüz. Ben de hoşuma gittiğini fark ettim ve sanırım öylece kaldı." Tencereyi çıkarıp içine su doldururken omuz silkiyor. "Yine de burada hile yapabileceğimizi ve suyu kaynatabileceğini sanmıyorum?"

Sırıtarak, bakmadan bunu yapıyorum ve o da sırtıyor. "Gösterişçi." "Hilekâr," diye karşılık veriyorum ve sonra bıçağı bırakıyorum. "Bitti," diye gururla itiraf ediyorum. "Güzel, şimdi bir sonraki adım. Bu bir sorun olmamalı çünkü Aşçı," diye alay ediyor.

"Küçük ölümlü," diye hırlayarak uyarıyorum.

"Ölüm Tanrısı," diye homurdanıyor ve ben sadece bakıyorum.

Birbirimize bakarken gözlerini bana diyor. Bu manzara kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

Sonunda kıkırdayarak ve arkasını dönerek bakışmamızı bozuyor, ses içime işliyor ve rahatsız bir şekilde kaymama neden oluyor. "Sırada ne var?" Huysuzca soruyorum. Neyse ki içimdeki çalkantıyı fark etmiyor ve beni yönlendiriyor.

Yan yana, tanrı ve ölümlü, yemek pişiriyoruz.

Ben eti yakıyorum, ama o baharatlar ve sosla çoğunu kurtarmayı başarıyor, pilav, sebze ve kendi yaptığı sıcak ve ev gibi kokan ekmekle birlikte tabağa koyuyor. Geri çekildiğimde tabaklara huşu içinde bakıyorum.

Yemek pişirmenin bu kadar iyi hissettireceğini hiç bilmezdim. Yemek her zaman hayatta kalmak için yemem gereken bir şeydi, bu yüzden hiç yemek yapmadım. Ta ki ona kadar.

Küçük ölümlü her şeyi değiştiriyor.

İki tabağı da kapıp bana gülümsüyor. "İçecekleri ve çatal bıçak takımını getir lütfen." Emirlerine uyup uymayacağımı beklemeden kendi kendine mırıldanıyor ve yemek odasına doğru ilerliyor. Tabakları masanın başındaki koltuğum yerine yan yana yerleştiriyor.

Homurdanıyorum ama emrettiği şeyi alıp oturuyorum, başa geçip biraz kontrol sağlama ihtiyacını görmezden geliyorum. Burası benim evim ve o da benim, ama yine de kontrolün bende olduğunu hissetmiyorum. Şu anda gösteriyi o yönetiyor, ben ise sadece buradayım.

O yemeye başlayınca benim de onu taklit etmekten başka çarem kalmıyor ve ilk tadım beni inletiyor. "Bu yemek nasıl bu kadar güzel?"

"Çünkü sevgiyle ve bolca yağla yapılıyor." Gülüyor. "Daha önce hiç kendin için yemek yapmadığına inanamıyorum."

"Benim sihrim var. Neden ki?" Bu itiraf karşısında içimde bir utanç hissettim.

"Ee, eğlence için mi? Tamam, yemek yapmıyorsun ama ne gibi hobilerin var?" diye soruyor. İlk kez kavga etmiyoruz ve bu hoşuma gidiyor, sorusu kaşlarımı çatmama neden olsa bile.

"Hobiler mi?"

Bir çatal dolusu yemeği ağzına götürmek üzereyken duraklıyor.

"Ufaklık, ben ölüm tanrısıyım. Hobiler için zamanım yok."

"Herkes yapmalı, aksi takdirde tüm hayatınız -pardon, tanrılık- kesinlikle sadece çalışarak ve ölümün etrafında dönerek geçiyor. Bunun neresi eğlenceli? Heyecan nerede? Neşe? Hüzün? Acı nerede? Onların hissettiklerini hissedemezseniz kayıp ruhlara nasıl yardım edebilirsiniz? Söyle bana Mors, hiç bağlantısızlıktan başka bir şey hissettin mi?"

"Ben bir tanrıyım. Bize hissettirilmiyor," diye cevap veriyorum ve bana verdiği gülümseme neredeyse patronluk taslıyor.

"O zaman senin için üzülüyorum."

"Benim için mi?" Alay ediyorum. "Ben sonsuza dek yaşayacağım. Her şeye gücüm yeter ve her şeyi görürüm.

Hiçbir şey istemediğim halde benim için üzülüyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmedikten ya da hiçbir şeyi gerçekten deneyimlemedikten sonra ölümsüzlüğün ne faydası var? Siz sadece hayatı gözlemliyorsunuz. Her iki şekilde de oyunda bir rolünüz yok. Umutlarınız yok, hayalleriniz yok, sadece öylesiniz. Gerçek bir varlık bile değilsiniz. Tanrıların hepimizden daha iyi olması gerektiğini söylüyorsanız, gerçek kalp kırıklığını ya da neşeyi hiç hissetmediyseniz nasıl olabilirsiniz?"

"I-" Ağzımı kapatıp ona bakıyorum. "Bizim görevimiz krallıklarımıza hizmet etmektir. Duygular sadece bizi engeller."

"Duygular bize rehberlik eder," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Her şeyi yapmamızın nedeni duygulardır. Duygular bizi hayatta tutan şeydir. Eminim bunu biliyorsunuzdur?"

Kaşlarımı çattım. "Kan ve büyü seni canlı kılıyor."

İç çekerek çatalını bıraktı ve onu hayal kırıklığına uğrattığım hissine kapıldım. Bu hiç hoşuma gitmedi. "Teknik olarak evet, ama o olmasaydı hepimiz yanlış ya da heyecan verici hiçbir şey yapmayan sıkıcı yaratıklar olurduk. Sadece var olurduk, ama değiliz. santimini hissediyoruz. Acı ve umut üzerinden başkalarıyla bağlantı . Dünyadaki güzelliği görüyoruz ve bu bize neşe veriyor. Ölümü görürüz ve üzülürüz. Duygular bize sadece var olmak yerine yaşamak için bir neden verir."

"Anlıyorum."

Bunun üzerine yüzü düştü ve kaşlarımı çattım. Tekrar yemeğine bakıyor ve yemeğini yiyor. Sessizlik uzuyor ve ben sırf bu sessizliği doldurmak için kavgaya çıkarmayı düşünüyorum. Onun sesini ve dünyaya bakış açısını seviyorum.

O haklı mı? Yaptıkları her şeyi duygular mı yönlendiriyor? Eğer öyleyse, bu çok yorucu olmalı.

Yine de, söz konusu o olduğunda her hareketimi duygularım yönlendirmedi mi? Sonuçta yaptığım anlaşma ve ona verdiğim tepki mantıklı değil.

Ben bir yalancıyım. Daha önce
de hissettim. Onun için
hissettim mi?

Yemeğini bitirdikten sonra masayı topluyor ve ben de gidişini izliyorum. Geri döndüğünde bana bir kez daha kaşlarını çatıyor ve bakışlarında acıma ve üzüntü görüyorum.

"İyi geceler, Mors." Arkasını dönüp beni yalnız bırakıyor, kendimi yine soğuk ve ıssız hissediyorum.

Bir sonraki etkileşimimize kadar beni idare etmesi için sadece bir anlığına onun sıcaklığına ihtiyacım var.

En azından bundan sonra yapacağım şeyi yaparken kendime böyle söylüyorum.

Elini tutuyorum, o da bakıyor. "Duygularımı hissettim. Bir kez," diye itiraf ediyorum.

"Ne zaman?" diye soruyor, bana inanmadığı belli.

"Tapınağıma girip gözlerimle buluştuğunda."

ON İKİNCİ BÖLÜM

AVEA

I Sıkıldım. Sonsuz seçenekleri ve olasılıkları olan bir tanrılar alemindeyim ama sıkıldım. Tamam, daha çok yalnızım ve sıkıldım. Sanırım ormandaki o kayıp kızdan bu yana çok değiştim. Artık iletişim kurmak için can atıyorum. Bir kez daha kaybolup gitmemek için sürekli heyecan ve uyaranlara ihtiyaç .

Beni ayağa kaldıran şey bu ve büyük küvette çok uzun süre yattıktan sonra, gardıropta sürekli karşıma çıkan bir başka zarif elbiseyi giyiyorum. Bu elbise siyah ve üzerinde altın rengi kurukafa süslemeleri var. Göğüslerimin altında genişliyor ve ayaklarıma kadar iniyor, bir uzun kolu ve diğer omzu çıplak. Saçlarımı serbest bırakıyorum ve Mors'u bulmak için yola çıkıyorum. Belki bir kavga başlatırım ya da beni eğlendirmesini isterim.

Amım zonkluyor ama görmezden geliyorum.

Evi aradım ama onu bulamadım. Tam alt kattaki koridoru geçerken dışarı açılan başka bir kapı açılıyor. Ev onu bulmamı istiyor gibi görünüyor. Bunu en son yaptığımda çıplaktı ve neredeyse aramızdaki arzuya teslim oluyordum. Tereddüt ediyorum, ama dışarı çıkmadan önce sadece bir an için. Güneş tenime vurup beni ısıtırken gözlerimi kapatıyorum. Uzaktan kuşlar cıvıldıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Burası o kadar da kötü değil sanırım. Çok güzel ama insanları özlüyorum. Mateo'yu ve arkadaşlarımı özlüyorum. Elimden gelse sarayla hiç işim olmazdı ve zaten hepsi benden nefret ediyordu. Ne tür olduğunu bilmeseler de melez olduğum gerçeği onları iğrendiriyordu. Beni hoş karşılamalarının tek nedeni Mateo'nun kralın yeğeniyle çiftleşmeyi kabul etmesiydi, çünkü o

çok güçlüydü. O günü ve bana her zaman istediğim evi vermek için kendi geleceğinden ve mutluluğundan vazgeçmeye ne kadar istekli olduğunu hala hatırlıyorum.

Aşık oldukları için her şey yolunda gitmişti ama o yuva sadece bir rüyaydı. Parıldayan altın ve cazip kanın altında sadece daha fazla acı ve öfke vardı. Anlamadığım ama çabucak öğrenmek zorunda kaldığım oyunlar oynanıyordu. Zayıfları avlayanların barındığı bir sefahat yuvasıydı. Asla düşündüğüm gibi olmadı. Kaldım çünkü gidecek başka yerim yoktu. Tek bildiğim onların bir parçası olduğumdu, başka bir şey değil. Sanırım ne olabileceğimi hiç öğrenmek istemedim. Bir keresinde kendimi cevaplar için bir fey dükkânını ziyaret ederken buldum ama içeri girmeye cesaret edemedim. Hayatımdan ne kadar nefret edersem edeyim, gerçeği öğrenmek her şeyi değiştirebilirdi.

Onların düşmanı olmaktansa sarayın bir üyesi olmak daha iyiydi. Benden nefret etseler bile, ben onlardan biriydim. Şimdi, çok uzun süre uzak kalırsam vahşileştığimi ya da onları terk ettiğimi düşünecekler. Uzaklara gitmeme ve çağrılarından uzakta zaman geçirmeme alışkınlar, ancak bunu yaptıklarında cevap vermeliyim. Onlardan biri olarak bu benim görevim. Bu anlaşmayı yapmadan önce bunu sık sık görmezden geldim. Bunun için cezalandırılacağıma şüphe yok. Hayır, belki de burası daha iyi, yalnız olsam ve beni anlayan biriyle, herhangi biriyle iletişim kurmayı arzulasam bile, ama yine de onlar da hiçbir zaman gerçekten anlamadılar.

Mors gibi, ben de farklıyım. Yalnızım.

Belki de bu yüzden yolda sürükleniyorum, onu arıyorum. O da anlayış aramıyor mu? Tıpkı onun gibi birini? Tanrılar arasında bile farklı olduğunu ima etti. Mors yalnız mı?

O da benim gibi kayıp mı?

Tek bildiğim, burada on yılım olduğu. Geçmiş ve içindeki insanları hayal etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kararımı verdim ve bununla yaşamak zorundayım. Burada onunla yaşamak zorundayım, bu yüzden yapabiliyorken en iyi şekilde değerlendirebilirim. Geri döndüğümde bana zenginlik ve mutluluk vaat etti, belki de saraydan temelli ayrılabilir, dünyayı gezebilir ve çok arzuladığım mutluluğu bulabilirim.

Mateo benim en iyi arkadaşım, ama artık çiftleşti, o yüzden beni anlayacaktır. Çiftleşmeme asla izin verilmedi ya da fırsat tanınmadı. Çoğu zaman kötü bir sır gibi saklandım. Sevişmek için değil ama sevişmek için yeterince iyiydim ve saf, mükemmel vampir kanlarını azaltırım diye benimle asla kanlarını paylaşmadılar.

Düşüncelerim dönmeye başlıyor, acılaşıyor, ben de ayaklarıma ve yola odaklanıyorum. Bana ne yapıldığını ve benim nasıl

hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu anda aç olmadığım, ezilmediğim ya da kötü muamele görmediğim bir yerdeyim. Bir kenara atılmadım ya da unutulmadım. Ben ölümün yoldaşım ve ölüm de benim kadar yalnız.

Onu uzun otların arasında yatarken buluyorum, gözleri kapalı. Üzerinde sadece bol siyah bir pantolon var, ayakları ve göğsü çıplak ve ben uygun görülenden çok daha uzun süre bakıyorum.

"Her şey yolunda mı ufaklık?" diye soruyor. Sormak zorunda olduğu bir şeymiş gibi hissetmekten ziyade gerçekten merak ediyor gibi görünüyor. Belki de itiraf ettiğinden daha fazla duygusu vardır.

O da kavga etmek için kılını kıpırdatmıyor, bu yüzden elbisemin kenarlarını kaldırıp yanına uzanıyorum. Başımı çevirdiğimde gözlerinden biri benimkiyle buluşmak için aralanıyor. Tek bir küre bile içime güç ve arzu yayıyor. Burun delikleri alevleniyor, şüphesiz bunu hissediyor ama ilk kez benimle alay etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Yanıt vermemi beklerken gözleri bir kez daha kapanıyor. Sanki burada olduğum için mutluymuş gibi daha da rahatlıyor ve bu tanrıya ve farklılıklarımıza duyduğum öfkeye rağmen, onun arkadaşlığından da rahatsız olmadığımı fark ediyorum.

Yalnız olmaktan iyidir.

"Sıkıldım," diyorum ona.

"Sıkıldım, nedir o?" Dudaklarının kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrıldığını görüyorum.

Bir kahkaha atarak yüzümü tamamen ona dönüyorum. O da bu hareketi taklit ederek gözlerini açıyor ve cevabımı bekliyor. Çoğu kişinin aksine, konuşmaya sadece konuşmak için değil, dinlemek için katılıyor gibi görünüyor. Ne düşündüğümü bilmek istiyor.

"Tabii ki can sıkıntısının ne olduğunu bilmiyorsun. Huzursuz olduğun zamandır. Yapacak bir şey bulamadığında. Eskiden hiç böyle hissetmezdim," diye itiraf ediyorum çatık kaşlarla. "Önceden yapacak çok şey vardı ama saraya katıldıktan sonra sıkılmaya başladım."

"Sıkıldım," diye tekrarlıyor. "Ne kadar aptalca, etrafınızda bu kadar güzellik ve ihtişam varken, dediğiniz gibi, nasıl sıkılabilirsiniz? Böyle bir güç ve hayat varken?" Başımı eğiyorum, o da hüznle gülümsüyor. "Gözlerini kapat küçüğüm."

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan sana vururum," diye homurdanıyorum onları kapatırken.

Yumuşak kahkahası üzerimde dolaşıyor ve beni ürpertiyor. "Sesime, söylediklerime odaklan. Rüzgârı hisset, anlattığı kadim hikâyeyi hisset. Güneşi ve seni nasıl ısıttığını, teninde gerçekleri nasıl söylediğini hisset. Etrafımızdaki hayvanları ve yaşadıkları hayatları dinleyin. Etrafımızda çok fazla güç, yaşam ve hikaye var. Eğer sadece dikkatinizi vererseniz, nasıl sıkılabilirsiniz ki?"

Sesi yumuşak ve pürüzsüz, tenimin üzerinde yuvarlanıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Dişlerim ağrıyor ve vücudum kıpırdanıyor ama kendimi onun sözlerine ve ördüğü hikâyeye odaklanmaya zorluyorum.

Burada yaptığı şey bu mu?

Etrafımızdaki dünyanın hikayesinin onsuz gelişmesini izlemek?

"Hissediyor musun, ufaklık?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Yaptığın şey bu muydu? Doğanın anlatmak zorunda olduğı hikâyeyi mi dinliyordun?" Gözlerim açılıyor ve onunkilerle buluşuyor. Bir dirseğine yaslanmış, güneşin bir kısmını engelleyerek bana bakıyor. Gölgesi üzerime düşüyor ve takdir etmeye başladığım bir ürperti getiriyor.

"Kısmen." Tekrar uzanıyor. "Oraya inip ruhlar üzerinde çalışmak zorunda kalmadan önce beni toprakladığını görüyorum. Tüm o ölümlerden önce biraz güzelliğe, biraz teselliye ihtiyacım var. Sanırım bu kulağa aptalca geliyor. Ne de olsa ben ölüm tanrısıyım ama denge benim görevim için önemli. Aksi takdirde yorgun düşerim ve görevimi yerine getiremem."

"Bu senin için önemli," diye mırıldandım.

"Elbette. Ben lanet ile mutluluk, aydınlık ile karanlık arasında duran şeyim. İkisi de değilim ve ikisiyim de. En karanlık zamanlarında olanlara teselli sunarım. Bazıları beni zalim, yasağcı ve karanlık olarak görüyor ama ben sadece bunlardan ibaret değilim. Hayat aldığım kadar kolay hayat verebilirim ve bazen ruhum ölümle dolduğı kadar yaşamı da arzularım."

Sadece ona bakıyorum. Hiç de beklediğim gibi biri değil. Beni yanlış anlamayın, korkunç biri ve sahip olduğı güç delice. Yaşam ve ölümün kontrolünü elinde tutuyor ama bunun altında sadece bir insan var - konumunda ve içine itildiğı bu dünyada yolunu bulmaya çalışan biri.

Tıpkı benim gibi.

Onu sevmek istemiyorum, ama onu biraz da anlamaktan kendimi alamıyorum ve birini anladığınızda, istesenez de istemesenez de onu önemsemeye başlıyorsunuz. Bir zamanlar okuduğum bir kitapta birini anlamamanın ve ondan nefret etmenin onu sevmek olduğı söyleniyordu çünkü bir kez onun nedenlerini anladığınızda kalbini ve duygularını da anlarsınız ve bunu sevmekten başka bir şey yapamazsınız.

"Burayı seviyorum," diyorum ona, bir kez daha gökyüzüne bakarak. "Bak, bulutların içinde bir at var gibi görünüyor."

"Bu bir bulut."

"Hayır, şekil olarak, aptal." Sırıtıyorum. "Ve bu da bir kurbağı olabilir."

"Oh, anlıyorum. Şekiller nesneleri oluşturuyor. Garip. Bir de ben deneyeyim. Bu bir kare olabilir."

Gülerken onu dürtüyorum. "Daha iyisini yapabilirsin," diye takılıyorum. Homurdanarak, sanki gerçekten bulutlara odaklanıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "İşte." İşaret ediyor, ben de parmağını takip ediyorum. "Bu bir kurda benziyor."

"Evet, gördün mü? Tamam, bu kertenkeleye binen bir adama benziyor." Kıkırdaması beni sırttırıyor. "Bu bir evle savaşıyor sen olabilirsin." Oyunumuz çılgın nesnelerimiz bitene kadar devam ediyor ve ben döndüğümde, Bana sırttırıyor. "Can sıkıntısını anlamıyorum ama yardım için beni aradığına sevindim. Hâlâ canın sıkılıyorsa benimle gelebilirsin."

"Seninle geleyim mi?" Yumuşakça soruyorum. "Görevlerimi yerine getirmek üzere aşağıdayım. Daha önce hiç başka bir canlı getirmedi, ama dilerseniz-"

"İstiyorum." Dizlerime tırmanıyorum. "İzlemek isterim." Zarıfçe ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Elini ve ona eşlik eden serin sızıyı kabul ediyorum. "Güzel, seni getireceğim. Sadece dikkatli ol. Bu ruhlar kaybolmuş ve korkmuş durumda ama onlardan korkma. Sana zarar veremezler."

"Ve sen onlara izin vermeyeceksin?" Sırıtarak bitiriyorum. "Sen bana aitsin, Avea. Bir daha hiçbir şey sana zarar veremeyecek," diye söz veriyor karanlık bir bakışla.

Bu şehvetli yemin kalbimin hızla çarpmasına ve boğazımın kurumasına neden oluyor. "O zaman yolu göster," diye mırıldanıyorum. Dönüp yürümeye başlarken kafamı karıştıran düşüncelerimden habersizdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AVEA

I Ne beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Karanlık ve kan bekliyordum, belki bir mezar ya da iskeletler ve mezarlarla dolu bir oda. Kulağa dramatik geliyor, doğru, ama Mors'un böyle bir şey yapmayacağını bilmeliydim.

İnsanların ölüm tanrısından bekleyeceği olağan klişelere.

Burası neredeyse huzurlu ve rahatlatıcı, onun gibi değil... yoksa mı?

Burası onun ve güçlerinin bir yansıması mı? Ölümle ve genellikle acıyla ilgileniyor, ancak içinde iyi ya da kötü vefat edenlere karşı şefkat, yumuşaklık ve rahatlık kıvılcımı var.

Ruhlar her yanımızı sarıyor, gerçek ama aynı zamanda değiller. Burası aydınlık, sıcak ve beyaz, ama kör edecek kadar değil ve ortada kocaman bir taht var, arkasında sanki onları koruyormuş gibi duran kapılar var. Bizi tahtın yanına götürürken elimi tutuyor. Beni arkasında durmaya ya da ayaklarının dibine oturtmaya zorlamasını bekliyorum, çünkü bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum, çünkü bulutların içinde yüzüyormuşuz gibi görünüyor.

Bazı ruhlar diğerlerine göre daha bedensel, ancak beklemeyi fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyorlar. "Burada beklerken sinirlenmiyorlar mı?" Oturup kucağına yayılana kadar beni çeğiştirirken soruyorum.

Ben oflayıp puflayarak kendimi düzeltip onu engellemek için yana doğru otururken bana sırtıyor. Eğilmem için destekleyici bir kolla sırtımı çevrelerken altımdaki kalın, sert kasları ya da sıcaklığı fark etmemeye çalışıyorum.

"Onlar ölü, küçüğüm. Senin gibi zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorlar. Onlar için saniyeler oldu. Beklerken transa geçerler.

geçip giderler. Dünyanızdan bizzat topladığım kişilerle anında ilgileniyorum, ancak bunlar diğer taraftakiler tarafından beceriyle buraya getirilen kayıp ruhlar - hem insanlar hem de canavarlar. Burada beklerler ve sonsuza kadar kendilerine rehberlik edilmesini isterler. Ben de bu yüzden buradayım, bir rehber. Onları yargılıyorum ama bıkkın değilim. Birinin hem kötü hem de iyi olabileceğini biliyorum ve motivasyonu anlıyorum. Onların hayatlarını, umutlarını, hayallerini ve korkularını görüyorum. Her şeyi görüyorum."

Bekleyen ruhlara bakarken ona bakıyorum ve sanki gözlerimi hissetmiş gibi kendi gözlerini indiriyor. O kudretli gözler benimkilere kilitleniyor. O sert, güçlü ve ölümcül olan güzel, mükemmel bir tanrı, ancak gözlerinde gerçeği görüyorum - muhtemelen kendisinin bile görmediği gerçeği. Onlar için hissediyor, yaptıklarını hissediyor ve bu ona acı veriyor. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Ben bunu yapmak için yaratıldım."

"Evet, ama seçme şansınızın olmamasının acısını onlardan çıkarmıyorsunuz. Bunca zaman sonra bile görevinizi onurla, nezaketle yapıyorsunuz." Sanki onu şok etmişim gibi gözlerini kırıştırdı. "Göster bana?" Yumuşakça soruyorum, hem rahatlamak hem de güvende olmak için göğsüne yaslanıyorum. "Lütfen."

Eli yan tarafımı sıkıyor. "Pekâlâ. Eğer yorulur ya da sıkılırsan bana haber ver, sana yukarıdaki eve kadar eşlik edeyim."

Ağzımı kapatıyorum ve sadece izliyorum. Bu hayatı, yaptığım bu anlaşmayı kucaklıyorum. Ölüm tanrısıyla on yılım var. Bunu yalnız, öfkeli ve en iyi arkadaşım için bana ikinci bir şans veren Tanrı'ya karşı intikamcı bir şekilde geçirmeyi seçebilirim ya da bu hayatı ve onu kucaklayabilirim. Hiçbir zaman tam olarak aynı fikirde olmayabiliriz ama belki arkadaş olabiliriz.

Sanki bana gülüyormuş gibi amım sıkıştı ama o çizgiyi bir daha geçemeyeceğimi biliyorum. Bu çok fazlaydı. Kendimi kaybedemem, burada olmaz. Tanrıların ülkesinde insan kolayca delirebilir ve ben her şeyden kurtulduğum gibi bundan da kurtulacağım. Bu da kendimi onun içinde kaybetmemek anlamına geliyor, tanrım. En azından biraz mesafe koymak demek.

Değil mi?

Yine de, anlaşmaya rağmen, beni hiç zorlamadı ya da söylediği gibi bedenime sahip olmadı. Sanki gerçekten ben ona yalvarana kadar bekleyeceğini söylüyordu. Yalvarmayacağım, çünkü yalvarmıyorum, asla. O inatçı olabilir ama ben de öyleyim ve kaybedecek başka bir şeyim yok. Onu arzulayabilirim ve onun dokunuşu altında bulduğum mutluluğu arzulayabilirim, ama başka bir şey için değilse bile, sadece onun yanıldığını kanıtlamak için yapacağım.

Ben onun için yalvarmadan önce ölüm tanrısı benim bedenim için yalvaracak.

Düşüncelerimi bir kenara iterek ilk ruha dönüyorum. "Elimi tut," diye mırıldanıyor ve önce ruhla konuştuğunu sanıyorum ama sonra bana bakıyor. "Sen, küçüğüm, elimi tut ki ruha dokunduğumda ne gördüğümü sen de görebilesin."

Yutkunarak avucumu onunkine koyuyorum. Parmaklarını benimkilere doladığında başımı kaldırıp bakıyorum, birleşmiş ellerimize bakıyor, sonra tekrar ruha bakıyor ve güçle kabarıyor gibi görünüyor. İzlemesi neredeyse zor çünkü güçle ıslıl ıslıl parlıyor, bu yüzden onun yerine ruha bakıyorum.

Diğer eli uzanıyor ve ruhu kavırıyor gibi görünüyor ve bu dünyaya bakışım anında kayboluyor, siyaha ve sonra anılara dönüşüyor - hayır, rehberlik ettiği bu ruhun hayatı.

Yaşlı bir adam. İlk gördüğüm şey bir hastane yatağındaki adam ve yanındaki yaşlı bir kadın. El ele tutuşmuşlar ve adam ölürken başlarını birbirlerine doğru çevirmişler. Sonra anılar ilerliyor, neredeyse görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyor.

Onu bisiklete binen bir çocuk olarak görüyorum, ona benzeyen bir adam onu itiyor ve gülüyor. Sonra, bir ağacın altında salıncakta, sonra okulda, bir kıza kağıt uçak fırlatıyor. Küçük kız düştüğünde onu teselli ederken görüyorum ve sonra küçük kız ve o büyüyorlar. Öpüşürken kızın elini tutuyor, sonra kızın hamile olduğunu ve başını karnına koyduğunu görüyorum, sonra hastanede bir kundak götürülürken ağlıyorlar. Bu onun hayatı, bu adamın hayatından kesitler ve hepsi çok fazla sevgi ve ıstırapla dolu. Hayat acı verir ve onunki de herkesinki gibi acı vermiştir ama iyi yanları bunu telafi etmiştir.

O iyi bir adam ve bundan da öte, sevilen bir adam ve karısının bir kez daha ona katılmasının uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bunun gerçek aşk olduğunu anlıyorum, iki ruhun kaderinde buluşmak var. Gözümü kırptığımda bedenime geri dönmüş, Mors'un elini tutuyorum. Sesi geldiğinde, nazik ve yumuşaktı. "Kapıya, dostum. Onu al ve bekle, o senin için gelecek."

"Karım mı?" diye sorar ruh. Ölürken bile onun için endişeleniyor, onu seviyor. Bu tür bir adanmışlık ve sevginin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Size katılacağından hiç şüphem yok. Siz gidin, geldiğinde ben ona eşlik edeceğim."

"Lütfen canının yanmasına izin verme. Lütfen acı çekmesine izin verme," diye fısıldıyor ruh, o süzülüp geçmeden ve arkamızdaki kapılar açılmadan önce.

Mors bana döndüğünde gözlerini kırptırıyor ve diğer elini . Geri çekilmeye başladım ve parmakları gözümün altına sürtünürken donup kaldım.

çekildiklerinde gözyaşlarıyla ıslanmışlardı.

"Onun için mi ağlıyorsun?" diye soruyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum utanmadan, o kapılardan bana bakarken. "Sahip oldukları için ağlıyorum. Kaybettikleri için ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü onun hayatı çok güzeldi, sevgiyle doluydu ve acaba ben buna bir daha sahip olabilecek miyim?"

"Alacaksın. İçimde her zaman istediğini elde edeceğine dair bir his var, Avea." Bu sözlerle birlikte dudaklarını parmağının etrafına kapatıyor ve gözyaşlarını emiyor. Bu kadar cinsel olmamalıydı, bu yüzden bir sonraki ruh öne çıkarken arkamı dönüyorum.

Mutlu, hüzünlü, trajik ve önemli arasında değişen pek çok ruh, pek çok farklı hayat görüyorum. Hepsinin ortak bir noktası var: Mors. O asla kaba ya da sabırsız değildir. Onların hayatlarına bakıyor ve bunun için onlara teşekkür ediyor ve onları ister kapılarda ister başka bir yerde yargılasın, asla kızgın ya da şaşkın değil. O burada, güçlü ve kendinden emin.

Çoğu kişi bu tür bir görevin, gördüklerinin altında ezilir ama o öyle değil. Bir kez bile çekip gitmedi. Çoğu kişinin aksine kalıyor. Ruhlar gittiğinde ayağa kalkıyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra bana bakıyor.

"İyi misin?" Bunca zaman kalmama şaşırdığını söyleyebilirim ama bu önemliydi. Mors'un nasıl biri olduğunu bilmem gerekiyordu ve biliyorum. O iyi bir adam. Yapabileceklerine rağmen, Mors iyi bir adam.

"Ben iyiyim." Elini sıktım. "Sen iyi misin? Bunu her gün nasıl yapıyorsun?"

"Bu benim görevim." Sanki bu her şeyin cevabıymış gibi kaşlarını çatıyor.

"Evet, ama tüm o acı... Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" O bana dönerken soruyorum.

Ben.

Ölüm tanrısı ve bir ölümlü öte dünyada birbirlerine bakarlar, güzellik ve ölümlü çevrili.

"Acı var olmanın bir parçasıdır. Acı güzeldir," diye mırıldanıyor, bana doğru uzanıyor ve bir tutam saçını başparmağının etrafında kıvrıyor. "Acı, yapmaya değer olduğunu bilmemizi sağlar. Acı olmadan denge de olmaz. Denge olmazsa kaos olur. Acı bir öğretmendir, bir hatırlatıcıdır ve acı yaşamın kanıtıdır."

"Acı her zaman ıstıraplı. Acı ... demektir. ." Sözlerimi yarım bırakıyorum ve önemli olduğunu bilerek kelimelerimi düşünmemi bekliyor. "Kayıp demektir."

"Bu da o anlama geliyor." Saç tutamını bırakıyor ve yanağını okşuyor, ben ürperirken başparmağını dudağıma sürtüyor. "Ama aynı zamanda hatırlama anlamına da geliyor ve bence bu çok güzel, Avea, sence de öyle değil mi? Sence de acının kendine has bir güzelliği yok mu?"

"Başlıyorum," diye itiraf ediyorum usulca ve o da bana ısı ısı gülümsüyor.

"Geri dönelim mi?" Elini bırakıyor ve ben anında onun sıcaklığını özleyorum, ama bunu istememek yerine sessizce başımı sallıyorum.

Bana bir kez daha elini uzatıyor, ben de kendi elimi onunkiye koyuyorum. Sıkıca tutunuyorum, Mors'un beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Tehlikeli, çok tehlikeli, kendime hatırlatıyorum.

Mors'la aramızda bir barış, bir dostluk var, gerçi onun bunu böyle adlandıracağını hiç sanmıyorum ama yine de onun yanında nefes almayı zorlaştıran o elektrikli çekim var. Gözlerinin tek bir parıltısı yetiyor ve ben zayıf, ıslak ve arzulu oluyorum. Hâlâ yalvarmayı reddediyorum ve her geçen gün beni yıpratmaya niyetli olduğu çok açık.

Bu gerçekten çok zor ama yine de ona çekiliyorum. Kütüphanede birlikte kitap okuyoruz ya da o çalışırken ben de onunla oturuyorum. Artık birlikte yemek bile yapıyoruz. Ona nasıl yapılacağını öğretmeme izin veriyor ve hala ukala olmasına rağmen hızlı öğreniyor ve derslerime saygı duyuyor. Geceleri birlikte yemek yiyoruz, söylenmemiş kelimeler havayı dolduruyor.

Her gece eğilip yanağımdan usulca öpüyor ve yumuşak bir "İyi geceler Avea," deyip beni orada bırakıyor, kırılıp ona yalvarmanın gerçekten o kadar kötü olup olmayacağını merak ediyorum.

Başka kimse bilmeyecekti, sadece o bilecekti, böylece utanç verici olmayacaktı. Benimle alay ederdi ama ben istediğimi elde ederdim, ki bunun o olduğunu fark etmeye başladım.

Tanrının tadına baktım ve şimdi daha fazlasını istiyorum. Saplantıya varan bir çaresizlikle onu arzuluyorum.

Vücudum artık sadece ona tepki veriyor, onun etrafında aydınlanıyor ve beni muhtaç bırakıyor. Bana ne yaptığını bilmiyorum ve bundan nefret ediyorum. Benim yanımda sakın ve mutlu görünüyor, ben acı çeksem de bu anlaşımdan hoşlandığı belli.

Bunu ben yaptım. Tek bir sözümle beni yatağına, tahtına, ulaşabildiği her yere götüreceğini biliyorum. O da beni aynı derecede çok istiyor; sadece bunu saklamakta daha iyi - en azından ben öyle umuyorum. Yemeğimi iterek tabaklarımızı temizliyorum ama bu gece bulaşıkları bırakıyorum. Başka bir şeye ihtiyacım var çünkü zihnimi önemsiz işlerle oyalamak işe yaramayacak.

Her iki omzunda altın broşlar olan uçuşan siyah elbiseyi kaldırarak merdivenleri çıkıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Beni ona götüreceklerdi. Sertçe yutkunarak arkamı dönüyorum, kendimi onun odasına değil kendi odama doğru yürümeye zorluyorum.

Bu anlaşmayı yaptım ama Mors tarafından ele geçirildikten ve sahiplenildikten sonra yaşayabilir miyim bilmiyorum. Bundan zarar görmeden çıkabileceğimi, işlevimi yerine getirebileceğimi sanmıyorum. Beni uzak tutan ve her gece kapıyı kapatmama neden olan şey bu. Sadece bu gece, ihtiyacımı zorlamıyorum ya da uyumaya çalışmıyorum, bunun faydasız olacağını biliyorum.

Çok güçlü, bu yüzden onun yerine başka bir şey deniyorum.

Her bir broşu açıyorum ve ipek elbise vücudumdan aşağı kayıyor. Hassas tenime değen bu kumaş parçası bile fazla geliyor ve beni ürpertiyor. İçinden çıkıp yatağıma doğru yürürken saçlarımdaki zincirleri ve tokaları omuzlarımda serbest kalana kadar çekiştiriyorum.

Bir bacağımyı kaldırarak dizimi yatağı bastırıyorum ve ellerimin üzerine düşüyorum, sırtüstü yatmadan önce yatak boyunca sürünüyorum, çıplak ve muhtaç. Tül perdelerde yumuşak bir rüzgar esiyor ve ay o kadar yakın görünüyor ki ona dokunabilirim, yine de gözlerim kapanıyor ve onu hayal ediyorum.

Ölüm tanrısı.

Yatağında uzanmış, o bilmiş sırtışıyla mükemmel dudaklarını yukarı kaldırıyor olurdu. Siyah saçları dağınık ve dokunulmak için yalvarıyor olurdu. Elini uzatmış beni beklerken güç ve kuvvetle parıldardı.

Beni kucağına çekerken ellerim vücudumda aşağı doğru kayıyor, ellerim onunmuş gibi davranıyorum. İri elleri göğüslerimi kavlıyor ve ben de onun yaptığı gibi meme uçlarımı cımbızlayarak inliyorum. Hayalimde, ağzı onlarla buluşuyor, soğuk siyah gözleri onları emerken ve alay ederken benimkilerle buluşuyor.

Bacaklarım yatakta makaslanıyor, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor, ta ki hem acı hem de zevk içinde nefesim kesilene kadar.

İmgelemimde kıkırdadığını duyuyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı, küçük ölümlü?" "Evet," diye mırıldanıyorum. "Lütfen, ihtiyacım var ..."

"Neye ihtiyacım var? Sözlerini istiyorum, küçük aşkım, yoksa hiçbir şey alamazsın."

Neredeyse hayal kırıklığıyla inleyecektim ki, göğüslerimi onun yaptığı gibi sıkıp masaj yaparak ısırdım. "Sen, sana ihtiyacım var."

Parmaklarım aşağı kayıyor, kaygan amımı ayırıyor ve dolgun klitorisimin üzerinde yuvarlanırken gözlerim başımın içinde dönüyor ve zevk içimde patlıyor. Bir dokunuş ve neredeyse çözülüyorum, ama parmaklarım çok küçük ve

Yumuşak. Hızlanıyorum ama zevk daha da artıyor, sanki bedenimi lanetlemiş gibi tatmin olamıyorum.

Bir elimle bir göğsümü kavrayıp diğeriyle klitorisimi ovarken gözlerimi daha da sıkıyorum. Onu bir kez daha hayal ediyorum, bedenimden aşağı kayıyor, büyük parmakları içime giriyor. Bunu kendime yaparken kalçalarım kalkıyor ama bu esneme doğru değil. Bu yeterli değil.

Neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgılık atacaktım, kapalı gözlerimden yaşlar süzülüyordu, ama sonra soğuk bir şey bacağımda iz bırakarak beni irkiltti. Gözlerim açılıyor ve tam doğrulmak üzereyken soğuk bir şey omuzlarıma bastırarak beni orada sabitliyor. Soğuk hava aşırı ısınmış amıma üflerken inlemem çığlığa dönüşüyor ve büyük bir şey vücudumun içine doğru itiyor, sahiplenilmeye ihtiyacım varmış gibi beni sahipleniyor ve her şeyi unutuyorum.

Dallara benzer bir şey klitorisimi ovarken soğukluk amımı geriyor, daha fazlası göğsümden aşağı kayıyor ve meme uçlarıma işkence ediyor. Sesini neredeyse duyabiliyorum ama düşünemiyorum ya da hareket edemiyorum.

Zevk beni boğarken kapana kısıldım. İçimdeki soğukluk şiştikçe, büyüdükçe kremim kalçalarımın altına kayıyor. Beni uçurumun kenarına yuvarlıyor, sessizce onun adını haykırıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MORS

M Gözlerimi açtım, sessizce salıverildiğimi haykırırken tohumlarım elime ve karnıma dökülüyordu. Küçük ölümlüme hayalet gibi dokunuşum ve onun bana doğru geldiğini görmek isim çok fazlaydı.

Kontrolümü
kaybettim.

Bu sadece onunla oluyor ama hiç pişman değilim.

İhtiyacının kokusunu aldım ve bütün gün hissettim. Ne yapacağını görmek için onu izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bugünün kırıldığı ve benim istediğim gibi şaftım, vücudum için yalvardığı gün olmasını umdum, ama yapmadı, inatçı küçük ölümlü. Benim olana dokunmaya çalıştı, benim olanı almaya çalıştı ve ben de kendimi kaybettim. Güçlerim benden çıkıp onun içine aktı ve bedenine dokundu.

Öfke bekliyordum, mezara ilk dokunuşunda çığlık atmasını ve geri çekilmesini bekliyordum, ama bunun yerine beni bir kez daha şaşırttı. Daha fazlası için inledi, her şeyi aldı ve zevki için kullandı. Onu o zirveye çıkarmaktan başka bir şey yapamazdım.

Elimi kaldırarak, onun suları olmasını dileyerek döllerimi kucakladım. Güçlerim gerçeğinin soluk bir taklidiydi ve onun nasıl hissettiğini bir hayalet versiyonu gibi zar zor hissedebiliyordum.

Yine de onu sikimi almaya hazırlarken amının sıcak gerginliğini hatırlıyorum. Mükemmel sıcaklık çok fazlaydı. Beni kendi içime geri fırlattı.

O benim için boşalıırken vücudum zevkten uçuyordu; vücuduma dökülmesini emretmeden asla yapmadığım bir şeydi bu.

Bir hayalet olarak küçük ölümümüne geri dönüyorum ve onun uykuya dalmasını izliyorum. Başı yastığa gömülmüş, vücudu gevşemiş ve tatmin olmuş bir halde ayağa fırlıyorum. Bunu bana o yaptı. Beni sert ve daha fazlasını ister halde bıraktı ve şimdi kendi zevkini bulduktan sonra uyukluyor.

Hayır.

Ben nefes alamayacak kadar güçlü bir ihtiyaçla boğuşurken o . Gözlerimi bir kez daha kapatarak tekrar uzanıyorum ve gücümü ona gönderiyorum. Planım bütün gece ona işkence etmek, sabah benim için çılgılık atana kadar bir daha asla izin vermemek.

için yalvarana kadar küçük ölümümün kırmanın zamanı geldi. Ben sabırlı bir adamım, ama konu o olunca değil.

Şafakta yalvaracak.

Gücümü bir el gibi kullanarak bir filizi bacağından yukarı, baldırına ve uyluğuna doğru süpürüyorum ve sonra uyluklarını zorla açıyorum. O inliyor ve ben hareketsiz kalıyorum ama uyanmayınca gücümü amına ve oradaki karmaşaya kaydırıyorum. Benim için çok sert boşaldı, çok güzel boşaldı. Klitorisini süpürüyorum, bacakları huzursuzca hareket edene kadar ovuyorum ve sonra aşağı inip amının içine bastırıyorum. Eskisi kadar büyük değil ama ben vücudunun geri kalanıyla oynarken onu diken üstünde tutmaya yetiyor. Gücüm her uzvunda, her santiminde kayıyor, masaj yapıyor ve okşuyor, o inleyip gücümle öğütürken göğüslerini kaplıyor. Yaklaştığında, sırtı kamburlaştığında duruyorum ve güçlerimi geri çekiyorum.

Uykusunda yığılıp kalıyor, vücudu ihtiyaçtan titriyor ve ancak sakinleştğinde, nefesi kesildiğinde, dudaklarımı büken zalim bir sırıtışla her şeye yeniden başlıyorum. Benim küçük ölümüm sabah bana gelecek. Kendi özgür iradesiyle bana gelecek ve tedavi ettiğim bu ihtiyacı gidermem için bana yalvaracak.

Benim zevkim için yalvaracak, ona sadece benim verebileceğim zevk için.

Sırt üstü dönerek bana daha iyi erişim sağlıyor ve vücuduna saatlerce işkence ediyorum. Kıçına, ağzına ve amına giriyorum, onu ıslak ve istekli bırakıyorum. Her yaklaştığında duruyorum, çıkardığı küçük ihtiyaç sesleri için yaşıyorum. Onları ezberliyorum, onlar için çabalıyorum, onları talep ediyorum. Bu, uyanık olsaydı benim yanımda izin vermeyeceği bir zayıflık ve bu hoşuma gidiyor.

Ay gökyüzünde ilerliyor ve güneş doğmaya başladığında, yatağı ter ve arzusuyla sıırıslam olmuş ve vücudu o kadar kötü titriyor ki, uyanmamasına şaşıyorum. Günün doğduğunu hissettiğimde, yorgun ama tatmin olmuş bir şekilde geri çekiliyorum. Yatağında uzanırken gözlerim açılıyor, sikim sertleşmiş ve bekliyor.

Uyanmasını ve beni aramasını bekliyorum.

Küçük ölümlümün benim için yalvarmasını bekliyorum.

Sabırsızlanmaya başlıyorum, Wraithlerden birinin onu uyandırmasını düşünüyorum, o sırada beynime güç doluyor.

Diğer tanrılar tarafından varlığım için bir mesaj, hayır, bir taleple birlikte geliyor.

Ayağa kalktığımda içimi öfke dolduruyor ve adım atmaya başlıyorum. Çağrılarını görmezden gelemem, ölümlümü düzgün bir şekilde talep etmem için gereken süre boyunca değil, ki bunu günlerce yapmayı planlıyorum. Daha önce onları hiç görmezden gelmediğim için beni bulmaları onları buraya çekebilir.

Eğer gidersem ve beni isteyerek uyanırsa, o zaman ne olacak?

Belki de o uyanmadan önce gidip geri dönebilirim. Gücümle uzanıyorum ve uyanacağı zaman onu daha derin bir uykuya itiyorum ve sonra diğerlerinin üzerinde bir adada bulunan tanrıların buluşma yerine ışınlanıyorum. Orada taştan bir daire var ve etrafında kadim rünler duruyor. Taşların arasına tahtlar yerleştirilmiş ve içleri diğer tanrılarla doldurulmuş.

"Bu önemli olsa iyi olur," diye uyarıyorum, sesim güçle dolu.

"Bize katılabildiğine çok sevindim," diye cevap veriyor doğa tanrısı Vanessa ipeksi bir sesle, aç gözlerle beni süzerek. Bir ya da iki kez sevişmiştik ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum. Güzel bir kadın ama benim küçük ölümlümde arzuladığım kıvılcımı taşımıyor.

Onu görmezden gelip diğerlerine bakıyorum ve tahtıma ağır ağır oturuyorum. Genelde beni aramazlar, tabii benimle dalga geçmek için değilse. Tiberious gibi bazıları, bereket ve ekin tanrısı, beni de dahil ederek beni daha iyi yapacakları gibi hastalıklı bir düşünceye sahipler. Aptallar. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Önemli olmasaydı sizi çağırmazdık." Silasea kaşlarını çatıyor. Savaş tanrıçasının kullandığı haklı ton karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Senin için her şey her zaman önemli, savaş fahişesi," diye çıkışıyorum. "Yorulmadan önce söyle bana."

Bana hırlıyor, zırhı da onunla birlikte hareket ediyor ama ikimiz de beni yenemeyeceğini biliyoruz. Ben buradaki en güçlü tanrılardan biriyim. "Bizim bir

sorun."

"Ne zaman değil?" Düşüncelerim Avea'ya uzanıyor ve hâlâ uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

"Phrixius kayıp," diye tersliyor ve bu benim dikkatimi çekiyor.

"Büyünün ve ayın sert yüzlü tanrısı Phrixius görevini terk mi etti?" İnanmayarak söylüyorum.

"Terk edilmiş değil, kayıp. Onu aramalıyız, bu da size ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Bu bir sorun mu?"

Eğer bir tanrı kayıpsa, o zaman ona itaat etmekten başka çarem yok. Biz kaybolmayız - bize tapanların bize sırt çevirip kara büyüyle bizi esir aldıkları ve güçlerimiz için bizi öldürdükleri bir sefer dışında. Eğer Phrixius kayıpsa, o zaman durum ciddi demektir ve benim ölümlümü yatağa atma düşüncem ortadan kalkar.

Bir tanrının gücü kolay kolay çalınmaz. İki dünyanın da sonunu getirebilir.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

AVEA

I Uyanmak için mücadele ediyorum, sanki bir şey beni karanlığa bağlıyor, ama sonunda kırmayı başarıyorum. Ağırlaşmış gözlerim kırpışarak açılıyor ve hala yarı uykuluyum, sanki kolayca uykuya geri kayabilirmişim gibi, bu yüzden

kendimi oturmaya zorluyorum. Şehvetin gelgit dalgası beni yıkıyor ve yatağa geri gönderiyor, bu basit eylemden neredeyse boşalırken sırtım ecstasy içinde yayılıyor.

Vücudum tamamen uyanıyor, meme uçlarım sertleşiyor dokunulmak ve emilmek için yalvarıyor. Tenimin her santimi ihtiyaçtan yanıyor ve havanın basıncı bile çok fazla geliyor ve gözlerim doluyor. Neler olduğunu anlamıyorum. Dün gece soğuk dokunuşlarla ilgili garip rüyalar görmüştüm ama bu sadece bir rüyaydı, değil mi?

Peki neden bu kadar muhtacım?

Tüm sorularım başka bir şehvet dalgası altında kayboluyor ve o kadar güçlü ki, inleyerek yataktan yere kayıyorum. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, yatağa tutunuyorum, bacaklarım titriyor. İhtiyaçtan ötesini düşünemiyorum -sadece bir kişinin tatmin edebileceği bir ihtiyaç.

Bu bir düşünce değil, bir dürtü, onu bulma içgüdü. Kendimi onunla tartışmaktan ya da anlaşma yapmaktan alıkoyamadığım gibi bunu da alıkoyamazdım. Titreyen, emin olmayan ayaklarımla odadan tökezleyerek çıkıyorum ve neredeyse sürünerek merdivenleri çıkıyorum. Her adımda acı çekiyorum, vücudum o kadar güçlü bir ihtiyaçla gümbürdüyor ki yanmadığıma şaşıyorum.

En üst basamakta neredeyse yere yığılıyorum, elim klitorisimi ovmak için vücudumdan aşağı kayıyor, biraz hafifletmeyi umuyorum. Bir dokunuş ve ben yokum. Boşalırken çığlık atıyorum, bacaklarımdan aşağı fışkırıyor, ancak ihtiyaç sadece büyüyor. Islak parmaklarımı çekerek ayağa kalkıyorum ve körlemesine odasını arıyorum, bana nerede olduğunu söylediğini biliyorum ama zar zor görebiliyorum.

Kapıları çarparak geçiyorum onu bulamayınca başımı arkaya eğip "Mors!" diye bağıyorum.

Ses evin içinde yankılanıyor ama ben hiçbir şey duymuyorum. "Mors, sana ihtiyacım var," diye . "Lütfen!"

Hiçbir şey.

Nefes nefese başka bir kapıyı itiyorum ve karmakarışık bir yatak görüyorum. Burası onun kokusunu taşıyor ve çarşafların arasında yuvarlanıp bir avuç kaparak yatağa doğru düşüyorum. Bir yastığa sürtünüyorum, bir kez daha boşalıyorum, ama hala geçmiyor.

Yastığa doğru sözsüz çığlıklar atarak yatağında çırpınıyorum. "Mors!" Yalvarıyorum. "Neredesin?"

Hâlâ bir şey yok. Bir ses bile yok.

Bir gıcırtı bile yok.

Acının içinde bir çapa olmadan kayboldum, bir kez daha yapayalnızım.

Arzu azalmıyor ama öfkem beni ele geçiriyor. Canımı acıtacak kadar kez geldikten sonra, ayaklarımı bulup evi arıyorum, üzerime dalgalar halinde gelen arzuyla durup nefes almak zorunda kalıyorum. Yine de zaman geçtikçe öfkem yavaşça onu geri itiyor. O burada değil ve ben yatağıma geri dönüyorum, güneş batarken acı ve mutluluk içinde kayboluyorum, ay bir kez daha gökyüzünü kaplıyor.

Uyumalıyım, ama huzur içinde değil, çünkü uyandığımda yine gün ışığı var ve Mors hâlâ burada değil. Günler böyle geçiyor. Yemek yemeyi, yıkanmayı ve uyumayı başarıyorum ama vücudum ağrıyor. Aşırı hassasım ve bir şeye ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, ama şimdi öfkem bunu bastırıyor.

Onu görmeyeli günler oldu. Not yok, veda yok.

Beni tek başıma bıraktı, bir tanrı adasında kilitli kaldım. Ormanıma geri döndüğüm için yaşadığım panik başımı kaldırdı. Her şeyden sonra öylece gitti. Verdiği sözden ve aramızda filizlenen dostluktan sonra, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi, sanki ben bir hiçmişim gibi çekip gitti.

Belli ki ben sadece oynanacak bir oyuncağım, sıkıldığımda elime alacağım ve parçalayıp bırakacağım bir şeyim. Öfkem ve hiddetim arzuyu geri püskürtüyor, bu yüzden bedenim hala arzuyla çarpıyor olsa da, bir öfke durumunda yaşıyorum. Bu arzudan ve burada yalnız kalıp ölüme terk edileceğim korkusundan daha iyi.

Günler böyle geçiyor. Okumaya çalışıyorum ama aklıma o geliyor, kütüphanesini dağıtmayı düşünüyorum ama onun yerine odasını dağıtıyorum. Önemsiz bir şey ama beni biraz olsun neşelendiriyor. Isıtmalı gölü ve araziye kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok.

O hiçbir yerde bulunamıyor ve burası çok büyük ve yalnız.

ON ALTINCI BÖLÜM

MORS

I Ben orada olmazsam küçük ölümlümün açlıktan ölmeyeceğini biliyorum ama bunun birlikte geçirdiğimiz zamanı kesintiye uğratmasından nefret ediyorum. Kendini bana vermeye o kadar yakındı ki, sinir bozucu tanrılar bunu elimden aldı. Eğer onlar olmasaydı

Öldürülemez olsalardı, onunla geçirdiğim zamanı elimden almaya cüret ettikleri için onları hemen şimdi burada öldürürdüm.

Şimdi bile onu arzuluyorum, tadını, görünüşünü hatırlıyorum. Bu beni parçalıyor. Bu avda sakın, soğuk ya da acımasız bir ölüm tanrısı değilim. Bir ölümlüye karşı şehvetle dolu, zaman geçtikçe onun yanına dönmek için yanıp tutuşan biriyim ama geri döndüğümde onun da orada olacağını ve aramızdaki bu arzuyu gidermek için on yıl gibi uzun bir zamanımız olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ona duyduğum bu ihtiyacı tatmin etmek için yeterli bir süre olmalı ve sonra normale dönebilirim. On yıl bir tanrı için hiçbir şeydir.

"Artık gidebilir miyim?" Tahtta arkama yaslanarak tembelce konuşuyorum. "Kesinlikle olmaz," diye tersliyor Vanessa.

"Neden? Onu senin için ben buldum, değil mi? Günlerce süren avlanmanın ardından, benim sayemde yerini buldu."

"Onu kurtarmaktan daha önemli ne olabilir ki?" diye alay ediyor.

Rahatlamadan önce kaskatı kesiliyorum, hiçbir şeyi ele vermiyorum. Evime dönmek için acele itiraf edersem, nedenini merak edecekler ve koklamaya gelecekler. Onu bulacaklar ve bana karşı bir zayıflık olarak kullanacaklar.

Bunu kabul edemem.

İçimi çekerek parmaklarımı şıklattım. "Tamam, onu kurtaracağım. Her zaman yaptığınız gibi burada tahtlarınızda kalın."

Phrixius'un esir tutulduğu yerin sınırlarının dışında yeniden ortaya çıkıyorum. Başımı eğerek bir ağaca yaslanıyorum ve izliyorum. Uzun siyah mantolar giymiş kadınlar çevrede toplanmış, yere kan ve büyü damlatıyorlar ama kimse endişeli görünmüyor.

Cadılar. Cadılardan nefret ederim. Her zaman benden bir şeyler isterler ve büyücülerden hiç bahsetmiyorum bile. Neredeyse tiksintiyle ürpereceğim. Ölü olan ölü kalmalı. Issızlığın ortasına inşa edilmiş küçük köylerinde güçlü koğuşları var ve kadim toprakları ayaklarımın altında uğulduyor, varlığımı memnuniyetle karşılıyor. Ne de olsa ataları bana dua ederdi, yani burası onların olduğu kadar benim de toprağım.

Ben izlerken, hiçbiri ağaçlara ya da Phrixius'un gücünü hissedebildiğim alana bakmıyor. mı? Eğer öyleyse, o zaman nasıl? Onu serbest bırakacağım, böylece küçük ölümlüme geri dönebilecek ve önümüzdeki on yılı onun dar, ıslak amına gömülerek, çığlıkları kulaklarımda yankılanarak geçirebileceğim.

Onu beslemeyebilirim bile. Her ölmeye çalıştığında, onu tekrar yaşama sürükleyeceğim.

Şimdi kim büyücü oldu?

Ağaçtan inerek, sınırlarının etrafındaki koğuşları güçlendirmeye çalışan meclis üyelerini görmezden geliyorum ve onların yanından geçip köye doğru ilerliyorum. Tanrı büyüsünün izini takip ediyorum, sanki bir başkasını uyarmamak için örtülmüş ya da en azından gizlenmiş gibi geliyor. Kendi meclislerinde neyin saklı ya da çalıntı olduğunu bile bilmiyorlar, aptallar.

Çiftliklerden eski Viktorya dönemi binalarına kadar uzanan eski ve modern evlerin karışımından geçiyorum, sanki güçlerini ve tarihlerini korumak için alınıp buraya taşınmışlar gibi. Cadılar vefasız yaratıklardır ve çoğu zaman kötüdürler. Büyüleri karanlığa dönüşür ve en yüksek teklifi verene satılır. Bu eski bir cadı meclisi, yanılmıyorsam var olan en eskilerden biri. Bir keresinde can sıkıntısından onlar için birkaç kişiyi öldürmek için ziyaret ettiğimi hatırlıyorum, ama o zamandan beri kesinlikle büyüdü.

Büyünün izlerini köyün en arkasına, dağların başladığı yere kadar takip ediyorum ve orada son bir yerleşim yeri buluyorum.

Ev, diğer evlerden ve cadılar meclisi binalarından uzakta, bir mağaranın içine inşa edilmiş ve Phrixius'un büyüü oraya ulaşıyor. Sınırları test ederek sessizce içeri giriyorum. Güçlüler ve kara büyüden yapılmışlar ama benimle boy ölçüşemezler. Oturma odasında bulduğum şey beni duraksatıyor.

Phrixius, tanrıları ve iblisleri tuzağa düşürmek için kullanılan bağlayıcı bir çemberin içinde bağdaş kurmuş oturuyor ve bitişikteki mutfakta iksirleri karıştıran siyah saçlı küçük bir cadıyı izlerken mutlu bir şekilde gülümsüyor.

"Burası ev gibi değil mi?" diye .

İkisi de bana dönüyor, cadı büyüsünü bana fırlatıyor. Umursamadan büyüü emiyorum, ona bir kaşımı kaldırıyorum ve Phrixius'a dönüyorum.

"Beni diğerleri gönderdi. Onu öldürüp seni serbest bırakayım mı?"

"Hayır!" Tereddüt etmeden önce ayağa fırlar. "Yani, hayır, ben iyiyim."

"Kaçırıldın," diye söylendim, şimdi eşyaları toplayıp bana doğru fırlatan çılgılık atan cadıdan kaçarken bile.

"Ben kaçırılmadım. Tamam, kaçırıldım ama sorun değil. Her şey kontrolüm altında."

"Eminim öyledir." Kafama uçan bir kazanı savuşturarak sırtıyıyorum. "Ama diğer tanrılar endişeli."

"Onlara yalan söyle. Onlara özgür olduğumu ve geri döneceğimi söyle." Phrixius, tanrıların iyi kalpli olanı, diğerlerine yalan söylememi mi istiyor?

Gözlerim tekrar bir şeyler fırlatan küçük dinsize dönüyor ve bu sefer yüzüme doğru gelen bir bıçağı yakalayıp hırlıyorum, "Beni kışkırtma, cadı. Beni memnun etme yeteneğimi etkileyebilecek bir eşya daha fırlatılırsa başın belaya girer. Anlaşıldı mı?"

"Beni korkutamazsın," diye cevap veriyor, kollarını meydan okurcasına kavuşturmuş, ama büyüsü tenini ısıtırken bile gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

"Yapmalıyım. Sana dokunmadan bile seni öldürebilirim," diye mırıldanıyorum.

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" Çemberin içindeki Phrixius'tan gürleyen bir güç geliyor. Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Bırakın bağırmayı, sesini yükselttiğini bile hiç duymamıştım.

"Bunu onun için mi yapıyorsun? Bir cadı için mi?"

"Anlamamı beklemezdim," diye tıslıyor bana doğru ve ona endişeli bir bakış fırlatıyor. "Şimdi git Yılan, her şey kontrolüm altında."

Gözlerim tekrar ona dönüyor ve onu korkuyla değil ama endişeyle izlediğini görüyorum. Onu terk edebileceği için neredeyse yaralanmış gibi görünüyor. İlginç. Yine de evimde saklanan bir ölümlü olduğu için taş atacak biri değilim. "Peki." Omuz silkiyorum. "Onların gazabıyla daha sonra başa çıkabilirsin. Yine de kaos yaratmayı severim, bu yüzden şimdilik yalan söyleyeceğim. Aptal olma, sinir bozucu küçük bir ölümlü cadı yüzünden değil, hatta çok güçlü bir cadı bile değil."

Onun öfkeli bağırıları ve endişeli soruları arasında evinden uzaklaşıyorum. Tekrar ortaya çıktığımda tanrılar hâlâ tahtlarında uzanıyorlardı.

"Güzel, dönmüşsün. O nerede?" Vanessa talep ediyor.

"Kaçırılmadı ya da başı belada değil. Sadece meşgul," diye . Yalan söylemek bana kolay geliyor, özellikle de bu grupla. Zaten hiçbir zaman gerçeği istemezler, sadece birbirlerinin egolarını okşamak ve melezleşmek için. Şu an olduğu gibi bir şeye ihtiyaçları olmadığı sürece hiçbir zaman onlardan biri olmadım.

"Bu mümkün değil-"

"Gerçek bu," diye tersliyorum. "Sadakatimi sorgulamadığınız sürece?" Gücüm, çoğundan daha güçlü olan gücüm içimde yükseliyor ve tereddüt ediyorlar. Hiçbiri ölümle uğraşmak istemiyor ve ben o'yum.

"Hayır, hayır, elbette değil. Pekâlâ."

"O zaman ben gidiyorum. Bunu bir daha yapmayalım," diyerek onları sonsuz, sıkıcı varoluşlarıyla ve Phrixius'u da cadıyla başını nasıl bir belaya soktuysa onunla baş başa bırakıyorum.

Evime geri dönüyorum, genişçe gülümsüyorum, ölümlüme dönmekten ve kaldığımız yerden devam etmekten mutluyum, ama o beklemiyor. Kaşlarımı çatarak evi tarıyorum ve ağzım açık kalıyor. Gördüğüm her şey kırılmış ya da harap olmuş. Duvarlar şarap ya da boyayla kaplanmış, sandalyeler parçalanmış, masalar ikiye ayrılmış ve minderler çıplak elle parçalanmış gibi yırtılmış, içleri her yerde.

"Avea!" Endişe içinde kükrüyorum, evin içinde aceleyle onu ararken zar zor düşünüyorum. Buraya kimse giremez, değil mi?

Her şey yok oldu ve küçük ölümlümü hiçbir yerde bulamıyorum. Onu asla terk etmemeliydim. O zayıf; onu korumak için bana ihtiyacı var!

"Avea!" Tekrar kükrüyorum ama cevap yok.

Her odayı arıyorum, her boş bulduğumda endişem üçe katlanırken daha fazla yıkım buluyorum. Arazime bakan kapalı havuzun kapısını tekmeleyerek açıyorum ve onu sıcak derinliklerde çıplak bir şekilde uzanırken buluyorum.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana bakarken ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum. "Oh, demek şimdi döndün."

"Ne oldu?" Talep ediyorum. "İyi misin? Yaralandın mı? Kim yaptı bunu? Onları parçalara ayıracağım."

"Yapacak mısın?" Suyun içinden kayarak, önümde durmadan önce basamakları zarıfçe tırmanıyor. Gözlerim takdirle onun inanılmaz vücuduna kayıyor. "O zaman beni parçalara ayırman gerekecek."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Ben yaptım. Evini yıktım," diyor kirpiklerini kırıştırırken tatlı tatlı. "Ve bunu yine yaparım."

"Sen . . . Bunu sen mi yaptın?" Kaşlarımı çatarak kafamı ovuşturdum, kafam karışmıştı. "Neden?" Ev onu rahatsız mı etti? İsterse yeniden dekore etsin, umurumda değil. Yaralı görünmüyor ama onu muayene etmem gerekecek.

"Neden?" diye tıslıyor, değişim o kadar hızlı oluyor ki ses tonundaki zehirle bir adım geri çekiliyorum. "Neden?" diye kükrüyor yüzüme. "Beni neredeyse bir hafta boyunca terk ettin. Sana ihtiyacım vardı ve sen burada değildin. Ne bir not, ne bir veda. Sanki hiç önemim yokmuş gibi beni terk ettin."

"Oh."

"Oh? Oh? Tüm söyleyeceğin bu mu? Beni bütün gece çalıştırdıktan sonra - ve yalan söyleme, sen olduğunu biliyorum - beni acı içinde bıraktın, tek bir kelime bile etmeden kendimi tatmin edemedim ve tek söyleyeceğin 'oh' mu?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Görevimi yerine getirmek için ayrıldığım için gerçekten kızgın. Ona söylemeliydim ama döndüğümde hâlâ uyuyor olacağını umarak onu rahatsız etmek istemedim.

"Görev için çağrıldım," diye başlıyorum ama homurdanarak yanımdan geçip gidiyor. Onu koridorda itaatkâr bir şekilde takip ediyorum, ama odasına vardığımda, içeri girmemi engellemek için kapı çerçevesini kavıyor.

"Görevin de senin de canın cehenneme, Mors. Beni acı içinde bıraktığın için siktir git. Senin ve beni önemsizmişim gibi terk eden diğer herkesin canı cehenneme. Ben önemliyim!" Kapıyı suratıma çarptı, ağzım açık kaldı ve kızgın olduğum kadar tahrik oldum.

Tabii ki önemli, yoksa burada olmazdım. Nasıl böyle şeyler düşünebilir? Benim de bir görevim, bir tanrı olarak rolüm var ve bunu inkâr edemezdim, onun için bile, geldiği kadar çabuk gidecek bir kadın için bile.

İstedğim ve umduğum gibi gitmediği için sinirli ve kızgın bir şekilde arkamı dönüyorum ve kendi kapımı çarpıyorum. Acıdan kastı neydi? Adım atmaya başladım, neyin farklı yapılabileceğini düşünerek her şeyi gözden geçirdim. Bitkin bir halde yatağıma uzandım ve onun nefis kokusu etrafımı sararken donup kaldım.

Yavaşça dönüyorum, yüzümü çarşaflarıma gömüyorum ve şehvet içimde kükrerken inliyorum. Kokusu her yerde, çarşaflarımı kaplıyor, bu yüzden her

nefes onu yutmak gibidir.

Onun serbest bırakılması . . . Serbest kalması yatağımı kaplıyor.

Dudaklarımdan kaçan inilti dünyevi bir ses değil. Kalçalarımlı yatağıma bastırıyorum, dilim onları yalamak için dışarı çıkarken çarşafıları beceriyorum, bir tat almak için ölüyorum. Onun kokusunda kıvranıyorum, nefessiz ve sert. Sırt üstü dönüp yüzümü çarşafılara gömüyorum, sikimi kavrarken onları yalıyorum ama ellerim yetmiyor.

Bir daha geldiğimde Avea'nın içinde olacağım.

Bunu bana o yaptı ve Tanrı'sına yalvarma zamanı geldi. Yatağımdan kayarak, odamdan onun odasına doğru yürüyorum. Kızgın olabilir ama umurumda değil. Eğer geri dönüp hiçbir şey yapmadan çarşafılarıma boşalmasını kabul edeceğimi sanıyorsa, o zaman gerçekten aptalın teki.

Hayır, ne yapacağımı biliyordu.

Kapı benim gücümle içeri doğru çarpıyor ve o yatağında dik oturuyor, çıplak ve gözleri fal taşı gibi açılmış. "Mors, çık dışarı!" diye bağııyor.

Onu görmezden gelerek parmaklarımlı şıklatıyorum ve kapıyı kapatıp kilitliyorum. Onun için kaçış yok, ne bu gece, ne de başka bir zaman; benim gibi kokana ve vücudumun her santimi onun nefis kokusuyla kaplanana kadar yok.

Eğer ölümlüm boşalmak istiyorsa, gelecektir.

Tüm gece boyunca.

Bir düşünceyle giysilerimi çözüyorum ve gözleri açılıyor, dili dudaklarını ıslatmak için gergin bir şekilde dışarı fırlıyor.

"Çık dışarı," diye bir kez daha talep ediyor, bu sefer zayıf bir sesle. Sözleri bana bir şey söylüyor, ama vücudu bana başka bir şey söylüyor. Bana doğru sallanıyor, meme uçları çakıllı ve dokunulmak için yalvarıyor, efendilerini tanıyor. Göğsünde bir kızarıklık beliriyor ve boynuna doğru yayılıyor, kalçaları birbirine kenetleniyor. "Ciddiyim."

"Elbette biliyorsun," diye alay ediyorum. "Bu yüzden güzel amcığın ıslak ve damlıyor ve bu yüzden çıplaksın ve beni bekliyorsun."

"Hayır-"

"Bana yalan söyleyemezsin, Avea. Ben bir tanrıyım," diye fısıldıyorum, yatakta onun üzerinde belirerek. Geriye düşüyor, çarşafıları kalkan olarak kullanmak istercesine tutuyor, ben de onları çekip kurtarıyorum. Onları daha sıkı kavıyor, benimle savaşıyor, ben de onları da çözüyorum, onu dokunuşum için çıplak ve çıplak bırakıyorum.

Pazarlık etmeye çalışıyor. "Mors, bağırmanalıydım."

"Hayır, bağırman hoşuma gidiyor. Sinirlendiğin zaman hoşuma gidiyor. Gözlerin parlıyor ve tek düşünebildiğim seni becermek, ama şu anda,

bu sorun değil. Seni eksik bıraktım küçük ölümlü, o yüzden bunu halledelim."

"Sadece ben mi?" diye tersliyor, kaşlarını kaldırıyor. "Yani sikin hiçbir şey için sert değil neden?"

"Senin yanında sikim sürekli sertleşiyor," diye itiraf ediyorum. "zellikle de yatağımı senin dllerinle kaplı bulduğumda."

Sertçe yutkunuyor ve bana bakıyor. Bir tanrının altında savunmasız ve zayıf görünmesi gerekirdi ama benim ölümlü güzel, ışılıtlı ve çok güçlü görünüyor, sanki gücü benimkiyle buluşmak için ykseliyormuş gibi tenimi yalıyor. "Evet, kokusunu aldım ve yatağımı yaladım ama şimdi gerçeğini istiyorum, o yüzden uslu bir kız ol."

"Gelmemi mi istiyorsun? O zaman bunun için alış," diyerek bana meydan okuyor ve arkasına yaslanıyor.

Kahretsin, o çok güzel.

Sırıtarak, onu pecekmişim gibi eğildim. Dudakları ayrılıyor, gözleri kapanıyor ve son anda kulağına doğru ilerliyorum. "Yalvardığında çok tatlı olacak."

Hırılıyor.

Çok

sevimli.

Kıkırdayarak arkama yaslanıyorum ve vücudunda aşağı doğru hareket ederek nefes alış verişini izliyorum. Her hareketimi takip ediyor, dudağını kıvıran öfkeye rağmen kalçaları davetkâr bir şekilde açılıyor.

Diz çökerek bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. "ok güzel. Söyle bana Avea, gelirken beni hayal ettin mi?"

Bacakları kapanıyor ve sürünerek uzaklaşmaya alışıyor. "Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyor.

Onu yakalayıp sırtüstü yatırıyorum, onu gördüğüm andan beri bunu beklediğim halde benden kaçmaya çalışmasına sinirleniyorum.

"Siktir git, Mors!" diye tükürüyor, bir kez daha çırpınıyor.

Onu sıkıştırıyorum, kendi öfkem yükseliyor. Beni inkar etmeye nasıl cüret eder?

"Mecbur olmasaydım bedenini bir saniye bile terk etmezdim. Ölümden başka hiçbir şey beni dlmden ayıramazdı," diye hırılıyor. "Ama gittim, Avea. Ayrıldım ve senden uzak kaldığım her saniye ıstırap içinde geçti. Bedenim, her ne kadar nefret etsem de, senin ve benim olanı tatmak için yeterince bekledim. şimdi o güzel kalçalarını a ve bana ait olanı göster."

Dvşmeyi bırakır, nefesi kesilir ve gözlerini yukarı diker.
Ben.

"Şimdi," diye emrediyorum.

Sertçe yutkunarak kalçalarını tekrar ayırıyor.

"Eğer onları bir kez daha kapatırsan, bu dar amcığı sikeceğim ve boşalmana izin vermeyeceğim. Zihnin parçalanana ve tek bildiğin bana olan arzun olana kadar bütün gece seni uçuracağım. Seni on yıl boyunca zincirli ve ıslak tutacağım. Beni anlıyor musun, küçük ölümlü?" Cevap vermeyince, buz gibi dokunuşumu ona gönderiyorum ve nefesi kesiliyor, sarsakça başını sallıyor.

Bacaklarının arasına uzanarak gözlerimi amına dikiyorum ve kalçalarına dokunarak daha geniş açmasını işaret ediyorum. Emrimi yavaşça yerine getiriyor ve ben de amına buz gibi bir hava üflüyorum; ölümün nefesi. Çığlık atıyor, tüyleri diken diken olurken kamburunu çıkarıyor.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum, yumuşak tenine bağımlıyım. Bu güzel amcığın tadına daha önce de bakmıştım ama dudaklarımı onun etrafında kenetlediğimde neredeyse boşalıyordum. Tadının ne kadar tatlı olduğunu unutmuşum.

Bacakları omuzlarımin üzerinde titriyor ve kalçalarını kavrayıp o güzel amcığını tam yüzüme oturtana kadar onu daha da aşağı sürüklüyorum. Ne de olsa ben bir tanrıyım, bu yüzden nefes almama gerek yok. Yıllarımı onun kalçalarının arasına gömülüp onu boşaltarak geçirebilirim ve yine de hayatta kalabilirim.

Dudaklarımı amcığında aşağı yukarı sürükleyerek ıslaklığını kucaklıyorum, bu ölümlünün bedeninde yaşayan hayatın tadını almak için çaresizim. Kalçalarını kaldırıyor, beni istediği yere zorlamaya çalışıyor ve ben bekliyorum, bir sızlanmayla durana kadar dudakları boyunca iffetli öpücükler yerleştiriyorum.

Onu ödüllendiriyorum, dudaklarımı klitorisinin etrafına yapıştırıp emiyorum. Altımda sarsılıyor, haykırıyor. Bu ses şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha iyi. Zonklayan tomurcuğunu serbest bırakıyorum, dilimle onu kamçılıyorum, ağzıma girene kadar kıvırıyorum, nefes nefese kalıyor ve haykırıyor.

Hassas etine karşı sırtarak parmaklarımı amının üzerinde kaydırıyorum, ıslaklığını topluyorum ve sonra onları zonklayan deliğinin içine itiyorum. "Seni sikimi alacak kadar germemiz gerekiyor. Ben bir tanrı olduğum için bu zayıf küçük bedenin hazırlanmaya ihtiyacı var."

Kızgınlıkla oflayıp pufluyor, sırtıma tekme atıyor, ben de soğuk nefesimi tekrar üzerine üflüyorum.

"Uslu durursan ihtiyacın olanı alırsın."

Bir kez olsun dinliyor, parmaklarımı içine uzattığımda pantolonunun içinde sessiz kalıyor, titreyene kadar klitorisini kırbaçlarken dar kanalını daha da genişletmeye zorluyor, parmaklarımin arasından fişkırıyor. Onu bu şekilde beceriyorum,

Sızlanana kadar klitorisini taciz ediyorum. Bir parmak daha sokuyorum, sonra bir tane daha. Kocamanım ve bu amcığın içine giriyorum, bu yüzden hazır olması gerekiyor. Vücuduyla beni yeterince kızdırdı ve sert horozumun her santimini alacak. Kalçalarım yatağa sürtünürken, güzel kık deliğine kaymadan önce onu serbest bırakıyorum.

Bana daha iyi erişim sağlamak için kalçalarını kaldırırken dilim kıcının etrafında dolaşıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve bunu dile getirmenin onu ne kadar etkilediğini biliyorum.

Ona mutluluğumu göstermek için dudaklarımı klitorisinin etrafına bir kez daha mühürlüyorum ve parmaklarımı kıvrarak, tekrar paramparça olurken üzerimde çılgılık atmasına neden olan noktayı ovuyorum.

Kalçaları başımı kadar sıkı sarıyor ki, amını ağzıma dayayıp serbest kalmasını beklerken hiçbir şey duyamıyorum.

Bu evrende Avea'nın kendi zevkiyle yıkanmasından daha güzel bir şey yoktur.

Onu yalıyorum, bir vampir gibi her damlasını içiyorum ve yere yığıldığında parmaklarımı emerek temizliyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Aletim sarsılıyor, bana ilgi istediğini hatırlatıyor. Ben bir tanrı olabilirim ama Avea içimdeki bu duyguları uyandırdı ve şimdi onlarla başa çıkmak zorunda.

Diz çökerek dudaklarımı vücudunda gezdiriyorum, gözleri tembelce açılıp göğsü kamburlaşırken meme uçlarıyla oynuyorum. Göğüsleriyle oynuyorum, altımdaki bu güzelliği boşalmamak için bir elimle sikimi sıkıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum etine karşı, sonra diz çöküp sikime bakarken gözlerinin açılmasını izliyorum. O izlerken uzunluğumu okşuyorum. Ben muhteşemim ve o da benim gibi biriyle birlikte olduğu için dehşete düşmeli.

"Güçlerimi kullandığımda çok sert boşaldın. Şimdi benim gerçek aletimle ne kadar sert orgazm olacağını hayal et, Avea." Üstünde diz çöküp uzunluğumu okşarken sırtıyorum. "İstediğin buydu, değil mi? Bu yüzden bu kadar muhtaç ve öfkeliydin. Tanrının içine gömülmesine ihtiyacın vardı."

"Mors," diye yalvarıyor, çarşafı tutunarak.

"Tek yapman gereken teslim olmak ve yalvarmaktı, haftalar önce burada olabilirdik."

"Mors?"

O otururken kaşlarını kaldırıyorum.

"Hayatında bir kez olsun çeneni kapa ve beni becer."

Sikimi kavrayıp eliyle okşuyor. Sert dokunuşundan aldığı zevk beni inletiyor. Benimle alay ederken sırtıyor, taşaklarımı avuçlayıp sıkmadan önce uzunluğumu okşuyor.

"Amım kendini beğenmişlikten daha iyi hissedecek." Haksız olmadığını biliyorum.

Elini çekerek onu çeviriyorum ve güzel dolgun kıcını havaya kaldırıyorum. O inleyip daha fazlası için geri iterken sikimi üzerine vuruyorum. Güzel, kızarmış amcığı açık ve benim için ağlıyor.

Daha sonra onu orada sahipleneceğime söz vererek uzunluğumu kıcına doğru kaydırıyorum. Şaftımı daha aşağı kaydırarak, kocaman horozumu vücuduna yerleştiriyorum, ona sürtünüyorum ve uzunluğumu güzel ve ıslak hale getirirken klitorisini çarpıyorum.

"İşte böyle, her tarafıma damlat. Sırılsıklam et beni. Beni ıslat ki açgözlü amını besleyebileyim" diye emrediyorum.

Geri itiyor, bir iniltiyle kalçalarını döndürüyor ve ben onu durdurana kadar sikime biniyor. Onun sabırsızlık sızlanışına sırtıyorum. Beni beklerken o kadar muhteşem görünüyor ki. Resmi kafasına gönderiyorum ve nefesi kesiliyor.

Beni görmek için dönüyor ve ben de bu şansı açgözlü deliğiyle aynı hizaya getirip içine girerek onu her santimiyle besliyorum. Haykırıyor ve başını yatağa bırakıyor, uzunluğumdan kaçmak için ilerlemeye çalışıyor. Kalçalarını tutarak onu geri çekiyorum ve her santimini içine doğru zorluyorum.

"Kaldırabileceğini biliyorum. İşte böyle, benim için rahatla. Ben büyüğüm bebeğim, ama sen benim için yaratılmışsın," diye övüyorum, etrafımda gevşerken, taşaklarıma kadar son birkaç santim içeri kaymama izin veriyor.

Ürperirken gözlerim kapanıyor. Onun sıkı, ıslak amcığını etrafımda hissetmek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki yıldırım çarpmış gibi, her soğuk santimim ısınıyor ve sanki hayatı beni istila ediyormuş gibi uyanıyor.

"Çekil, Mors, lütfen," diye yalvarıyor.

"İşte bu, tanrın için yalvar," diye homurdanıyorum, çekip kanalına geri itmeden önce kalçalarımı şaklatıyorum, onu geriyorum.

Mızmızlanarak geri itiyor, beni daha derine alıyor. İtişlerimi hızlandırıyorum, onu ayak uydurmaya zorluyorum. Eğer bir tanrıyla oynamak istiyorsa, o zaman bir tane alacak.

"Seni güçlerimle becermemi seviyordun, değil mi? Her deliğini doldurmamı ve vücudun kaldıramayana kadar seni kullanmamı sevdin."

Sızlanıyor ve sikimi almak için geri itiyor. Elimi saçlarına dolayarak, onu sikime sokup çıkarırken başını geriye doğru çekiyorum. "Seni doldurayım mı?"

Bir kez daha, ufaklık? Ben senin amına sahip çıkarken o baştan çıkarıcı, şımarık kıcını doldurur musun?"

Etrafımda kenetleniyor, bu yüzden şımarık ağzı ne derse desin, ikimiz de vücudunun ne istediğini biliyoruz. "Mors, sadece sik." Geri itiyor. "Boşalmam gerek. Hepsine ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum Avea," diye söz veriyorum, omurgasını yalıyor ve boynunu ısııyorum. Başı dönerken dişlerinin parladığını görüyorum, sırtı beni daha derine almak için eğiliyor.

Kolumu ağzına bastırıyorum. "Isır."

İnleyerek, koluma batırmadan önce dişleriyle derimi kesiyor. Kanımın kolumdan aşağı damlamasını izliyorum ve pembe dili dışarı çıkıp kanımı yalamaya başladığında kendimi kaybediyorum.

Amcığına çekiçle vuruyorum, onu çığlık attıran bir serbest bırakmaya doğru beceriyorum, ama rahatlamıyorum, horozumu daha derine zorluyorum.

Vücudu hâlâ titriyor ama beni bir kez daha karşılamak için geri itiyor.

Evet, Avea benim için yaratıldı ve ona tanrısının ona ne kadar iyi bakabileceğini göstereceğim.

Gücümü onun içine gönderiyorum, kıcının içine bastırıyorum. Kıcını ve amını gererken çığlık atıyor ve sikimin üzerinde kıvranıyor. Vücudu tekrar paramparça olurken soğuk ve sıcak arasında sıkışıp kalıyor.

Sikimin etrafında o kadar sert kenetleniyor ki, onu becermeye devam etmek için çırpınan kanalıyla savaşıyor hırslıyorum.

Onu sikimin üzerine çekip bırakırken, devasa uzunluğumun içinde kayboluşunu, amının sikimin etrafında gerilmesini izliyorum. Eğilip boynuna sarılıyorum, terinin tadına bakıyorum. Onun her parçasını seviyorum.

Yine de onu görmem gerek. Onu döllerimle doldururken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Onun için benden başka kimsenin olmayacağını anladığında yüzünü görmek istiyorum.

Hiç kimse onu becerme şeklimle kıyaslanamaz.

Onu sikimden çekerek sırt üstü çeviriyorum. Güçten sıcıyor, gözleri kocaman ve dudakları ayrık, dişleri ve göğsü kanımla kaplanmış.

Bacaklarını tutarak onu havaya kaldırıyorum ve tekrar içine giriyorum, ağzı bir coşku çıığıyla ayrılana kadar sihrimi kıcının derinliklerine işliyorum.

"O şımarık ağzını açtığandan beri bunu yapmak istiyordum." Daha fazla güç çekiyorum ve boğazından aşağı, ağzının derinliklerine itiyorum. Boğuluyordu.

Ben ona yukarıdan güç verirken. Güzel amcığı, kıcı ve ağzı, ben her santimini doldurana kadar geriliyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, göğsü kızarıyor ve kabarıyor.

"Kahretsin, kendine bir bak. Hepsini alıyorsun. Her deliğin içindeyim. İçinizde benim dokunmadığım hiçbir yer kalmayacak."

Gücümü olabildiğince derine ittiğimde gözleri daha da açılıyor, buz gibi soğuk büyü sıcak uzunluğumla birlikte onu doldurana kadar. Bu manzara o kadar büyülü ki, dayanamıyorum.

"Tanrın için gel," diye kükrüyorum, kalçalarım kekeliyor.

Sözlerimi duyunca patladı. Çığlık atarken kıcı ve amı sıkıştı. İçine giriyorum ve bir kükreme ile onu unutulmaya kadar takip ediyorum, yüz binlerce yıllık arzuyu ona pompalıyorum.

Sığ bir şekilde iterken tohumlarım etrafımıza dökülüyor. Sızlanıyor ve tekrar boşalıyor, ben öne düşüp onun üzerine yığılana kadar her damlayı benden sıkıyor.

Sözsüz ve bitkin bir halde altımda sallanıyor. Sırtarak çabucak toparlanıyorum ya da öyle sanıyorum ama doğrulduğumda neredeyse düşüyordum. Beni tüketmişti. İnleyerek, onun sıkı sıcaklığından çekiliyorum ve döllerimin serbest kalmasını izliyorum. Parmaklarımı dağınıklığın içinde ovuşturuyorum ve daha fazlasını yakalamadan önce içine geri sokuyorum ve çığlık atarken kıcına itiyorum.

Elimi kalan döllere sürterek dudaklarına bastırıyorum. Kendiliğinden açılıyor, elimi emerek temizliyor ve beni inletiyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum onu. "Dinlenmek için iki dakikan var ve sonra o küçük şımarık kıcını alacağım."

Yutkunuyor ve gözleri açılıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AVEA

H Yorgunluğumla mücadele edemediğim için rüyalarımda beni takip ediyor. Mors'un ben uyuduktan sonra gitmesini bekliyordum ama uyandığımda onu yastığa yan yatmış beni izlerken buldum yatakta yanımda. Bir an için kendimi savunmasız hissettim. Bu adamın yanında ben bir hiçim. O, yaşamı ve ölümü kontrol eden bir tanrı ve şimdiye kadar tanıdığım tüm varlıklardan daha güçlü, yine de beni şefkatle izliyor.

"Dinlenebilmeniz için beş saat boyunca size dokunmaktan kaçındım. Bu çok uzun oldu. Yüzüme otur, güzel ölümlü."

İnleyerek sırt üstü yuvarlandım, vücudum en iyi şekilde ağrıyordu. "Mors-"
"Ben senin dölünde boğulana kadar yüzüme bineceksin. Tanrın istiyor" diye tersliyor.

Beni yakalıyor ve yüzünü kaplayacak şekilde üzerine atıyor. Beni aşağı çekip amımı okşarken ellerim duvara çarpıyor.

"Çok güzel. Benim için güzel ve ıslak yap." Bana sürtünüyor, burnu aşırı hassas klitorisime çarpıyor ve ben inerken gözlerim geri dönüyor. Kaçmak için kalkmaya çalışıyorum ama beni sıkıca aşağı çekiyor.

"Sen lanet bir tüy gibisin. Daha fazlasını istiyorum. Otur üzerime, boğ beni. İkimiz de ölemeyeceğimi biliyoruz."

"Mors," diyorum, ama beni tamamen görmezden geliyor, ellerini kaydırıp kıkıran yanaklarımı kavrayarak beni yuvarlıyor ve yüzüne doğru sallanmamı sağlıyor. Yüzüne damlıyorum ama o sadece inliyor ve beni yavaşça yalıyor.

İçime dalmadan önce klitorisimi büküyor, yavaş, şehvetli bir ritim tutturuyor ve ben çığlık atarak boşalana kadar dilini ve yüzünü sürmemi sağlıyor. Üstünde titreyerek, onun sevinciyle aşağıya doğru çekiliyorum.

"Yine mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye bağırarak kendimi savurmaya çalışıyorum ama soğuk bir şey bana çarparak sarsılmama neden oluyor. Arkamı döndüğümde bir Wraith'in arkamda kıvrandığını görüyorum. "Sakın buna cüret etme!" Ellerimi yakalıyor, dili içime girip çıkarken beni tutsak ediyor.

Konsantre olmaya, büyümü çağırmaya ve onu kontrol etmeye çalışıyorum ama her yaklaştığımda büyülü dili dikkatimi dağıtıyor, ta ki sıcak ve soğuk arasında gidip gelerek iki kez daha boşalana kadar.

Nefes nefese ve bitkin bir halde yatağa yanlamasına yığılıyorum. "Piç kurusu," diye mırıldandım.

"Piç olmamı seviyorsun." Yanımda sırtıyor, dili dudaklarını ve yüzünü yalayarak kremimi yakalamaya çalışıyor. Tam o sırada midem bana onun bir tanrı olabileceğini ama benim yarı vampir olduğumu ve yemek yemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Acıktım," diye sızlanıyorum. "O zaman yemek yapacağım."

Yataktan kayışını ve çırılçıplak kapıya yönelişini izlemek için önüme dönüyorum, şeftali gibi kıcı her hareketinde esniyor. "Yalnız yemek yapabileceğine emin misin?"

"Avea, ben bir tanrıyım." Homurdanıyor. "Şimdi bana öyle bakmayı kes, tabii seni yememi istemiyorsan."

Bununla birlikte gidiyor ama rahatlamamam gerektiğini bilmeliydim. Hayal olduğunu sandığım o hayalet dokunuşu kalçamdan yukarı kayıyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama onları açıyor, dağınık amımın içinden kayıyor ve itirazıma rağmen içimde kıpırdanıyor, ben haykırana kadar büyüyor. O soğuk dokunuş göğüslerimi ve klitorisimi kaplıyor, alay ediyor ve dokunuyor, beni nefes nefese bırakıyor ve içimde kıpırdayan şeye biniyor. Acı veriyor ama denesem de durduramıyorum.

"Mors," diye yalvarıyorum, orada hiçbir şey olmamasına rağmen kalçalarımı kaldırıyorum, ama beni ikiye ayırıyor ve bir diğeri bacağımdan yukarı kayıyor ve dürtüyor. Direnmeye çalışıyorum ama içime kayıyor, kıcımlı o dolduruyor ki bağırıyorum. Beni ölümün soğuk dokunuşuyla hızlı ve sert bir şekilde sikerken yatakta kıvranıyorum. Erkeksi kıkırdamasını ve boşalmamı, ona daha fazlasını vermeme, ona her şeyi vermeme istediğini neredeyse duyabiliyorum.

Dokunuş beni döndürüyor ve dört ayak üzerine çekiyor ve geri itmekten başka seçeneğim yok, kığımın ve amımın içindeki soğukluğu beceriyorum. Her sinir ucu aydınlanırken onu sürüyorum. Nefes alamaz hale gelene kadar güc odayı dolduruyor ve zevk artıyor.

Yüzümü yatağa gömüp, amımın ve kığımın içindeki soğuk dokunuşa geri iterken serbest bırakıldığımı haykırıyorum. Yere yığılana kadar beni yavaşça sikiyor ve sonra serbest bırakıyor, kapı açıldığında beni sıırıslıkla ve nefes nefese bırakıyor. Başımı çevirdiğimde, elinde bir tabak tutan masum görünümlü Mors'la karşılaşıyorum. "Aç mısın?"

Yatağa uzandım, yayıldım ve artçı sarsıntılarla titriyorum. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Tam bir yalancı," diye mırıldanıyor uzaklaşırken. "mı?"

"Hayır, bekle, hayır!" Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama üzerime atlıyor ve beni yere yapıştırıyor, yemeği unutuporum.

Benimkinden çok daha ağır olan vücudu, elleri kalçalarımı yukarı kaldırırken beni yatağa yapıştırıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan aleti az önce gücünün olduğu yere, kığıma batıyor.

Sürpriz istila ve onun gerçek horozunun sıcaklığı beni çığlık attırıyor. Çok daha büyük, çok daha gerçek ve Mors'un neredeyse her şeyinde olduğu gibi acı verici. Çekip tekrar sokarken ağzı kulağımla buluşuyor ve kığımın sahipleniyor.

"Bu ne?" diye alay ediyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Gücü benimle yatak arasında kayarken, aynı anda meme uçlarımla ve klitorisimle oynarken gözlerim kapanıyor. Aralarındaki elektriklenme, girip ihtiyacımın alevlerini körüklerken etrafımda kenetlenmeme neden oluyor.

Mors sahipsiz kığıma çekiçle vururken, serin dokunuş meme uçlarımla ve klitorisimi büküyor. "Çok iyi, burada kendini çok iyi hissediyorsun, Avea. Aynı anda hem çok sıkı hem de yumuşaksın. Keşke bu vücutta her deliği aynı anda sikebileceğim üç sikim olsaydı, ama hayatımı onlar arasında geçiş yaparak, onları döllerimle doldurarak ve senden damlamasını izleyerek geçirmeye razı olacağım."

Edepsiz sözleri beni ağlatıyor, yatağı kavrarken başka bir boşalmaya karşı koymaya çalışıyorum. O kadar kuvvetleniyor ki, aşağıda bir sıcaklık var ve sonra aniden boynumu ısıtıyor ve bu beni uçurumun kenarına yuvarlıyor.

O sıcaklık içimden akarken çığlık atıyorum ve fişkırıyorum. Bir an durdu ve utanç yanaklarımı ısıttı. "Kahretsin, bir dahaki sefere onu ağzımda istiyorum." İnliyor ve hamleleri hızlanıyor. Yatak gıcırıyor ve

Tanrı yapımı bile olsa, ölümün gazabı ve tutkusuyla başa çıkamaz.

O sakinleşene kadar dayanmaktan başka çarem yok, kıcıma boşaldığını hissettiğimde kulağıma iniyor. Beni döllerıyla pompalıyor, kalçaları daha derine sokmak için kıcıma çarpıyor. İşi bittiğinde, kollarını etrafıma doluyor ve beni çekiştiriyor, böylece yanlarımıza uzanıyoruz, hala birleşmiş durumdayız.

Vücudum tamamen ve tamamen sikilmiş ve tükenmiş durumda.

Omzuma doğru sırtarak kollarını bana doluyor. "Artık yiyebilirsin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MORS

I Küçük ölümlümün benden çalmamı istediği müzik eşliğinde çimenlerin üzerinde dans edişini izlerken huzur buluyorum. Kısmen yarı saydam pembe bir elbiseden başka bir şey giymiyor, saçları bağlanmamış ve gözleri ıslıl ıslıl Güneş. Onu izlerken huzur, memnuniyet ve hatta mutluluk hissediyorum ama bunun doğru bir duygu olup olmadığından emin değilim. Tek bildiğim onun etrafında *hissettiğim*.

Hissediyorum.

Bakışlarımı hissediyormuş gibi bana dönüyor. Son birkaç gündür, dinlenmek ve iyileşmek için güneş ışığında ve sikimden uzakta olmayı talep edene kadar onu yatağımda tuttum. Anlamıyorum, ne kadar süreye ihtiyacı olduğunu da bilmiyorum ama günün her anı onu istiyorum. Bununla birlikte, bana böyle gülümsemeye devam ederse ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim, bu da içimde derin bir şeye neden oluyor, neredeyse bir güç gıdıklaması gibi.

Dans ederek dizlerinin üzerine çöktü ve belime sarıldı. Sıcak ellerini göğsüme bastırarak beni geriye itiyor ve ben de eğer yapmazsam beni hareket ettiremeyeceğini bildiğim için yuvarlanıyorum. Üzerime eğilirken saçları yüzüne dökülüyor ve beni güneşten koruyor. İpeksi buklelerini kulağının arkasına tarıyorum ve başını çevirip elimi öpüyor. Sıcaklığı beni istila ederken neredeyse inliyordum.

Hayır, benim küçük ölümlüm sadece bir vampir değil. Öyle olsaydı, güçleri bana bu şekilde tepki vermezdi ve son birkaç gündür gücüme dayanamazdı. Bir fikrim var ama o sorana kadar

araştırmak değil. Bazı nedenlerden dolayı, gerçeği ondan zorla almak yerine bana gelmesini diliyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum.

"Hmm?" diye soruyor, gözlerimle buluşarak.

"Sen bir sevgilinin okşaması gibi etrafında parlayan güneşten daha güzelsin. Sen bu dünyada iyi olan her şeysin, insanların olmak istedikleri her şeysin. Ay bile güneşin tenini okşayışını kıskanıyor. Aynı anda hem ödölüm hem de yarışmamsın. O kadar hayat ve kahkaha dolusun ki neredeyse her santimetremi çalıyor ve senin kılıyor."

şapşal sırtıyor. "Sadece güzel diyemedin mi?"

"İçindeki akkor güzelliği tek bir kelime nasıl yakalayabilir ki?" Cevap veriyorum ve gülümsemesi yumuşuyor.

"Mors, seni romantik," diye alay ediyor, kucağımda daha ağır oturuyor ve o tatlı amcığını sikime sürüyor.

"Hmm." Kalçalarını kavrayıp nefesini keserken cevap verme sırası bende. "Elbiseni yukarı kaydır ve o güzel amcığını burada, güneşin altında tanrının sikinin üzerine oturt. Seni üzerimde parlarken görmek istiyorum."

Elini uzattı ama onu durdurdum.

"Elbise üzerinde kalsın," diye emrediyorum. Yine de pembe meme uçlarının elbiseye baskı yaptığının görebiliyorum.

Sırtarak onu kalçalarına doğru kaldırıyor, bana yuvarlak kalçalarını ve çıplak, pembe, parıldayan amını göstererek beni inletiyor.

"Tanrımın emrettiği gibi," diye alay ediyor.

Islak amını sadece şortla örtölü olan sert sikime sürttüğünde bakışlarımı kısıyorum. Aramıza uzanarak fermuarını açıyor ve ben de kumaşı çözerek onun kadar çıplak kalıyorum. Arkama yaslanıp kızımın bana binmesini bekliyorum.

Ben sikimi onun için tutarken o kendini kaldırıyor ve ben onun her sıcak santimini doldururken o benim uzunluğumda aşağı kayıyor, kendini onun üzerinde çalıştırıyor. Vücudunun içinde bulduğum cennet ve beni sahiplenici bir şekilde kavrayan sıkı, ıslak sıcaklık karşısında dişlerim gıcırıyor. Gözleri kapanıyor ve sallanırken başı geriye düşüyor, tamamen oturana kadar kendini indiriyor ve sonra hareket etmeye başlıyor, tam istediğim gibi bana biniyor.

Teni parlıyor ve saçları sırtından ve yanlarından aşağı akıyor. Sıkı, ıslak sıcaklığı beni öyle sıkı kavıyor ki inliyorum. Başını kaldırıp sırtarak gözlerimle buluşuyor ve sikime daha hızlı biniyor. Öne doğru eğilerek, beni sikerken klitorisi bana sürünecek şekilde kendini konumlandırıyor.

"İşte bu, ne istiyorsan al." İnliyorum, arzumu zar zor dizginliyorum. Parmaklarım kalçalarını o kadar sıkı kavırıyor ki moraracaklarını biliyorum. Güçlerim aşırı ısınmış teninde gezinerek onu inletiyor.

Bir çığlıkla üstümde paramparça oluyor, kanalı serbest bırakılmasıyla çırpınırken amcığını üzerime bastırıyor.

"Şimdi bende," diye uyarıyorum onu.

Onu sırtüstü çevirip üzerine yuvarlanıyorum, elbisesini yırtıp atıyorum ve ağzımı meme ucunun etrafına kapatıp emiyorum. Daracık amına giriyorum ve çığlıkları çayırılarımda yankılanıyor, tırnakları tenimi tırmalıyor.

Ağzımı serbest bırakıp başımı kaldırıyorum. "Ben seni becerirken beslen, ufaklık."

"İhtiyacım yok-"

"Umurumda değil." Çenesinden tutup ağzını boynuma doğru çekiyorum. "Ben senin içine gömülürken senin de dişlerini içimde hissetmek istiyorum. Ben senin bedeninde ziyafet çekerken senin de benim kanımda ziyafet çekmeni istiyorum. Kanım, bedenim ve ruhumla senin içinde olmak istiyorum Avea."

"Mors," diye fısıldıyor, dudaklarını çenemin üzerinde gezdirerek. "Besle küçüğüm," diyorum.

Saldırıyor, dişlerini boynuma geçiriyor. Ona vururken kükrüyorum, o beslenirken amını sikiyorum. Beni daha sıkı kavırıyor, ben onu sahiplenirken kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Kanımın onu beslediğini bilmenin zevki neredeyse gururla şişmeme neden oluyor ve boynumdaki dişlerinin tatlı hissi, ondan önce hiç olmadığım bir şekilde kendimi delirmiş hissetmeme neden oluyor. Onu öldürebilecek olsa bile hiçbir şeyi saklamıyorum. Bunu kaldırabilir; yapabileceğini biliyorum. Sadece bir tanrının yapabileceği gibi ona vururken boynuma doğru haykırıyor, vücudunu benden başka herkes için yok ediyorum.

O benim!

Beni tekrar ısırıyor, ben amına girerken beni işaretliyor. Elleri beni sıkıca tutuyor ve acımasız itişlerimi karşılarken bacakları etrafımı sarıyor. Patlayıp uçurumun kenarından yuvarlanana kadar aramızdan kan ve güç akıyor. Herkesin duyması için haykırırken isimlerimiz birbirimizin dudaklarında.

Nefes nefese, eğildim ve onu nazikçe öptüm. "Sana takıntılıyım," diye mırıldanıyorum, göğsümün üzerine yayılana kadar bizi yuvarlarken, birkaç dakika içinde ona tekrar ihtiyacım olacağı için aletim hala sıkıca içine gömülü.

Gölerek eneme ve boynuma öpücükler konduruyor. "O zaman benim de sana biraz takıntılı olmam iyi bir şey."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AVEA

I kütüphane girişinde tereddüt ediyor. "Avea, içeri gel ve volta atmayı bırak," sesleniyor kapıdan. Nerede olduğumu her zaman bilir.

Omuzlarımı yuvarlayarak cesaretimi topluyorum. Geçen sefer beni ayakta tutmuştu.

Gece, beni unutulana kadar becerdiği için bu şaşırtıcıydı, ama endişelerim bir kez daha geri döndü.

Kapıyı açıp içeri giriyorum, her zamanki gibi yanına kıvrılmak yerine önünde duruyorum. Gözlerini kitabından kaldırıp kaşlarını çatıyor. Yanındaki koltuğa vuruyor ama ben oturmayınca kaşlarını çatarak kitabını kapatıyor. "Sorun nedir?"

"Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum usulca. "Eğer istersen."

"Neyle, ?" Başını eğip beni dikkatle izliyor.

"Ben bir vampirim, yalan söylemem, ama gerçekte ne olduğumu merak ettiğinizi biliyorum. Gerçek şu ki . . . Bilmiyorum. Ne olduğumu bilmiyorum. Hiç bilmedim. Kendime vampir diyorum çünkü kanla besleniyorum ve dişlerim var, ama içten içe, bende daha fazlası olduğunu hep biliyordum. Sanırım . . . Sanırım ben bir melezim, ama ne tür olduğumu bilmiyorum ve istiyorum. Ne olduğumu bilmeye ihtiyacım var. Anlamaya ihtiyacım var."

"Tamam." Öne doğru eğilip kalçalarını kavıyor. Rahatlatıcı sıcaklığını içime çekerek ona izin veriyorum. "Ailen-"

"Onları hiç tanımadım." Yutkunarak bir an için onun bilen gözlerinden uzaklaşıyorum, yaptığım ve her şeye rağmen aniden utandığımı hissediyorum. Mors'a takıldım kaldım, ama bundan da öte, Mors'tan memnunum. I

özenle kazandığımız bu barışı mahvetmek istemiyorum. Onu arzuluyorum ama o bir tanrı. Benim tarafımdan bile zapt edilemez ve herkesin her zaman yaptığı gibi o da beni terk edecektir. Hazırlanmalıyım ve bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım.

Herkesin dışında, Mors ne yapacağını ve ne bulacağını bilecektir.

"Hatırladığım ilk şey orman. Orada mı doğdum yoksa oraya mı bırakıldım bilmiyorum ama tek bildiğim orasıydı. Orada büyüdüm. Hayvanlar beni korudu, besledi ve ben kendi başımın çaresine bakabilecek duruma gelene kadar beni barındırdı. Bunu hep hissettim

. . . içimdeki bu derin büyü, sanki toprağa bağıymışım gibi. Büyülü ormanın içinde terk edilmiş kitaplardan öğrendim ve onunla bütünleştim. Aşamayacağım sınırlar buldum ve tatmin oldum."

Sessizliğe gömüldüğümde "Ne zamana kadar?" diye soruyor.

"Ta ki biri bariyere gelene kadar. Öteki dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Mateo'yla orada tanıştım." İtirafım karşısında gözlerini kırıştırıyor. "Beni kurtardı ve ormandan çıkarıp artık yalnız olmak zorunda olmadığım gerçek dünyaya getirdi. Bana bir vampir olmayı öğretti ama ikimiz de bundan daha fazlası olduğumu biliyorduk. Yine de sarayda geçirdiğim onca zaman boyunca ormanı çok özledim, sanki ormanla olan bağlantım hâlâ devam ediyormuş gibi."

"Seni nasıl serbest bıraktı?" diye dikkatle soruyor.

"Kan, tabii ki." Mizahsızca kıkırdıyorum. "Geçmeme izin vermek için kendi isteğiyle kanını verdi. Oradaki büyüün, beni bağlayan her neyse, onu kabul ettiğini ve sanki hissediyormuş ya da en azından anlıyormuş gibi onu dışarı çıkardığını biliyorum. Sadece beni oraya kimin, neden yerleştirdiğini ya da ne olduğumu bilmiyorum. Mors, bilmek istiyorum. Bana yardım edebilir misin?"

Bakışlarımı araştırıyor. "Emin misin, Avea? Ya cevaplar hoşuna gitmezse?"

"Bilmek daha iyi. Tüm hayatımı karanlıkta, ne olduğumu bilmeden geçirdim. Bilmem gerek, Mors. Anlamaya ihtiyacım var, zor olsa bile. Dışarıda beni doğuran ve seven biri olduğu fikrinden çoktan vazgeçtim ama bu benim için önemli."

"O zaman bu benim için de önemli. Sana yardım edeceğim," diye söz veriyor ve eğilip beni usulca öpüyor.

"Teşekkür ," diyorum kötü niyetim olmadan. "Nereden başlayacağız?" "Ormandan öncesini hatırlamıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Bazı hikâyeler okudum ama hiçbirisi sahip olduğum güçlerle uyuşmuyordu. Sakladıklarımla."

"Saklanmak mı? Bana söyleyebilir misin?"

Dudağımda endişeyle doğruluyorum. "Normal bir vampirin aksine, güçlerimi tüketmediğim sürece sık sık beslenmem gerekmiyor. Güçlerimi üzerlerinde gezdirerek bir şeyleri iyileştirebiliyorum. Ne kadar olduğunu hiç test etmedim ama birkaç yarayı ve kırık kemiği iyileştirdim."

"İlginç. Başka?" diye soruyor, beni bir ucube değil de bir meraklıymışım gibi izliyor.

"I . . ." Konuya girmeden önce tereddüt ediyorum. Ne de olsa o ölüm tanrısı, yani ona hiçbir şey tuhaf gelmiyor. "Bazen, birine dokunduğumda bir şeyler görüyorum, gerçekten de parçacıklar. Hayatlarını, geçmişlerini ya da geleceklerini görüyorum ve ormandayken oradaki hayvanları çağırabiliyorum. Hatta içimde bir şeyler hissetmiş gibi görünen bir ya da iki büyülü canavarla bile karşılaştım."

"Başka bir şey var mı?"

"Ucube olmak için bu yeterli değil mi? Bunun normal olmadığını öğrendiğimde, bu yönümü keşfetmeyi bıraktım. Öne çıkmak istemedim. Mahkemem zaten benden nefret ediyordu ve ben daha da dışlanmak istemedim."

"Sen bir ucube değilsin, Avea. Tam olarak olman gerektiği gibisin. O kan emicilerin ne dediğini boş ver. Zaten hepsi aptal. Önemli olan tek şey senin kendin hakkında ne düşündüğün. Buna sahip çıkmalısın, ufaklık. Doğuştan sahip olduğun güçlere sahip çık, onları kontrol etmeyi öğren ve dizginle. Onlara neden senden korkmaları gerektiğini göster, neden seninle alay etmeleri gerektiğini değil. Sen onlardan daha fazlasısın, aksi takdirde dokunduğumuzda yok olurdun. İşte o zaman senin daha fazlası olduğunu anladım, teninde her zaman hissettiğim sihirden bahsetmiyorum bile."

Kaskatı kesildim. "Büyüyü hissedebiliyor musun?"

"Glamour . . . Neden cazibe kullanıyorsun Avea?" diye hırılıyor. "Bir şey hissettim ama bu çok eski."

"Evet, bu dünyaya geldiğimden beri kullanıyorum. Görünüşümü değiştirmek için değil ama saklanmak için."

"Neyi saklayacaksın?" diye soruyor, eliyle yüzümü kavırıyor ve beni kendisine çeviriyor. "Aramıza yalan girmesine izin vermeyeceğim Avea."

"Önemli bir şey değil ve bunu senin için yapmadım." Gözlerimi deviriyorum. "Bu kendimi korumak için her zaman yaptığım bir şey."

"Göster bana." Yüzümü çekmeye çalıştığımda, beni altına sıkıştırıyor. "Yardı mı istiyorsun, küçük ölümlü? O zaman bana her şeyini göstereceksin, her santimini. Tapacağım ve bunu bileceğim ve aramızda hiçbir şey olmayacak, cazibe bile."

Sadece Mateo'ya gösterdim ve o da hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Bir yanımda Mors'un tepkisinden korkuyor. Beni iğrenerek geri çevirecek mi? Bana acıyacak mı? Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var ve bu işin peşini bırakmayacağı çok açık.

Bakışlarını inceliyorum ama orada tek gördüğüm gerçeğe olan ihtiyaç. Mors benden her şeyimi istiyor ve bu beni heyecanlandırdığı kadar korkutuyor da. Hiç kimse bana bu kadar takıntılı olmamıştı ve bu hoşuma gidiyor.

Bunu ona söyleyeceğimden değil.

"Bırak oturayım." Öyle yapıyor ben de kanepede dönüyorum, elbisenin kancasını çözüp belimde toplanmasına izin veriyorum. Elleri anında kalçalarımı kavıyor ve beni kendisine doğru çekmeye çalışıyor. "Sırtını gördüm, küçük ölümlü, seni domaltıp sikimle doldurduğumda."

Gözlerimi devirerek gülümsememi bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Hepsi değil." Benim için ikinci bir deri haline gelen cazibeyi çıkarıyorum, kendi derimi yüzer gibi her katmanı soyuyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve ne gördüğünü biliyorum; omuzlarımdan omurgamın dibine kadar uzanan dört uzun, çatlak yara izi. Ormanları keşfederken tam anlamıyla içine düştüğüm bir canavarın pençeleri tarafından yapılmışlardı. Kaçmaya çalıştım ama o beni avladı ve o gün neredeyse ölüyordum.

Neredeyse tek başıma ve bir canavarın altında kanlar içinde ölüyordum.

Bu yara izleri o saldırıda hayatta kaldığımın, canavarın kafası elimdeyken ve derimdeki acıyla dışarı çıktığımın kanıtı.

"Avea, bunu sana kim yaptı?" Sesi ölümcül derecede sessiz. Yutkunarak ona bakmak için dönüyorum, tepkisini görmek istiyorum. Gözlerinde saf bir öfke var ve güçleri odayı doyurarak karanlığa çeviriyor. "Bunu sana kim yaptı?" diye bağıyor ama ben onun gücüne boyun eğmiyorum. Onun yerine gülümsüyorum.

"Bir canavar, bir insan değil ve öldü. Onu kendim öldürdüm," diye itiraf ediyorum ve o da öfkesinin bir kısmını kaybediyor. Elini kaldırıp kabarık yara izlerini okşuyor ve dikkatli dokunuşu beni ürpertiyor.

"Yara izlerimden utanmıyorum. Onlar hayatta kaldığımın kanıtı. Başkalarının düşüncesinde bile yok olacağı büyümlü bir canavara karşı zafer kazanmak için ne yaptım." Bana acımasına meydan okurcasına çenemi geriye doğru eğiyorum. "Ben utanmıyorum."

"O zaman neden onları saklıyorsun?"

İrkildim ama bu bir suçlama değildi. Bu gerçek bir soru.

"Daha kolaydı. Benim acım onların acısı değil. Ne bunu ne de hayat hikayemi anlıyorlar. Ne görmek istiyorlarsa onu alıyorlar, başka bir şey değil. Ben oldum

Olmam gerektiği söylenen her şeyi. Onları saklıyorum çünkü kimse anlamayacaktı, en azından sen."

Başını yukarı kaldırdı ve ben de elbisemi göğsüme bastırarak onunla aramda bir bariyer oluşturdum.

Biz.

"Mors, sen bir tanrısın. Her santimin mükemmel. Bana ölümlü diyorsun sürekli olarak daha az olduğumu hatırlatıyor." Ağzı açılıyor ve ben gülümsüyorum. "Bence bunu istemeden yapıyorsun, ama benim yaralarım ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatan başka bir şey olurdu. Ne kadar eşsiz olduğumuzu."

"Hiçbir zaman sana güvendiğim kadar bir başkasına güvenmedim ve hayatıma girmesine izin vermedim, Avea. Seninle sahip olduğum şeyi asla bir başkasıyla paylaşmadım. Ben bir tanrı olarak doğdum ve bunu senin olduğun gibi doğmaktan daha fazla değiştiremem, ama ben seni seçtim, Avea. Bunu göremiyor musun?" Beni tekrar döndürüyor, dudakları yara izlerinin üzerinde geziniyor ve bir kez daha ürpermeme neden oluyor. "Bunlar neden eşleştüğimizin kanıtı. Ölüm tanrısı ve cesur ölümlü, bazı açılardan benden bile daha cesur. Sen bunlar yüzünden mükemmelsin Avea. Bunlar senin gücünü gösteriyor - benimle birlikte hayatta kalmanı sağlayan bir güç. Sakın benden daha aşağı olduğunu düşünme. Belki bir zamanlar ben de böyle düşünmüştüm ama yanılmışım. Bir aptalmışım."

"Mors," diye fısıldıyorum usulca.

Dudakları bir yara izinin izini takip ediyor, her santimini öpüyor, sonra ben inleyip önünde sallanana kadar diğerlerine de aynısını yapıyor. "Uzan, Avea," diye emrediyor.

"Mors-"

"Yere yat." Bu sefer emri çok sertti. Dönmeye çalışıyorum ama beni durduruyor ve sırtımı açıkta bırakacak şekilde yüzüstü kanepeye yatırıyor. Nazik ama kararlı elleriyle elbisemi vücudumdan sıyrılıyor ve beni bakışlarına çıplak bırakıyor. Parmakları kalçamda gezinerek amımı avuçluyor, kanepenin kenarlarını kavrayıp dokunuşuna sürtünürken inlememe neden oluyor ama kendimi açıkta ve savunmasız hissediyorum. Beni böyle istemiyor. Olacaklara karşı kendime güvenimi artırmak için yaralarımı cazibemle kapatmaya çalışıyorum ama hırıltısı beni durduruyor.

"Eğer onları örtersen, bir daha asla yapamaman için sendeki tüm sihri söker atarım."

"Ama örtülü olsalardı beni daha çok isteyeceğinden eminim." Sözlerim bir çığlıkla sona eriyor, eli kıcıma öyle sert iniyor ki gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Bir daha bana ne istediğimi söylemeye cüret etme Avea. Ciddiyim. Seni böyle istiyorum. Seni hiç bu kadar istememiştim. Sen güzelsin ve hep öyle kalacaksın. Yara izlerin senin bir parçan, tapmak istediğim bu bedenin bir parçası ve onları benden asla saklamayacaksın. Anlıyor musun?"

"Hayır," diye inliyorum, eli tekrar aşağı indiğinde yanmayı hafifletmek için yer değiştiriyorum. "Mors."

"Seni cezalandırmaya devam etmeme gerek var mı Avea? Şımarık mı yoksa uslu bir kız mı olacaksın? Veletler cezalandırılır; iyi kızlar becerilir."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarım kendi ihtiyacımla kayganlaşıyor. Acı kıcımda alev alev yanıyor ve istesem bile cazibeme odaklanamama neden oluyor.

"Lütfen ne, küçüğüm?" diye soruyor, acıyı ovuşturarak. Daha fazlası için geri iterken yüzümü kanepeye gömüyorum. "Kelimelerini kullan." Elini çekip beni çıplak ve ıslak bırakıyor.

Dişlerimi sıkarak cevap vermeyi reddediyorum ve eli tekrar tekrar aşağı iniyor. Son darbeye amıma vurarak beni çığlık çığlığa bırakıyor. "Bu oyunu bütün gece oynayabilirim," diye mırıldanıyor ve omzumun üzerinden ona baktığımda, gözleri ihtiyaçtan kararmış ve oda gücünün gölgeleriyle kaplanmış. Bakışları vücuduma, hatta sırtıma kilitlenmiş, elini amımı yakaladığı yerde gezdiriyor.

"Mors," diyorum.

"Evet, güzel kız?" diye alay ediyor, elini bırakıyor, ben de hareketini takip ediyorum, sikini kavrayıp okşayışını izliyorum. İçimde ne kadar iyi hissettiğini hatırlayarak bir iniltiyi geri çekerken dilim dişlerime takılıyor. "Söyle, Avea. Söyle ve ben seninim. Söyle ve bir dakikadan kısa bir süre içinde çığlık atıyor olacaksın ya da şimdi pes edebilirsin."

"Ya da sen yapabilirsin." Başımı bir kez daha arkaya eğiyorum, üzerime yürümesini istemiyorum.

"Ah, küçüğüm, uslu bir kız olmalıydın," diye uyarıyor avuç içi tekrar tekrar kıcıma inerken ve acı içimde alevlenirken. Eli yukarı kayıyor, yaralarımı okşuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, acı çok fazla gelmeye başlamıştı.

Gölgeleri onun gibi öfkeli ve şehvetli bir şekilde odayı pençelerken, eli yanan yanaklarımdaki acıyı anında ovuşturuyor. Bana doğru sürünmelerini, yollarına çıkan her şeyi kırıp yok etmelerini izliyorum, ama o umursamıyor gibi görünüyor.

Sandalyeye tırmanıp vücudumu sardıklarında çığlık atıyorum. Tıpkı onun gibi sıcaklar ve bana dokundukça, sanki beni bir kozaya sarar gibi, yanana kadar daha da sıcak oluyorlar. Biri boğazımı bir el gibi sarıyor, beni tutuyor ve diğerleri kollarımı ve bacaklarımı tutarak beni onun için sabitliyor.

Kalçalarımı havaya kaldırdığımda, gölgeler vücudumda gezinirken onun kocaman aletinin kıcıma bastırdığını hissediyorum. Boynumdaki gölge, amıma doğru ilerleyen siyah gölgeyi görmek için aşağıya bakmamı sağlıyor.

Durduramıyorum.

İstemiyorum, klitorisimi okşarken ve sonra kayarak beni becerirken bile. "Kendine bir bak. Bana benim olmadığını, mükemmel ve güzel olmadığını söylemeye çalış. Sana meydan okuyorum."

"Senin değil," diyorum, gölge o kadar derinde kıpırdanıyor ki geri itemiyorum, acıtıyor ama çok iyi hissettiriyor.

Elini tekrar kıcıma indirip çığlık atmama neden olurken, Mors'un öfkesinden odanın gölgelerinin derinliklerinde bir şey parçalanıyor.

Aleti aşağıya iniyor, girişime doğru bastırıyor. "Sana göstereceğim." Tek bir yumuşak hamleyle, gölgeyle birlikte uzun aletini içime gömüyor ve daha da derine sokuyor.

Dayanamıyorum. Gözlerim kapanıyor ve dudaklarım ağlamak için ayrılıyor. Çok iyi acıtıyor.

"Söyle," diyor çekilip tekrar içeri dalarken ve beni sertçe içine alırken.

Boğazımdaki gölge sıkılaşırsa da "Hayır," demeyi başarıyorum. Bir çarpma daha oluyor ve ben sarsılarak bir iniltiyle onu daha da itiyorum.

İtişlerini hızlandırıyor, gölgeleri tenimi yakıp beni aşırı ısıtırken beni onlarla cezalandırıyor. Kıcıma iyice yerleşene kadar arkamda hareket ettiğini hissediyorum, tenlerimiz birbirine çarpıyor.

Onun horozu ve gölgeleri arasında, zirveye ulaşıyorum, ama bildiği gibi, hareket etmeyi bırakıyor, ben sakinleşene kadar gelmenin eşiğinde kalıyor ve sonra tekrar yapıyor.

Ve tekrar.

Ben damlayan, sıcak bir karmaşayım, gelmek için sızlanıyorum.

"Senin," diye , boşalmaya gururumdan daha çok ihtiyacım var. Neşeli bir kıkırdamayla sırtıma doğru eğildi.

Dili yaralarım boyunca bir yol izliyor, beni koltuğun içine sokarken yalıyor ve emiyor.

"Sen benimsin," diyor, sesi ölümcül.

Her itişinde ağrıyan kıcıma vuruyor ve sonunda beni uçurumun kenarına gönderen şey acının alevleri oluyor. Adını haykırarak, kükrerken ve beni unutuşa doğru takip ederken minderlere pençe atıyorum.

Yaralarımı öperken beni döllerile dolduruyor. "Bunların ne olduğunu söyle bana Avea," diyor ben nefes nefese yatarken.

"I-" Yutkunuyorum, konuşamıyorum.

"Söyle bana," diyor ve bu sefer kelimeleri zorla çıkarıyorum, şu anda başka bir cezaya dayanamıyorum.

"Çok güzeller." İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Öyleler ve inanana kadar sana bunu tekrarlatacağım."

Mors sırtımı okşarken, "Senin ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek birini tanıyorum," diyor. Büyüleyiciliğimi geri kazanmaya çalışıyorum ama bu çok zor ve bana ters baktığında duruyorum.

"Onlara güvenebilir miyiz?" Başımı göğsüne yaslayarak soruyorum.

"Sanırım göreceğiz." Bana attığı sırtış dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor. Çok yaramaz biri. "Önce seni giydirelim. Benim olanı gördüğü için kalan tek muhafızı öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Giyinmem uzun sürmüyor ama bu sefer pantolon istiyorum ve Mors sihirli bir şekilde onları yaratıyor. Dar ve siyah, üzerinde altın kafatasları var. Gösterişli ama dilenciler seçici olamaz. Birkaç çizme ve bir üst buluyorum ve sonra gitmeye hazırız. Elimi tutuyor ve son seferimizi hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum, sonra hareket ettiğimizi hissediyorum. Sanki bir kasırganın içine çekilip tekrar aşağı bırakılıyoruz ve gözlerimi tekrar açtığımda tökezliyorum.

"Yanımdayım. Sadece nefes al, geçecek" diye söz veriyor.

Başımı sallayarak yavaşça nefes alıp veriyorum ve söz verdiği gibi baş dönmesi kısa sürede geçiyor ve etrafıma bakabiliyorum. Mors'un evinin bulunduğu adaya benziyor, ama Mors'un adasından farklı olarak, bu adada kayalık, dolambaçlı ve iki tarafında da engel olmayan bir yol var.

büyük bir kale var. Patikadan önce küçük çimenli inişler var, sonra bulutlardan başka bir şey yok.

Mors elimi tutup beni patikadan yukarı çıkarırken kendime *aşağı bakma* diyorum. Tepeye ulaştığımızda ben nefes nefese kalıyorum ve o bana sırtıyor. Kalenin kendisi Gotik ve meleksi bir karışım ve belli ki çok eski. Girişin karşısında semboller görüyorum ve Mors'a bunları sorduğumda bana bunun tanrıların dili olduğunu söylüyor.

Kapı yok, sadece girdiğimizde açılan bir kemer var ve beklediğim resepsiyon alanının aksine, büyük bir kütüphanenin içine atılıyoruz - tabii buna kütüphane denebilirse. Aşağı da dahil olmak üzere her yönde göz alabildiğine uzanıyor ve ortasından aşağıya doğru kıvrılan merdivenler hareket ediyor gibi görünüyor. Her yüzeyde kitaplar, tablolar ve parşömenler var.

"Dolaşalım. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

Yığınların arasına daldığımızda elini bırakıyorum ve ortada bir masa ile merkezi gibi görünen dört kitaplığa geliyoruz. Karşısında daha fazla yazı içeren parşömenler var.

Bir adım daha yaklaşarak, ben hareket ettikçe hareket ediyormuş gibi görünen harflere odaklanıyorum.

Gizli Sanatlar.

Başımı sallayarak, Mors'un beni izlediğini görmek için etrafıma bakarken kenarları okşuyorum.

"Gardiyan nedir?" Rastgele bir parşömen alarak soruyorum.

"Yasaları ve tarihi saklıyorlar," diye homurdanan bir ses geliyor. "Ona dokunma, o iki bin yıllık."

Hemen onu yere bıraktım ve geniş gözlerle döndüm. Bizi izleyen bir adam vardı. O kadar sessizdi ki yaklaştığını bile duymadım.

"Havier, eski dostum," diye sesleniyor Mors neşeyle.

"Hayır, seni piç, buraya son geldiğinde beni öldürmüştün!"

"Gerçekten mi?" Sırtarak masaya doğru eğildim.

Mors homurdanıyor. "Aşırı tepki veriyor. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bir iyilik arkadaş olduğumuz anlamına gelir ve biz arkadaş değiliz," diye

Havier. "Bu benim için." Mors'a acıyarak bir adım öne çıkıyorum. "Ne olduğunu bilmem gerek

Öyleyim."

"Sinir bozucu ve fazla neşeli. İşte, şimdi git," diye mırıldanıyor Havier ve beni göz kırparken bırakıyor.

Bir saniye içinde Mors gitti ve Havier havada asılı kaldı. Havier, yüzü solgun ve dehşet içinde asılı dururken, Mors sadece gölgeler olarak tanımlayabileceğim şeylere dönüşürken tüm oda karanlığa gömülüyor.

"Eğer benim küçük ölümlüme bir daha saygısızlık edersen, ruhunu bedeninden ayırır ve cehennem canavarlarına bırakırım," diye kükrer ve Javier titreyerek başını sallar.

"Elbette, üzgünüm dostum. Çok üzgünüm, kesinlikle yardım edebilirim."

Mors ortadan kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde yanımda beliriyor, mumlar yeniden canlanırken elimi tutuyor ve gülümsüyor. "Güzel. Hadi başlayalım, olur mu?"

YIRMİNCİ BÖLÜM

MORS

Havier homurdanıyor, kıyafetlerini düzeltiyor ve sanki az önce onu cehennem köpekleriyle parçalamakla tehdit etmemişim gibi Avea'ya dönüyor. "Ne olduğunu nasıl bilmezsin?"

Ben öne çıkıyorum, o gıcırıyor.

"Sadece tespit edebilmek için soruyorum!"

Diğerlerinin kıyafetlerini değiştirdiği gibi da görünüşünü değiştiriyor ve bugün kısa boylu, bodur, yakışıklı bir yüze ve genç bir görünüme sahip.

"Bilmiyorum. Tek hatırladığım ormanda uyandığım," diye açıklıyor Avea nazikçe.

"İskeletler Sarayı'nı çevreleyen eski yazıyla yazılmış olan," diyorum ona.

"İlginç. Belli ki siz bir tür vampir karışımısınız." O

onu izler. "Yine de güçlü. Neredeyse büyü'nün tadını alabiliyorum. Fey olabilir misin?" "Dürüst olmak gerekirse, bir kitap okuduktan sonra öyle olduğumu ama bazı yeteneklerim uyuşmuyordu. Feylerin diğerlerinden daha iyi oldukları bir ana yetenekleri olması gerekir, ama bende o yok. Gerçekten test ettim, ama hiçbir şeye karşı bir yakınlığım yok gibi görünüyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Benimle gel. En kolay yol bu olacak."

Elini elimde tutarak, yığınlar arasında onu takip ediyoruz. Arada bir bana ters ters bakıyor ama ben görmezden geliyorum. Bunu daha kolay hale getirebilirdi ama tehdidimden pişman değilim. Kimsenin Avea'mı incitmesine izin vermeyeceğim. Kendime bunun sebebinin onun benim korumam altında olması ve bunun beni zayıf gösterecek olması olduğunu söylüyorum.

İşte tam da bu yüzden, başka bir şey değil.

Büyük, yuvarlak gözleriyle bana baktığında eriyorum. "Her şey yoluna girecek. Ne olursan ol, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye söz veriyorum.

"Her şeyi değiştirecek," diye fısıldıyor ama kendini toparlamış görünüyor. "Ama bilmek istiyorum."

"İşte benim kızım." Göz kırıyorum.

Yığınlar aniden yer değiştiriyor ve taştan yapılmış daha küçük bir koridora giriyoruz. Duvara yerleştirilmiş kemerlerin içinde mumlar titriyor. Havier, yuvarlak bir mezara ulaşana kadar yol boyunca mırıldanıyor. Ortada üzerinde altın bir kase olan bir kaide var ve biz girerken rünler yanıyor, bizim için yapıldığından beri tanrısal gücüne tepki veriyor.

"Orada bekle," diyor bana, ben de duvara yaslanıp Avea'nın elini sıkıyorum, o sabırsızca ilerlemesini işaret ederken.

Bana son bir kez baktıktan sonra kendinden emin bir şekilde kâsenin önüne geçiyor ve Havier'in gözleriyle en ufak bir gerginlik belirtisi olmadan buluşuyor. O çok güçlü, kızım.

"El," diye mırıldanıyor ve elini uzatıyor. Cüppesinin içinden bir sytack çıkarır, ayınler için yapılmış tanrısal bir bıçaktır. Kenarı o kadar keskin ki çeliği bile kesebilir. Adam bıçağı avucunda gezdirirken kadın irkilmiyor bile. Yara kanıyor ve adam elini çevirip parmaklarını sıkarak yaradan daha fazla kan akmasını sağlıyor. Kan kaseye damlıyor ve adam sanki onu yakmış gibi kızın elini bırakıyor. Elini göğsüne doğru tutarken neredeyse parlıyor ve büyüsü içinden geçerek yarayı iyileştiriyor. Kâseye endişeyle bakıyor, dişleri peluş alt dudağına batıyor.

Havier parmağını kâseye daldırırken onunla konuşmuyor, gözlerini kapatıyor ve bembeyaz kesiliyor. Dudakları sessiz kelimelerle hareket ediyor, gücü içimize çarpıyor. Çok eski ve çok ama çok güçlü, ama büyüsünü hiç kullanmıyor.

Duvara doğru geriye doğru uçar, çılgılık atarken gücü .

"Havier?" Etrafıma şaşkın gözlerle bakan Avea'nın önüne geçerek söylüyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve şok içinde ona bakıyor. "Gitmelisin," diye bağırıyor. "Şimdi git!"

"Cevaplar olmadan olmaz," diye ve yanına gidip önünde diz çöküyorum. Adam geri çekilmiyor bile, gözlerini ondan ayırmıyor. "Havier."

"Bana onun ne bilmediğini söyle," diye çıkıştı . "Bana onu buraya ne olduğunu bilerek getirmediğini söyle."

"Havier, mantıklı konuşmuyorsun. Nedir o?" Onu biraz sarsmak istiyorum ama bu bizi geri çevirmesine neden olabilir.

Sinirle yutkunarak etrafımdan Avea'ya bakıyor, kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor. Benden korktuğundan daha çok ondan korkuyor, bu da kafamı daha çok karıştırıyor.

"Havier," diye bağıyorum, sabrım tükeniyor.

"Lütfen, ben neyim?" Kadın yaklaşıyor, adam geri çekiliyor ve kadın duraksıyor, gözleri yaşlarla dolarken bana bakıyor.

"Şimdi, Havier!" , onun gözünden bir damla yaş bile düşmesine neden olduğu için buradaki her şeyi yok etmek istiyorum.

"O yarı vampir" diye kestirip atıyor ve ben hırlıyorum, sonra yutkunurken ciyaklıyor ve sesi geldiğinde kısık, neredeyse saygılı. "Ama aynı zamanda yarı kadim."

"Kadim olan mı? Bu ne anlama geliyor?" Avea kafası karışmış bir şekilde sorar. "İmkânsız. Hepsi öldü ya da kayboldu," diye mırıldanıyorum. "Kadim olan nedir?" diye bağıyorum.

"Tanrılar var olmadan önce, kadim olanlar vardı, hemen hemen her şeyi kontrol eden büyülü varlıklar. Çok vahşiydiler, her şeyden çok canavardılar, bu yüzden kendi formlarını seçtiler. Halkınız onları masallarınızda ormanlarda dolaşan canavarlar olarak tanır. Birçoğu bizi yarattıktan sonra yok olmayı seçerek basitçe yok oldu. Kadim olanlar tanrıları doğurdu. Sen, Avea, kadim olanın bir parçasısın. Sen sadece onlardan doğan bir tanrı değilsin. Ruhunda kadim olanın bir parçası var, bu da annenin kadim bir yaratığın izini sürdüğü ve onu öldürüp büyüsünü kötüye kullandığı ya da ... ya da sana hamileyken isteyerek ona verdiği anlamına geliyor."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye fısıldıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çoğu tanrıdan, özellikle de daha küçük olanlardan daha güçlü olduğun anlamına geliyor. Belki de buradaki yılanla aynı seviyedesin. Ama bunun yanlış olduğunu da biliyorum, çok yanlış. Eğer öğrenirlerse, annenin onu çaldığını ve senin bir iğrençlik olduğunu düşünerek seni öldürürler," diye tıslıyor.

"çaldığını düşünmüyorsun değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum, ya siz? Sıradan bir vampir değil, hayır. Bu özgürce verildi. Sadece nedenini bilmiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bildiğimi öğrenirlerse, ben de yok olurum. Şimdi git ve kimseye söyleme, ben de aynısını yapacağım."

"Ama bu ne anlama geliyor? Bunu nasıl kontrol edebilirim?"

"Bilmiyorsun. Görmezden gelsen daha iyi olur. Şimdiye kadar nasıl görmezden geldiniz bilmiyorum ama tanrıların öfkesinin üzerinize yağmasını istemiyorsanız bunu yapın. Şimdi git!"

Kaşlarımı çatarak elini tuttum. "Hadi, gidelim." Javier'e son bir bakış fırlatıyorum ve bizi buharlaştırarak adaya geri götürüyorum.

Kollarıma yığılıyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Şimdi ne yapacağım? Sadece olduğum kişi olduğum için mi avlanacağım? Hayatımın sonuna kadar saklanmak zorunda mıyım?"

"Burada değil, asla burada değil," diye yemin ediyorum, ne olduğunu umursamadan. O hala benim Avea'm.

"Sen bir tanrısın." Geri adım atıyor. "Beni öldürme görevini sana verecekler," diye fısıldıyor ve gözlerinde yeşeren korkudan nefret ediyorum.

Ürkmesine aldırmadan yüzünü avuçluyorum. "Bana hiçbir şey yapmamı emredemezler, Avea. Asla veremezler ve sen benimsin. Tanrıları siktir et, Havieri siktir et, sen busun. Bunu sen istemedin. Şimdilik güçlerini dikkatlice keşfedeceğiz ama burada her zaman güvendesin. Sana bunun sözünü veriyorum. Seni her zaman koruyacağım."

"Ama neden?" diye soruyor, ay ışığının altında bakışlarımı araştırarak. "Neden beni koruyacaksın Mors, kendinden bile?"

"Anlaşmamızın bana düşen kısmı bu."

"Saçmalık," diye tıslıyor, gözleri güçleriyle parlıyor. "Neden, Mors? Neden?"

"Avea," diyorum ama kendini benden uzaklaştırıyor, güçleriyle parlıyor ve şimdi anlıyorum - bu dünyanın ona nasıl tepki verdiğini, sarayıma neden girebildiğini ve kasenin neden parladığını. Her şey mantıklı geliyor. "Sakin ol."

"Hayır! Bir kez olsun gerçeği istiyorum. Beni neden koruyacaksın, Mors?"

"Çünkü sana değer veriyorum!" Kükredim ve o da sendeleyerek geri çekildi. "Şimdi mutlu musun? Seni koruyacağım çünkü sana değer veriyorum - bunu bile düşünmemiştim ama birinin teline bile zarar vermesi fikri beni delirtiyor. Yani evet, seni koruyacağım. Başka bir şey yapamam. Nedenini sorma çünkü bilmiyorum. Tek bildiğim senin incinme fikrinin ..." Dehşet içinde başımı sallıyorum. "Bu beni korkutuyor."

"Tanrılar hiçbir şeyden korkmaz," diye fısıldıyor.

"Bundan korkuyorum, Avea. Bu tanrı seni kaybetmekten korkuyor." Derin bir nefes alıyorum. "Sana kadar korkuyu hiç tanımamıştım."

Yaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi aşıyor, yüzümü kavrarken hâlâ parlıyor. "Ben de," diye itiraf ediyor. "Sana güveniyorum, Mors. Beni koruyacağına güveniyorum. Bu gece sadece böyle olalım, tamam mı? Mors ve Avea. Tanrılar yok, gerçek yok, büyü yok. Sadece birbirimize karşı hissettiklerimizden korkan iki varlık."

"Avea . . ."

"Şşş, seni tuttum." Dudaklarımı kapatarak beni ve tüm itirazlarımı susturuyor ve yumuşaklığının ilk dokunuşunda kendimi kaybediyorum.

Ona tanıştığımızda hiçbir şey hissetmediğimi söylerken ne kadar yalancıydım. Onunlayken her şeyi hissediyorum.

Bir zamanlar on yılın bir tanrı için hiçbir şey olmadığını düşünürdüm, ama çok yanılmışım. On yıl bir ömürdür. O basit on yıl, uzun ölümsüz hayatımın geri kalanında gerçekten yaşadığım tek yıl olarak öne çıkacak. Her şeyi kontrol eden, her şeye gücü yeten ve ölemeyen bir varlık için gerçekten korktuğum tek bir şey var; onunla geçirdiğim on yılın sona ermesi. Onunla geçireceğim bir on yıl için tüm hayatımı verebilirim.

Geri adım atarak bana gülümsüyor, gözleri parlıyor. Vücudu ay ışığıyla yıkanırken, elbisesinin düşmesine izin veriyor ve onu bana çıplak bırakıyor. Onun güzel olmadığını nasıl düşünebilirdim ki?

O, bu dünyadaki tüm tanrılardan ya da varlıklardan daha güzel.

Avea'm mükemmel, kalbimin göğsümden fırlamasına ve çimlere uzanmak için beni çekeştirirken midemde garip bir çırpınmaya neden oluyor.

Dünyamın güzelliği altında, aşkım beni yavaşça ve tatlı bir şekilde sahipleniyor.

ŞEFTEN BİRİ

AVEA

I Javier'in söylediklerini düşünmem gerektiğini biliyorum ama buna hazır değilim. Bunun yerine, güneş ışığı göz kapaklarımın arkasında parlarken, gözlerim açılmadan önce Mors'un kucağına gömülüyorum. Göğsüne kıvrılmışım, hala

Çimen. Başımı kaldırıp beni izlerken ona gülümsüyorum. "Günaydın."

"Günaydın, küçüğüm," diye mırıldanıyor, sanki yüzümü ezberliyormuş gibi onu. "Uzun hayatım boyunca gördüğüm her şeyden daha güzelsin."

Başımı eğerek göz kırpyorum. "Bunu sana ne söyledi?"

"Bilmen gerekir. Sana her gün her an anlatmalıyım," diye yanıtlıyor ben kıkırdarken.

Doğrulduğumda, döllerimin kalçalarımın altına kaydığını görerek inliyorum. Tanrı olsun ya da olmasın, kaçamayacağımız bazı şeyler var. "Temizlenmem gerek." Ayağa kalktım. "Pınarlara kadar yarışalım!" Gülererek kaplıcalara doğru koşuyorum.

"Avea, seni küçük dolandırıcı!" diye kükrüyor .

Kıkırdarak daha hızlı koşuyorum, tam büyük kollar beni sarıp havaya kaldırırken taşların üzerinden kayıyorum.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Şimdi seninle ne yapacağım." Karanlık ses tonundan ürpererek dönüyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Aklıma bir ya da iki şey geliyor."

"Gerçekten mi?" Tek bir kara kaşını kaldırıyor. "Anlat." Suyun kenarına gelene kadar yürüyor.

"Dizlerinin üzerine çöküp beni boşaltabilirsin." Sırıtiyorum, bedenimi onunkinin üzerinde sürüklemek için yükseliyorum.

"Oh, yapabilirim ..." Dudakları üzerimde oyalanıyor. "Adımı haykırmanı duymak hoşuma gidiyor."

Sonra fırlatıldım.

Suya çarptım ve yüzeye çıkarken çırpındım. "Mors!" Çığlık atıyorum.

"Aynen böyle." Zarif adımlarla suya girip bana doğru ilerlerken kıkırdıyor.

Ona ters ters baktım. "Hayır, şansını kaybettin." Yüzerek uzaklaşmak üzereyken bir el bacağımı yakalıyor ve beni zahmetsizce geri çekip ıslak bedenimi onunkine yapıştırırken feryat etmeme neden oluyor. Sonunda durana kadar mücadele ederken kıkırdıyor.

"Bitti mi?" diye alay

ediyor. Surat asıyorum.

"Siktir git."

"Planımız bu ufaklık." Bizi oturma alanına götürüp oturtuyor, beni kucağına yatırıp arkasına yaslanıyor ve bana sırtıyor.

Yine de ukala sırtışından nefret ediyorum ve tıpkı buraya ilk geldiğimde olduğu gibi bunu yüzünden silmek istiyorum. Vücudumu onunkine bastırıyorum, göğüslerim göğsüne bastırırken titrediğini hissediyorum ve amımı sert horozu boyunca sürüklüyorum. Tüm kabadayılığına rağmen, o da benden benim ondan etkilendiğim kadar etkileniyor. Kalkıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Seni becermemi mi istiyorsun, Tanrım?" Mırıldanıyorum, ellerimi göğsünden yukarı kaydırıyorum ve omuzlarının üzerinden saçlarını kavriyorum. İnliyor, dudakları o ukala sırtışıyla kıvrılırken bile gözleri hafifçe daralıyor.

"O zaman tam da bunu yapacağım," diye mırıldanıyorum onu öpmeden önce. Ağzına hükmediyorum, beni kovalamasına izin veriyorum ve geri çekildiğimde, horozuna karşı sallanıyorum, onu sarıyorum.

Ağırlaşmış gözlerle beni izliyor. "Avea," diye uyarıyor.

"Mors," diye mırıldanıyorum ve bana uzandığında ellerini geri çekip göğüslerimi avuçluyorum. "Lütfen de. Lütfen de Avea, sür beni."

"Tanrılar yalvarmaz." Homurdanıyor. "Özellikle de kreminin üzerime damladığını hissettiğimde."

"Doğru, ama çok sertsin, acıtıyor olmalı."

Ben konuşurken gözleri göğsüme düşüyor.

Meme uçlarıma dokunarak onları çekiştiriyor ve büküyorum, kalçasına sürtünürken yüksek sesle. "Bu şekilde boşalabilir ve mutlu olabilirim. Ya sen?"

"Avea," diye hırlıyor.

"Söyle," diye emrediyorum, elimi amıma doğru kaydırarak. "Yalvar ve ben seninim. Benim için yalvar, yılan. Bu aşağılık ölümlü için yalvar."

Parmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirip ağzıma sokarken Adem elmasının sallanışını izliyorum, tıpkı onun amımı siktiği gibi sikiyorum. "Siktir, Avea, lütfen bana bin. O güzel amcığını sikimin üzerine koy. Seni sadece ben boşaltabilirim."

"İyi çocuk. İyi çocuklar ödüllendirilir." Tekrar yaklaşarak omuzlarını kavriyorum ve aramıza girerek sert sikini kavriyorum. Homurdanıyor. Onu amıma bastırarak, her santimini alarak kendimi aşağıya doğru iterken gözlerini izliyorum. Ben haykırırken gözleri kocaman açılıyor.

Bana bir kez daha uzanıyor, şüphesiz devrالمak için, bu yüzden ellerini tokatlıyorum ve ona binmeye başlıyorum, yalvardığı gibi onu beceriyorum.

Altın rengi, kaslı omuzlarını kavrayarak tekrar kaldırıyorum, aşağı kayarken dudaklarımız birbirine sürtünüyor. Kalçalarımı döndürerek devasa boyunu kavriyorum, ona binerken iniltisini, savunmasızlığını yutuyorum.

"Avea," diye sızlanıyor. "Lütfen."

"Çok güzel yalvarıyorsun, Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı kıvrarak.

Serbest bırakılmam beni şaşırtana ve adını haykırmama neden olana kadar ona sert ve hızlı bir şekilde biniyorum. Tüm bu süre boyunca beni izliyor, ben ona doğru yığılırken bir kez bile şikâyet etmiyor. Aleti içimde kalıyor, sert ve istekli, ama o sadece sırtımı okşuyor.

Kendimi ondan çekerek dizlerimin üzerine çöküyorum. "Avea," diye itiraz ediyor, ama ağzımı onun uzunluğunun etrafına kapatıyorum, precum ve amımın tuzlu karışımını tadıyorum.

Onu sonuna kadar emiyorum, sikini kaldırmadan önce gözleriyle buluşurken onu orada tutuyorum. "Seni gördüğümünden beri dilimle tatmak istiyorum."

"Tabii ki yaptın," diye gururla cevap veriyor, gözleri kısılmış. "Devam et o zaman."

"Çok naziksin," diye alay ediyorum, elim şaftını okşarken kocaman sikinin kenarını yalıyorum.

"Avea."

Onu tekrar yuttuğumda altın kasları kasılıyor ve benim alaycılığımın bıkmış elini saçlarıma doluyor ve kontrolü ele alıyor. Beni zevki için kullanmasına izin veriyorum, beni kontrol etmek için saçlarımı nasıl kullandığını itiraf edeceğimden daha fazla ıslanıyorum. Beni horozunda boğulana kadar aşağı itiyor

ve gözlerimde yaşlar oluşuyor. Gözyaşlarımın düşüşünü izliyor, beni kaldırıp başımı tekrar aşağıya iterek onu sertçe ve derinlemesine emmem için beni zorlarken kötü kötü sırtıyor.

Kalçaları önce yavaşça kalkıyor, sonra ağzıma giriyor. Tek yapabildiğim tutunmak, ağzımı acımasızca sikerken tırnaklarım kaldıraç için kalçalarına batıyor. İsmimi inletirken karanlık gözleri beni yerime kilitliyor.

"Ağzın çok iyi hissettiriyor, Avea," diye homurdanıyor. "İpeksi bir mengene gibi. Şu haline bak, iyi bir kız gibi her santimini alıyorsun. Sen gerçekten benim için yaratıldın, sikkem ve kullanmam için yaratıldın ve bunu , değil mi? Bahse girerim şu anda ıslanmışsındır, sikimi boğazının derinliklerinde hissediyorsundur. Benim acı markamı arzuluyorsun, değil mi?"

Aletin etrafında haykırıyorum çünkü haksız değil.

Yavaşlamaya, kendini dizginlemeye çalışırken boynu geriliyor ama ben daha hızlı sallanıyorum, onun vahşileşmesini istiyorum.

Bu onu uçurumun kenarına getiriyor ve ölüm tanrısı boğazımdan aşağıya o kadar sert inerken göklere kükrüyor ki, mideme ateş ediyor ve bana yutmaktan başka seçenek bırakmıyor. Tükendiğinde serbest kalıyor ve eğilip beni usulca öpüyor.

"İyi küçük ölümlü," diye övüyor. "Tanrını çok iyi kabul ettin."

"Eskiler hakkında çok şey biliyor musun?" Yemek yiyip giyindikten sonra sordum.

"Bazıları," diye itiraf ediyor. "Ama bildiklerimizin çoğu bize aktarıldı. Gel, sanırım birkaç kitabım var." Elimi tutarak beni kütüphaneye götürüyor ve kitap seçmeden önce beni oturtuyor. Birkaçını bana uzatıyor, birkaçını da kendisi alıp yanıma oturuyor. "Birlikte okuyacağız."

Gülümseyerek başımı eğip kitabı açıyorum. Okumaya başlıyorum ve sonunda ayaklarımı çözüp kucağına yatırıyor, bir eliyle onları ovarken diğer eliyle de okuyor. Kitabı zahmetsizce tutmasındaki bir şey ağzımın kurumasına neden oluyor ve o da bunu biliyormuş gibi bana bakıyor. Sırtarak başımı eğiyorum ve metne odaklanıyorum.

Gördüklerimi anlamlandırmak istiyorum.

İlk başta, her şey farklı bir dilde olduğu için hiçbir şey okuyamayacağımı sanıyorum, ama kelimeler parıldıyor ve onları okuyana kadar yeniden düzenleniyor.

Kadim olanlar evrende ikamet eden saf büyüden oluşmuşlardır. Her şekle girebilen bu yaratıklar, genellikle kendilerinden sonra gelenlerin yeni bir hayat doğurana kadar dünyada dolaşan canavarlar olarak tanımladıkları tanrıların suretini seçerlerdi.

Kadim olanlar yıllar geçtikçe azaldı, ya uyumayı ya da var olmayı bırakmayı seçtiler. Büyüleri bir kez serbest kaldığında, dünyaya geri akar. Kadimlerin güçlerinin tam kapsamı, nadir olmaları ve gizlilik nedeniyle bilinmemektedir. Bununla birlikte, bazı ilk doğan tanrılarla görüşmeyi ve bazı kadimlerin izini sürmeyi ve uzaktan izlemeyi başardım.

Şimdiye kadar, şekil değiştirebildiklerini, büyülerinin seyahat etmelerine izin verdiğini, neredeyse her yarayı iyileştirebildiklerini ve büyülerinin büyük kullanımdan sonra yenilendiğini biliyoruz.

Tanrılara benzeseler de, tek bir bölgede ikamet etmezler. Birçok alan üzerinde kontrol sahibidirler ve genellikle yeryüzündeki büyüye erişebilirler.

Bazı tanrılarla röportaj yapmayı başaran bu yazarın günlüklerine dalarak saatlerce okudum. Çoğu benmerkezci ve yaratıcılarından çok kendileri hakkında konuşuyor ama yine de bazı içgörüler ediniyorum.

Çok yorgunum. Kendim hakkında biraz daha fazla şey biliyorum ama çok değil ve başım ağrıyor. Kitabı bırakıp gözlerimi kapatıyorum.

"İyi misin?" Mors usulca soruyor, sanki acımı hissetmiş ve bundan rahatsız olmuş gibi başımı ovmak için uzanıyor. Onu tanıyorsam, öyledir.

"Sadece yorgunum." İçimi çekiyorum ve aklım ormanda geçirdiğim zamana gidip gelirken rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, bu da beni tabii ki Mateo'ya götürüyor ve onun için endişeleniyorum. Kelimeleri kontrol edemedim ağzımdan kaçırıyorum.

"Arkadaşım Mateo'yu kontrol etmek istiyorum, hani şu kurtardığın."

"Hayır," diyor bana bakmadan, ayağımı okşayarak.

"Mors-"

"Hayır, Avea, bir anlaşma yaptık. Yoksa unuttun mu?" Kara gözlerini bana diyor ve orada gördüğüm güç beni ürpertiyor.

"Görmedim ama lütfen Mors, onun için endişeleniyorum. Ona kimin saldırdığını asla bulamadım. Ya geri gelirlirse? Tek umursadığım o."

Burun delikleri parlıyor ve ben hatamı hemen anlıyorum. "Öyle istemedim," diyorum ama ayağa kalkıyor ve beni sandalyeye yuvarlıyor.

"Anlaşma anlaşmadır, Avea. Hayır." Beni hüsrana uğramış ve kızgın bir halde bırakarak uzaklaştı.

"Pislik," diye tısladım.

ŞAFTÖR on iki

AVEA

Mors gitti -sanırım görevini yapmak için- ve ben de genelde ona katılırım, ama bu sefer değil. Tartışmamızdan sonra dün gece aynı yatağı bile paylaşmadık. O inatçı ve adım atmıyor ama ben de atmayacağım. en iyi arkadaşşıma geliyor. Onun iyi olup olmadığını bilmem gerek.

Gidip geri gelebilirim. Mors'un asla bilmesi gerekmez yoksa çok kızar. Anlaşmamızı bozuyor değilim. Sadece ben burada evcilik oynarken, mutlu ve hayatımın tadını çıkarırken Matty'nin iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Bu düşünce aklıma geldiği için devam edemiyorum.

Ama nasıl?

Nasıl çıkacağım? Mors dönüp beni durdurmadan önce hızlıca bir çıkış bulmalıyım. Çok öfkelenecek ama onu öfkesinden vazgeçirebileceğime ya da daha iyi öpebileceğime eminim ve sonra hayatlarımıza birlikte devam edebiliriz.

Mateo hayatımı kurtardı, yani bu yapmam gereken bir şey. Volta atmayı omuzlarımı yuvarlıyorum. Kendime Mors'un beni anlayacağını söylüyorum. O tamamen kızgın değil, değil mi? Her iki durumda da, gidiyorum. Tutsak değilim ama aceleyle dışarı çıkarken gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum. Arkamı dönüyorum ama orada değil.

Girdiğimiz tahta doğru koşuyorum ve derin bir nefes alarak yaklaşıyorum. Eğer kadim olanın bir parçasıysam, yani tanrıysam, o zaman bunu yapabilmeliyim, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Sadece kendime güvenmeliyim. Gözlerimi kapatıp, kolumu sert kayaya daldırıyorum, sadece kayboluyor ve kıpırdanıyorum

Etrafında sıvı bir şey hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, kolumu orada görebiliyorum. Bu buharlaşmak gibi bir şey olmalı, değil mi?

Derin bir nefes alıp kendimi geçide atarken, bir yandan da ilk ortaya çıktığım ormanın eteklerini hayal ediyorum.

İronik.

İlk kez Mors'la yaptığım gibi hissediyorum, sadece daha az pürüzsüz ve sendeleyerek dışarı çıktığımda dönüp midemdekileri kusuyorum. Ağzımı silip ayağa kalkıyorum, bu konuda hızlı olmam gerektiğini biliyorum.

Gözlerimi kapatarak, bir kez daha buharlaşmadan önce sakinleşmeme izin veriyorum, kafamın içinde onun adını zikrediyorum ve beni ona götürmesini umuyorum. Evde ya da güvenli bir yerde olması için dua ediyorum ki mahkemenin ortasında görünmeyeyim - bu kötü olurdu.

Sanki düşüncelerim beni çağırmış gibi, evlerinin önünde belirliyorum. Kapıyı çalmadan önce tereddüt ettim. Normalde öylece içeri girerdim ama bugün gerginim. Üzerimde altın rengi bir elbiseden başka bir şey yok, saçlarım çiçekler ve altınla örülmüş.

Kapı açıldığında Mateo karşımdaydı, irkilerek gülümsedim. "Hey, Matty."

"Avy!" diye kükrüyor, beni kollarının arasına alıp etrafında döndürüyor. "İyisin." Ellerini üzerimde gezdiriyor. "Sen iyi misin? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Beni içeri çekerken gülüyorum.

"Çok endişelendim. Tanrım, sana çok kızgıyım. Sen iyi misin? Nerelerdeydin? Nasıl kaçtın?"

Kıkırdıyorum ve ona bakıyorum. "İyi misin?" Ona soruyorum.

"Ben mi? Ben mi? Lanet olası ölüm tanrısıyla birlikte ortadan kaybolduktan sonra mı?" diye bağırarak beni sarsıyor. Neşesi ve endişesi öfkeye dönüşüyor. "Ne düşünüyordun, Avy?"

"Seni sevdiğimi ve seni kaybedemeyeceğimi," diye fısıldıyorum ve beni kucaklamadan önce yüzünün yumuşamasını izliyorum.

"Tanrım, Avy, seni de kaybettiğimi sandım."

Kucağında yumuşayarak, milyonlarca kez yaptığım gibi başımı omzuna gömüyorum. Ev gibi, güvenlik gibi hissettiriyor ama aynı şey olmadığını fark ediyorum. Mors'un kucaklaması kadar sıcak değil. Başı başımın tepesine koruyucu bir şekilde bastırmıyor ve gücün tınısı orada değil. Geri çekilirken, kızacağını bildiğimden darbeyi yumuşatmak için gülümsüyorum. "Fazla vaktim yok ama iyi olduğunu bilmem gerekiyordu." Gülümsememi kaybediyorum.

"Matty, sana kim zarar verdi?"

"Gel, otur." Beni oturma odasına götürüyor ve kanepede yanıma çöküyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi elimi tutuyor.

Tamamen iyileşti, sağlıklı ve yeniden parlıyor.

"Bilmiyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum ama bilmiyorum Avea. Bir an işten çıkıyordum, bir an sonra kanlar içindeydim, göğsüme bir bıçak saplanmıştı. Kimin yaptığını bile görmedim. Bıçağı çıkardım ama zehirli olduğunu çok geç fark ettim. Tökezleyerek eve gittim ve gerisini biliyorsunuz. O zamandan beri herhangi bir saldırı olmadı ve her ihtimale karşı gözümü dört açtım ama hiçbir şey değişmedi. Arkadaşım bir avcı olabileceğini düşünüyor. Senin sayende hayatta olduğum için şanslıyım. Şimdi bana her şeyi anlat. Ne demek fazla zamanım yok? Bir fey ya da cadı bulup evi büyüleyebilir ve onun içeri girip seni sürüklemesini engelleyebiliriz. Kaçmayı başardığın ve bize koştüğün için çok mutluyum."

Yüzümü buruşturarak eline bakıyorum. "Ben kaçmadım, gerçekten kaçmadım. Geri dönmek zorundayım. Bir anlaşma yaptım."

"Geri dönemezsin!" diye kükrüyor sakınlaşmeden önce. "Avy, o kötü haber, gerçekten kötü haber. Senin için bir çıkış yolu bulmaya çalışırken biraz araştırma yaptım. O kötü, saf kötü. Zevk için işkence ediyor ve öldürüyor. Hikayeleri bile onu zalim, acı ve ölümle yaşayan biri olarak tasvir ediyor. Senin için bir çıkış yolu bulacağız. Söz veriyorum. Çok yakınlım."

"Mateo-"

"Eğer gitmene izin verirse anlaşmanın bozulacağını öğrendim."

"Mors gitmeme asla izin vermez. O böyle inatçıdır." Kıkırdıyorum. "Gerçekten, ben iyiyim. Hikayelerdeki gibi zalim değil. Başta çok korkmuştum ama aslında çok tatlı biri."

"Tatlı, Avea? O ölüm tanrısı. Tanrım, seni hecelemiş."

"Mateo." Tam adı dikkatini çekiyor. "Ben iyiyim, gerçekten. Sözüm sözdür ve dönmeyeceğim. Bunu yapmaya çalışmak onursuzluk olur, istemediğimden bahsetmiyorum bile."

Çatık kaşları kayaları ezebilir. "Neden?" diye sorar. "Avy, neden?"

Elini tutup derin bir nefes çekiyorum. "Eşinle tanıştığında bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Onunla asla birlikte olmamanız gerektiğini bildiğin halde?"

"Sana başkalarının ne düşündüğünün önemli olmadığını, çünkü ne hissettiğimi bildiğimi ve ne olursa olsun kalbimin sesini dinleyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı, hâlâ kafası karıştı.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Yumuşakça gülümsüyorum.

"Aptal olduğumu mu?" Ayılmadan önce kıkırdıyor. "Eğer böyle hissediyorsam onun benim kaderim olduğunu ve benim olana ve istediğime bir başkasının engel olmasına asla izin vermemem gerektiğini."

"Sanırım bu benim kaderim olabilir, Matty." İtirazlarını durdurmak için elimi kaldırdım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu işin sonunu görmek zorundayım. O kötü bir adam değil, Mateo. Ciddiyim. Nazik ve tatlı biri ve benimle ilgileniyor. Kim ve ne olduğumu güvenli bir şekilde anlamama yardımcı oluyor. Evet, o biraz

. . kaba saba ve hoyrat biri ama sandığınızdan daha çok bana benziyor. Senden bunu anlamayı ya da sevmeni istemeyeceğim ama bana güvenmeni istiyorum. Kendime bakabilirim ve bu bizden daha büyük bir şey, bunu hissedebiliyorum. Tam olarak olmam gereken yerdeyim."

"Ama, Avy ..." Sertçe yutkunuyor. "Ailenizden uzaktayken bu nasıl olabilir? O seni hayatından uzak tutarken?"

"Hayat mı?" Kıkırdıyorum. "Mateo, burada kalmamın tek nedeni sensin. Senden başka ne bir hayatım, ne bir arkadaşım, ne de bir ailem var. Kendi sarayım bile benden nefret ediyor ve beni reddediyor. Hayatta kalmak ve beslenmek için bile mücadele ettim. Bunu göremiyor musun? Artık aç değilim, hiçbir şey istemiyorum ve kendi türümüzün aksine, Mors beni asla geri çevirmez veya reddetmez. Duyduğun tüm hikâyelere inanma kardeşim. İkimiz de gerçekte kurgunun ne kadar sık karıştığını biliyoruz."

Beni dikkatle izliyor. "Ciddisin; gerçekten ciddisin. Ona geri dönüyorsun." Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Kararını vermişken seninle tartışmak istemediğimi biliyorum ama Avy, lütfen dikkatli ol. Tanrı'ya değer verdiğini biliyorum. Belki onu seviyorsun bile. Kullanılıp bir kenara atılan bir aptal olma. O ölümsüz, çok güçlü bir varlık ve sana karşı ne kadar nazik olursa olsun, seni benim sevdiğim gibi sevmiyor."

Ona karşı çıkmaya cesaret edemiyorum. Endişelendiğini biliyorum, bu yüzden elini sıkıyorum ve bir kez daha kucağında eriyorum. "Hayat risk almaktır, Mateo. Sırf beni korkutuyor diye bundan saklanırsam korkak olurum. Sonu ne olursa olsun bu işin üstesinden geleceğim. bir kenara atıp yüz çevirse de. Sözümü tutacağım ve her şeyimi vereceğim çünkü bunu yapmamak kendime ve duygularıma saygısızlık olur." Geri çekilip yüzünü okşuyorum. "Haklısın. Ona aşık olmaya başlıyorum Mateo ve sanırım o da beni seviyor. Tanrı olsun ya da olmasın, o benim için sadece Mors, sabahın erken saatlerinden nefret eden ve güneşi yüzünde hissetmeyi seven bir adam. Komik, zeki, yalnız ve acıdan anlayan biri. Bana dünyayı hiç görmeyi düşünmediğim gibi gösteriyor. O iyi bir adam Mateo ve bir gün bunu ona kanıtlayacağım.

Sen. Şimdilik, güvende kalmanı istiyorum. Eğer bu rastgele bir saldırıysa, iyi olacaksın, ama değilse ve onların hedefindeysen . . ." Ürperdim.

"Benim için endişelenme." Bana tekrar sarıldı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim ve mahkeme şu anda bu işin üzerinde; ne de olsa içlerinden biri saldırıya uğradı."

"İşlerine gelirse umursamayacaklarını hepimiz biliyoruz," diye mırıldanıyorum ama rahatlıyorum. Benimle olan bağlantısına rağmen Mateo'yu seviyorlar. O güçlü ve iyi bir konumda, bu yüzden ciddiye almaktan başka seçenekleri olmayacak ve tıpkı ona beni desteklemekten ve gitmeme izin vermekten başka seçenek bırakmadığım gibi, aynısını yapması için ona güvenmek zorundayım.

"Yollarımızın bizi birbirimizden uzaklaştıracağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle.

"Ben de, ama hayatın bize istediğimizi bile bilmediğimiz bir kader sunma şekli var. Nerede olursam olayım Mateo, sen hep benimlesin ve bu yolun bizi bir gün tekrar bir araya getireceğine inanıyorum. Şimdilik kadere güveniyorum. O beni hiç yanlış yönlendirmedir." Ona göz kırparak ayağa kalkıyorum. "Gittiğimi fark etmeden gitsem iyi olacak. Çok kızacaktır."

O beni durduramadan kapıya doğru acele ederek girişte duraklıyorum. "Seni seviyorum Mateo. Yıllar önce beni kurtardığın için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim, bu benimle birlikte acı çekmen anlamına gelse bile. Artık kendi hayatını yaşamanın ve benim de kendi hayatımı yaşamamın zamanı geldi."

"Dikkatli ol," diye sesleniyor, "ve mutlaka ziyaret et." Sırıyorum. "Denerim."

Ormanda hızla ilerlerken etrafımdaki sessizliğin farkına bile varmıyorum. Artık ne olduğumu bildiğim için kendimi her zamankinden daha güçlü ve güvende hissediyorum. Eğitim almadığım halde, nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldığımı ve bu ormandaki büyülü canavarları nasıl yenebildiğimi nihayet anlıyorum.

Büyülü canavarları yendim. Kadim , değil mi? Mors'a sormam gerekecek.

Unutulmuş kiliseye giden patikadan neredeyse koşarak çıkıyorum ama kemerli girişte bir şeylerin ters gittiğini anlayarak ürperiyorum. Ölüm etrafımda kıvrılıyor, soğuk ve inatçı, köpekler gibi topuklarımı kemiriyor. Hayaletler dışarıda dönüyor, bana tıslıyorlar, oysa genellikle beni hoş karşılarlar ve merakla izlerler.

Nefret dolu, soğuk ve ölü hissettiriyor. Lanet olsun.

Mors gittiğimi biliyor olmalı. Geri dönmüş olmalı. Siktir, siktir, siktir. Bundan hoşlanmayacak, özellikle de isteğimi reddettikten sonra. Omuzlarımı geriye atıp derin bir nefes alıyorum, beni bir kavganın beklediğini biliyorum ama onu yıpratabilirim. Kavgamızı düşününce biraz ürperiyorum çünkü her zaman destansı bir seksle sonuçlanıyor.

Hem iyi hem kötü.

Onu neredeyse içimde hissedebiliyorum, ama büyüyen bağ her ne ise koptu, öfke ve ölümlle doldu. Bu düşündüğümünden çok daha kötü olacak. Ona ihanet ettiğimi düşünüyor ama Mateo'ya söylediklerim doğru. Bunu sonuna kadar götüreceğim. Mors'un beni öfkeyle uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim. Böyle düşünüyorsa başına başka bir şey gelecek. Ben asla geri adım atmam, şimdi de atmayacağım.

İçeri adım attığımda önümdeki manzarayı dudaklarımı bükerek seyrediyorum. Kilise ağzına kadar hayaletler ve hortlaklarla dolu. Tahta giden yolu kaplayan iskeletlerin hepsi aynı anda yüzlerini bana dönüyor. Tanıdık, öfkeli gözler boş yuvalarında parlıyor ve bazıları kılıç, diğerleri kalkan taşıyor. Tahtta oturan, ifadesi gök gürültüsü gibi ve soğuk, ölüm tanrısı.

Mors.

Tek başına oturuyor, elleri tahtta yumruk olmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arkasına yaslanmış. Onunla tanıştığım günkü kadar güzel görünüyor, tüm karanlığı ve gücüyle. Burada, anlaşmayı ilk yaptığımız yerde beni bekliyor.

Kızgın hayaletler, iskeletler, karanlık ve ölümlle kendini benden korumaya çalışıyor. Nefesim önümdeki soğukluktan dolayı bulutları şişiriyor. Bu acıtıyor. Kendini benden korumak zorunda hissetmesi acı veriyor. Evet, gittim ama geri dönmeyi planladım ve ona bunu göstermem ve anlamasını sağlamam gerektiğini fark ediyorum çünkü terk edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve ona öfkesini çok görmüyorum.

Ona, anlaşmamıza ve aramızda büyüyen bağa ihanet ettim.

Bulduğumuz mutluluk ve sevginin tüm izleri yok oldu. Geriye, ölüm ve çürümeyle çevrili tahtında hükmümü bekleyen öfkeli, her şeye gücü yeten bir tanrıdan başka bir şey kalmadı.

Ölümün daha önce donuk dünyasını aydınlatmak için kendisini yaşam ve güzellikle çevrelemiş olması ve şimdi ise kefenlenmiş olması dikkatimden kaçmıyor.

Karanlık ve acı sanki onun bu yönüne teslim olmuş gibi ve ben bundan nefret ediyorum. Gözlerindeki hayat ve parlaklık eksikliğinden nefret ediyorum. Beni her gördüğünde bana verdiği gülümsemeyi özleyorum.

Şimdi tahtında somurtkan ve düşünceli bir şekilde oturuyor, etrafı ölüm ve karanlığın ürkütücü hatırlatıcılarıyla çevrili, ama bu beni korkutmuyor. Ölüm ve ben eski dostuz ve bu yolda onunla birlikte yürüdüm.

"Beni korkutup kaçırmak için bundan daha iyisini yapmalısın," diye sesleniyorum yüksek sesle, başımı meydan okurcasına eğerek ilerliyorum. Bir keresinde buraya itaatkâr bir şekilde, dizlerimin üzerinde yalvararak gelmişim. Bu sefer öyle yapmayacağım. Bir zamanlar şeytan beni korkuturdu, ama şimdi onu arzuluyorum.

Beni kaçıramayacak. Onun için yalvarıp yakarmayacağım.

Hafifçe irkiliyor, ama dudakları öfkeyle bükülmeden önce fark ediyorum. "Git buradan," diye gürlüyor, sesi soğuk ve öfkeli. Bu ölüm tanrısı, Mors değil. Hayır, bu bir bakışıyla milyonları öldürebilen ölümsüz varlık.

Bu şeytanın ta kendisi.

"Mors, geri dönüyordum," diye açıklıyorum ve kılıçlar kalkanlara çarparken çıkan büyük bir şangırtı beni zıplatıyor. "İyi, böyle ol ama beni korkutmuyorsun. Asla korkutmadın," diye çıkışıyorum ve emin adımlarla ona doğru yürüyorum, iskeletlerin arasından geçiyorum ve hayaletler ve wraithler efendilerini korumak için saldırırken dişlerimi sıkıyorum. Bana çarpıp tökezlememe neden oluyorlar ama buna degeceğini bildiğim için ilerlemek için savaşıyorum.

Daha önce yaptığım gibi tahtın önünde duruyorum ve cesaretle gözlerine bakıyorum. "Beni korkutmuyorsun, Mors."

"Sen ," diye tıslıyor ve ben irkiliyorum.

"Ben yaptım." Bir iskelet çıktığında nefesim kesiliyor. "Mors. Kesin şunu. Konuşmamıza izin ver-"

İskelet arkamda hareket ediyor ve bir kılıç gelip boynuma dolanıyor. Keskin kenarı boğazıma baskı yapıyor ve başımı geriye doğru eğiyor. Çenemi bıçağa doğru eğiyorum ve kılıcın boynumu kesmesine izin veriyorum. Eğer onun için kanımı akıtmamı istiyorsa, akıtacağım.

Uğruna savaşmaya değer.

Şeytanım çok uzun zamandır yalnızdı ama bir daha asla yalnız kalmayacak.

"Beni korkutmuyorsun," diye tekrarlıyorum, bunu anlaması gerektiğini biliyorum. Bana ne yaparsa yapsın, buna dayanacağım. Onu kaybetmenin verdiği pişmanlık ve panikten başka bir şey doldurmuyor içimi. Bir zamanlar anlaşmamızdan için her şeyi yapabileceğimi düşünürdüm ve şimdi buradayım, bunun için ölmeye hazırım.

"Hayır mı?" Bir kaşını kaldırıyor ve iskelet bıçağı daha derine saplıyor. "Peki ya şimdi, hain?"

"Beni korkutmuyorsun." Anlayacağını ve bana bir şans vereceğini umarak bunu tekrarlayıp duruyorum. Gerekirse başka bir anlaşma yaparım. "Seni istiyorum, bu halinle bile, Mors. Seni her zaman isteyeceğim."

Hırlayarak öne doğru eğiliyor ve iskelet etrafımda dolanıp kemikli bileğinin bir hareketiyle kıyafetlerimi keserek onları da bağımız gibi lime lime soğuk taş zemine bıraktığında nefesim kesiliyor. Göğüslerimin arasından boncuk boncuk kan damlarken ölüm tanrısının önünde duruyorum. Bunu beni sinirlendirmek ve utandırmak için yaptı ama ben utanmıyorum. Sırıtarak başımı arkaya eğiyorum.

"Peki ya şimdi?" diye tıslıyor.

"Seni hâlâ istiyorum," diyorum utanmadan. "Mors, geri dönüyordum. Buradayım."

"Başka bir adam gibi kokuyorsun," diye öfkeleni. "Bana ve anlaşmamıza ihanet ettin ve sonra başka bir adam kokarak geri döndün."

Bunu düşünmemiştim ve attığı acı kahkaha beni bıçak gibi keserek irkilmeme neden oldu.

"Sen bir hainsin. Bir anlaşma yapmıştık." Sesi nefret dolu ve ben buna kırılıyorum. Genelde sahip olduğu okşamayı ve sözlerini süsleyen vaadi istiyorum.

"Yaptık ve yapıyoruz. Ben bunu bozmadım."

"Gitmen yasaktı!" diye kükrer.

"Ben bir tutsaktım!" Çığlık atıyorum. "Yine de geri döndüm." O arkasına yaslanıp öfkemi yatıştırmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum. Bu şekilde bir araya geldiğimizde, bir volkan ve kasırga oluruz ve yıkımdan başka bir şey yaratmayız. Ben bunu istemiyorum. "Evet, seni incittim. Evet, benden gitmememi istedin. Ama Mateo'yu kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için gitmek zorundaydım. Geri dönüyordum. Asla bilemezdin."

"Bir yalancı ve hain olduğunu mu?" Sırıtır, bana tiksintiyle bakıyor, gözleri ölümlle çevrili çıplak bedenimi gördüğünde bile ısınıyor.

İçimde öfke alevleniyor. Mantıksız davranıyor. Dinlemiyor bile, peki ben nasıl konuşacağım? Geri döndüğümü göremiyor mu? Burada ilişkimiz için savaşıyordum, Mateo'ya geri dönmeme izin vermesi için mücadele ediyordum ve hatta aşık olduğumu bile itiraf ettim ve Mors bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Onu ve aramızda yeşerenleri savunmaktan başka bir şey yapmadığım halde bana hain dedi.

"Senden ayrılmak aklımın ucundan bile geçmedi!" Çığlık atıyorum. "Bunu anlıyor musun? Ayrılabilirdim, kendi dünyama geri dönebilirdim ve bir kez bile sana geri dönmemeyi düşünmedim, seni bencil pislik!" Kükrüyorum. "Geri dönmek için Mateo'yla savaştım. Ona seni asla terk etmeyeceğimi, yerimin senin yanın olduğunu söyledim. Hayatım boyunca sevdiğim tek adamla, ailemle senin için savaştım. Senin için, Mors!" Nefes nefese kaldım, gözlerim yaşla doldu. "Bunu göremiyor musun? Burada, tam karşında olduğumu göremiyor musun? Gittim, gitmemeliydim, bir hata yaptım ama sevdiğim birini kontrol ettiğim için özür dilemeyeceğim. Aynı şeyi senin için de yapardım, bu yüzden benden kim olduğumu inkâr etmemi isteme."

İfadesinde bir parça sıcaklık yeniden canlanıyor ve ürpertici bir nefes alıyorum. Her şey bitmiş değil.

"Ona beni terk etmeyeceğini mi söyledin?"

"Evet, seni ölümsüz aptal! Ona sana aşık olduğumu söyledim. I-" Sertçe yutkunuyorum. "Ona her şeyi anlattım ve sonra hemen senin yanına döndüm. Bu yeterli değil mi? Anlaşalım ya da anlaşmayalım, senin için buradayım."

Beni izliyor ve iskelet boğazıma bir kez daha kılıç dayayarak beni dizlerimin üstüne çöktürüyor. "Kanıtla," diye emrediyor. "Beni istediğini kanıtla. Beni sevdiğini kanıtla. Benim olduğunu kanıtla."

"Nasıl?" Ben soruyorum. Onun için savaşmamı istiyorsa, savaşırım. Aksi takdirde bana asla inanmayacağını biliyorum. Mors olduğu şey olduğu için reddedilmeye çok alışkın. Onu istediğimi, ona değer verdiğimi anlaması uzun zaman alacak ve bu sorun değil. Dünya kadar zamanım var.

Mors'un kalbi benim ve onu istiyorum, bu yüzden onun için savaşmam gerekiyorsa, burada, bu ölüm kilisesinde yapacağım.

Tanrım için ölümün kendisiyle savaşacağım.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

AVEA

O Tahtının önünde diz çökmüş, hükmünü bekliyorum. "Eee?" diye soruyorum. "Test et beni, Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Kanıtlamama izin ver."

İskelet önüme geçti, kılıcı kaldırdı ve bana doğru işaret etti Ağzıma. Öne doğru eğilip bıçağı yalıyorum, acıyı görmezden geliyorum. Dişlerim bakırımsı tatla uzuyor, kendi tadım olsa bile. Ağzımı açık bırakıyorum ve çenemden göğsüme damlamasına izin veriyorum.

Onun için seve seve kanımı akıtıyorum.

Bir adım öne çıkan iskelet kılıcı ağzıma sokuyor. Durduğunda gözlerim açılıyor. Mors'un onu kontrol ettiğini biliyorum; bunu boş kürelerinde görüyorum ve gücünü kemiklerinde hissediyorum.

Gözlerimi o boş yuvalara dikip kafatasının içine bakıyorum. Kılıcı yavaşça çekip geri sokuyor, bıçağın düz kenarı dilimin üzerinde geziniyor. İçime sıcaklık doluyor ve her şeye rağmen içimde arzu kıvılcımları çakıyor. Ölümün soğukluğu üzerime çöküyor, meme uçlarım sert noktalara dönüşüyor.

Kılıcı ağzımdan çekerek boynumdan aşağıya doğru sürüklüyor ve meme uçlarımın etrafında dolaştırıyor. Keskin kenarı nefes nefese kalmama neden olan bir tehdit oluşturuyor ve kazara kendimi kesmemek için tepkimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Mors," diye törpülüyorum, kılıç meme uçlarımın etrafında dönerken düz kenarı her birine çarpıyor ve geri tepmeme neden oluyor, ama hemen doğruluyorum.

"Teslim olmanı istiyorum. Her şeyini istiyorum. Teslim ol. Vücudunu. Zihin. Ruh." Sesi sert, soğuk ve talepkâr.

Başımı eğerek hıçkır hıçkır ağlarken kılıç aşağı inip amıma vuruyor. Soğuk kenar, uyluklarımı daha geniş açıp iskelete daha iyi erişim sağlamadan önce beni zıplatıyor. Amıma tekrar vuruyor, bu sefer klitorisime çarpıyor ve haykırıyorum, kremim uyluklarımdan aşağı kayıyor.

Burada, bu ölüm yerinde, yaşayan çığlıklarım bizi kuşatıyor.

Hayaletler vücudumda geziniyor, ellerimi yakalıyor ve göğsüm dışarı çıksın diye tutuyorlar. Ben ölümün gönüllü bir esiriyim.

"Daha fazla," diye talep ediyorum.

Kılıç tekrar bana çarpıyor, klitorisime defalarca vuruyor. Acının hafif kenarı, ben havaya doğru gıcırdayana kadar zevkle karışıyor. Tüm vücudum, tanrımın izin vereceği herhangi bir şekilde gelme ihtiyacımla yanıyor. Tam o sert dokunuşla uçurumdan yuvarlanmak üzereyken iskelet geri adım atıyor. Etrafımda dönüyor ve bana Mors'un tahtında oturup sarayını denetleyen bir kral gibi oturduğunu gösteriyor.

Başka bir iskelet önüme çıkarken kılıç bir kez daha boynuma bastırıyor ve Mors'un parmaklarının bir hareketiyle yere düşüp paramparça oluyor.

Zalim bir sırıtışla "Sür onu," diyor, hiç şüphesiz pes edip gitmemi bekliyor.

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Yüzünü sür," diyor. "Korkmuyorsan, bu çok fazla değilse?"

Bu bir meydan okuma. Tekrar başarısız olmamı bekliyor.

Sertçe yutkunarak iskeletin yüzüne bakıyorum, görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapatıyorum. Amımı kemiğe bastırıyorum, tümseklere ve çıkıntılara sürtünürken ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayarken sadece bir seks oyuncağıymış gibi davranıyorum. Utanç ve arzu içimde dalgalanıyor. Eğer fazla düşünmezsem, aslında iyi hissettiriyor. Sert çıkıntılar hassas etimin üzerinde yuvarlanıyor, bana zevk veriyor ama bu şekilde boşalamıyorum. Çok tuhaf hissediyorum, ama Mors'un bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi açarak ona karşı sallanmaya devam ediyorum.

Tıpkı onun aşkı gibi, acıtıyor.

Bir tıslama sesi duyduğumda gözlerim açılıyor ve iki yılan yerde sürünüyor. Siyah ve altın rengi gözleri var, bana doğru kayarken ağızlarından dişleri görünüyor.

"Tüm yaşam ve ölüm üzerinde hakimiyetim unuttun mu Avea?"

Bilmiyordum ama bunu bana karşı kullandığını hiç görmedim. Ona neden yılan dediklerini şimdi anlıyorum.

Yılanlar kalçalarımın yukarı kayıyor ve hep birlikte ısırp ağızlarını meme uçlarımın etrafına kapatana kadar yükseldiklerinde gözleriyle buluşuyorum. Keskin acı çığlık atmama neden oluyor ama irkilmiyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor, öne doğru eğiliyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Sırf bunun için boşalacaksın."

Gücü bana çarpıyor, beni geriye savuruyor ve bana çarpan zevk içimde bir orgazm patlamasına neden oluyor. Soğuk zeminde kıvrılırken boğazımdan bir çığlık kopuyor ve benden bir tane daha koparıyor. Gücü her zevk noktama çarpıyor, ta ki ben zevkten neredeyse bayılana kadar.

Sonunda geri çekiliyor, beni nefes nefese bırakıyor, dölüm vücudumdan kayarken bacaklarım titriyor ve yılanlar kayarak uzaklaşıyor.

Beceriksizce dizlerimin üzerine kayarak, gözlerimi hâlâ tahtında memnun bir sırıtışla oturan Mors'unakilere kaldırıyorum.

"Sana söyledim," diye törpüledim. "Seni istiyorum. Şimdi testlerini geçtim mi?"

MORS

Tahtımdan kayarak onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Başını arkaya eğmiş, yüzü kızarmış ve vücudu muhteşem çıplak formu boyunca küçük kesiklerden kanıyor. Ölümsüz hayatımda ilk kez birinin önünde diz çöküyorum.

Hayır, biri değil.

Onunla.

Avea'm.

Bu kadın beni sahiplenmek için ölümle yüzleşmeye hazırды, öyleyse böyle bir cesaret ve adanmışlığın önünde diz çökmekten başka ne yapabilirdim? Verdiğim tepkiden utanıyorum, ama yüzümü avuçladığında tüm bunlar uçup gidiyor, sıcaklığa ve umuda dönüşüyor - benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevebileceğine dair bir umuda.

Bir zamanlar on yılın bir tanrı için hiçbir şey olmadığını düşünürdüm, ama çok yanılmışım. On yıl bir ömürdür ama yine de onun için yeterli olmayacaktır. Yine de tam olarak emin olmak ve onun da emin olmasını istediğim için ona kelimeleri sunmuyorum. Eğer onları geri alırsa, yok olurum. Onun dünyasında aşk gelip geçici, bu yüzden onları yakınımda tutuyorum ve kalıcı olmalarını umuyorum.

"Hadi eve gidelim," diyorum onun yerine, umarım bunu mahvetmemişimdir.

Başka herkes arkasını döner ve pes ederdi ama benim Avea'm öyle yapmadı. Benim için ölümle savaştı, demek ki beni seviyor, değil mi?

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Sırıttıyor, alnını alnıma bastırıyor. "Sana söz veriyorum Mors, geri dönecektim."

"Biliyorum. Tepki verdiğim için özür dilerim" Elimi . "....
Bana ihanet ettiğini düşünmüştüm."

"Asla," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Beni eve götür. Beni eve götür ve beni tekrar senin yap. Beni eve götür ve senin için savaştığım gibi benim için de savaş."

"Her zaman." Onu kollarıma alıp elimi sallıyorum ve iskeletler toz ve kemik yığınınna dönüşüyor. Hayaletlerim korumacı bir şekilde etrafımızda dönüyor, ona öfke sundukları yerde rahatlık sunuyorlar. Tahtıma doğru ilerleyerek, kazanmayı önemseydiğim tek ödül olan Avea'yı elimde tutarak bizi evimize geri götürüyorum.

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

MORS

I Onu doğrudan yatağıma taşıyor, yatırıyor ve kalçalarının arasına giriyorum. Gözlerim onun üzerindeyken eğildim ve dudaklarımı her küçük kesiğin üzerinde gezdirdim, daha iyi öpmek için. Avea'm gazabıma dayandı. O

Ona yaşattığım her şeye rağmen kaldı.

Benim için savaştı ve bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı.

Benim gibi bir yılanı gerçekten sevebilir mi?

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum gözlerinin içine bakarak.

"Hayır, öyleyim" diyor, beni vücuduna çekiyor ve sertçe öpüyor. "Şimdi sev beni, ölüm tanrısı. Senin olmanın ne demek olduğunu göster bana."

Benim var.

Kendimi onun derinliklerine gömüp ona sahip çıkarken nefesini yutuyorum. Yumuşak, tatlı bedenini sert ve hızlı bir şekilde alıyorum, tıpkı onun sevdiği gibi. Kalçaları kilisemde serbest bırakıldığı için hâlâ kaygan ve meme uçları yılanlarım yüzünden morarmış. Başımı eğerek, o çığlık atarken onları daha iyi emiyorum. Benim için gelirken kanalı sikimin etrafında çırpınıyor, ama yine de rahatlamıyorum.

Avea'yı yüzüstü çevirip daracık amına giriyorum.

Aramızda elektrik kıvılcımları oluşuyor, o adımı haykırırken güçlerimiz birbirini çağırıyor. Daha fazlasını almak için lezzetli dolgun kıcını bana doğru iterken sırtı kavisleniyor. Uzunluğumun ıslak amına girip çıkışını izliyorum, aşkımın serbest bırakılmasıyla parlıyor.

O kadar mükemmel ki, klitorisini tokatlayıp tekrar boşalmasını sağladığımda ona bunu söylüyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp yere yığılırken onu övüyorum. Vücudundan çekerek, bırakıyorum

karnıma yatırdım ve küçük göt deliğini ovarken güzel amını yalayarak temizledim. Bir kez daha ağlıyor, kremi amından fişkırıyor.

"Yapamam, artık olmaz," diye yalvarıyor, beni tekmeleyip uzaklaştırmaya çalışırken bacakları çarşaflarıma dolanıyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diyorum onu kaldırıp bizi döndürerek bir ayna yaratırken. Arkasındaki karanlık, saplantılı çerçeveme karşı mükemmel, parlayan güzelliğini görünce gözleri açılıyor. "Ben seni becerirken sen de beni izleyeceksin."

Yanaklarını ayırarak sikimi, döleriyle hâlâ ıslak olan küçük, sıkı kıkına sokuyorum. Haykırıyor, sırtını eğiyor ve mükemmel göğüslerini bana sunuyor, ben de güçlerimi gönderiyorum ve serin dokunuşun onu teşvik etmesine izin veriyorum.

Sikimin üzerinde zıplayıncaya kadar kıkına girip çıkıyorum, sonra diğer elimi kaydırıp kalçalarını açıyorum, böylece amının pembe, çiğ kullanılmış görüntüsünü görebiliyor.

"Kendine bir bak. Ne kadar güzel, ne kadar mükemmel olduğuna bak."

İnleyerek gözlerini kapatıyor ve ben de o sarsılana, sıkı kıkı beni yumruk gibi kavrayıp inlememe ve boynunu ısırma neden olana kadar klitorisini çimdikliyorum. "Gözlerini benden ayırma," diyorum ve gözlerini açıp aynadaki bakışlarımla çarpışıyor.

Parmaklarımı ıslak amcığının içinden geçirerek, o inerken klitorisini yuvarlıyorum, taşaklarımın sıkılaştığını hissedene kadar sikimi daha sert sürüyorum. Bunu onun için yaptım ama onun beni almasını izlemek mükemmeldi.

İki kaygan parmağımı amının içine sokup onu geriyorum. Haykırırken gözleri başının arkasına yuvarlanıyor, amcığı parmaklarımı sıkıyor ve kıkı sikimi o kadar sıkı kavıyor ki hareket edemiyorum.

Serbest bırakılmamı benden çekip alıyor ve içine derinlemesine pompalarken boynunu ısıyorum. Bana doğru yığılıyor, zevkten gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Gözleri tekrar açıldığında kollarımı ona doluyorum ve omzuna yaslanıyorum.

"Bize birlikte bak, Avea. Biz mükemmeliz. Aydınlık ve karanlık. Yaşam ve ölüm. Olmamız gerekiyordu."

Başını çevirerek beni usulca öpüyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor.

"Sana bütün gece hatırlatacağım," diyorum dişlerimi omzuna sürterek. "Şimdi başlıyorum." Bizi döndürerek kıkına giriyorum, çığlık atıp yatağa pençelerini geçirirken sikim bir kez daha sertleşiyor.

Bir daha benden uzaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. Bunu ona kelimeler olmadan gösteriyorum.

Çıg lıkları iniltiye dönüşene ve şafak yaklaşırken gözleri kapanana kadar bütün gece Avea'ya tapıyorum. Ancak o zaman onu kollarımla sarıyorum ve dinlenmesine izin veriyorum, vücudu benim tarafımdan işaretleniyor.

Onu daha sıkı tutarak Kader'e bir dua gönderiyorum ve onu sonsuza kadar korumama izin vermelerini istiyorum.

Onunla on yıl asla yetmeyecek. Onu sonsuza kadar istiyorum.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

AVEA

"N o, tekrar dene," diye Mors.

Sinirle oflayıp puflayarak saçlarımı geriye tarıyorum ve gözlerimi kapatıp güç topuna odaklanıyorum. Şapele geri döndük. Çünkü buranın pratik yapmak için iyi bir yer olduğunu ve kendi dünyasının güçleri değiştirip bozduğunu, bu yüzden kontrol edene kadar kendi dünyamda pratik yapmam gerektiğini söyledi.

Tek yaptığı sanki engellenmiş gibi tekrar sönmek. Görebilsem bile ona ulaşamıyorum, ki bu çok uzun zaman aldı zaten. Gözlerim kızgınlıkla açılıyor. "Bu hiç iyi değil!" Dönüp gözlerimi kırptıştırırken tıslıyorum. Mors gözleri kapalı bir tabutun içinde yatıyor. "Tabutta şekerleme mi yapıyorsun?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak soruyorum.

"Sanki umurunda da değil." Başını üzerinde yattığı iskelete doğru salladı ve kaşlarını oynattı. "Bana katılmak ister misin? İkimiz de senin için sakıncası olmadığını biliyoruz."

Başımı sallayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Mors."

"Avea," diye dudak bükerek karşılık veriyor. O kadar tatlı ki eriyip gidiyorum. "Lütfen?" İç çekiyorum. "Bunu kontrol edebilmek istiyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle tabuttan öyle zahmetsizce atlıyor ki ağzım kuruyor, ama yanaklarımı avuçladığında bile kendimi konsantre olmaya zorluyorum. "Gözlerini kapat," diyor usulca. "Sesimi dinle. derinliklerine ulaş. O gücü bul ve ona ulaş. O senin, başkasının değil."

Gerekirse zorlayın. İlk başta zordur, ancak sadece bir düşünce onu kontrol edene kadar daha kolay ve daha kolay gelecektir. İkna edin, talep edin, kullanın. O sizin. O sizsiniz."

Yumuşak, derin sesi beni tekrar içimdeki o karanlık boşluğa, vampir güçlerimin ötesine, karanlıkta saklanan, altın ve kırmızı parlayan topa yönlendiriyor. Ben yaklaştıkça hareket ediyor, sanki bana direniyor ve daha derine iniyor, ama Mors'u dinliyorum ve tekrar ona uzanıyorum.

"Sen benimsin," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sen . Bana gel. Gel," diyorum sertçe.

Titriyor ve bana doğru süzülürken zaferle sırtıyorum. "İşte bu . Gel buraya, seni güzel top-"

Hay sikeyim! Beni kesip geri çekilirken gözlerim açılıyor. Mors'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve usulca gülümseyerek yanağımı okşuyor, ben hayal kırıklığıyla köpürsem de o bana gururdan başka bir şey hissetmeden bakıyor. "Tekrar dene. Bunu başarabilirsin. Sandığından daha güçlüsün. Eğer ölüm tanrısını evcilleştirebiliyorsan, bunu da yapabilirsin. İçindeki güce ulaş."

Onun inancından etkilenerek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sertleştirerek onu bir kez daha arıyorum. Mors onun uykuda olduğuna ve dışarı çıkarıldığında saldırmaya hazır olduğuna inanıyor, çünkü onu çok derine gömdüm ve asla kabul etmedim. Bunu şimdi kullanıyorum. Kendimi onun etrafına sarıyorum, bir saldırı gibi kabarıyor ve sanki içimden parçalanıyormuşum gibi bedenime gönderdiği acıya dişlerimi gıcırdatıyorum.

İçime doğru çekiyorum.

Geriye doğru savrulurken gözlerim bir çılgınlıkla açılıyor, güç içimde patlıyor. Ben havada durup ayaklarım taşlara değene kadar yavaşça alçalmadan önce süzülürken, Mors uçarak ayaklarının üzerine düşüyor.

"Güzel," diye övüyor. "Gözlerinde görüyorum, çok parlak ve güzel. İşte bu, şimdi onu dizginle. Onu kendine bağla. Senin olsun. Ona öğret. Kontrol sende, yoksa kontrolden çıkar."

Kaçıp ona tekrar saldırma ihtimaline karşı konuşamıyorum, başımı sallıyorum ve vampir tarafımdaki dikenlerimi gücün etrafına sarıyorum. Tıslayıp saldırıyor ve ben de ağzımdan kan sıçrayarak üzerine eğiliyorum. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapatıyorum.

Zihnimde dikenli sarmaşıkları hayal ediyorum ve topun etrafını sardıklarını, kazdıklarını ve kök saldıklarını, durana kadar sıktıklarını görüyorum. Deneysel olarak durup test ediyorum, önümde pembe bir gül hayal ediyorum ve gözlerimi açtığımda avucumun içinde büyümesini izliyorum.

Tam da istediğim şey. Sırıtarak Mors'un gururla parlayan gözleriyle karşılaşıyorum, o da yanıma gelip beni kucağına alıyor ve kendi etrafımda döndürüyor. "Başardın!"

Kıkırdıyorum. "Benden hiç şüphe ettin mi?"

"Asla." Sırıttıyor, yanağımı kavrayana kadar beni vücudundan aşağı kaydırıyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "Asla. Şimdi pratik yapalım."

O gülerken ben
inliyorum. Şeytani, kötü
adam.

Mors etrafımda bir daire çizerek yürüyor, aurama dokunuyor ve gururlu bir sırıtışla gücümü hissediyor. "Kadim olanlara ve yapabildiklerine dair pek çok hikâye var, bu yüzden en yaygın olanla başlayıp ilerleyeceğiz. Sen onun unsurlarını kontrol edene kadar her gün pratik yapacağız ve başarılı olduğun her gün, o geceyi kalçalarının arasında geçireceğim ve seni bayıltacak kadar çok boşaltacağım."

"Mors," diye sızlanıyorum, "ya başarısız olursam?"

"O zaman sana orgazm yok." Sırıtarak geri adım atıyor. "çok zalimce," diye mırıldanıyorum, "ama çok iyi bir teşvik."

"Şeytani yöntemlerimle tanınırım." Sırıttıyor. "Kadimler arasında çok yaygın olan bir efsane de canavara dönüşebilme yetenekleridir. Ancak, bunun zor olabileceğini hissediyorum, bu yüzden buna kadar çalışacağız ve bugün küçük başlayacağız. İyileşebildiğinizi, buharlaşabildiğinizi ve güçlerinizi saldırmak için kullanabildiğinizi zaten biliyoruz." Göz kırptıyor, şüphesiz onu odanın öbür ucuna fırlattığım gerçeğine gönderme yapıyor. "Kadimlerin bir ortak noktası daha var; başkalarının güçlerini kendileri için kullanma becerileri. Oradan başlayalım."

Öne doğru bir adım atarak kollarını iki yana açtı, avuç içleri bana dönüktü. "Küçükten başlayacağım ve bana bir Wraith çağıracağım. Senden beni durdurmanı ve onu kendine çağırmanı istiyorum."

"Nasıl?" Düşünmeye çalışarak soruyorum.

"Güçler çözebileceğiniz entelektüel bir sorun değildir. Onlar aynı zamanda bir duygudur. Onlar niyetlerdir. Sadece ne istediğinize odaklanın. Başarısız olmak utanılacak bir şey değildir çünkü bu, öğrenmemiz ve uyum sağlamamız anlamına gelir."

Ona güvenerek bir an için gözlerimi kapatıp içimde dönen güce odaklanıyorum ve sonra gözlerimi bir kez daha açıyorum. Bakışlarıyla tekrar buluştuğumda başımı eğiyorum ve parmaklarının uçları hafifçe hareket ediyor. Eğer bakmasaydınız zar zor fark edilebilirdi. Tavanda tembellik eden wraith'lerden biri onun emrini yerine getirmek için aşağıya doğru kanat çırpıyor.

"Kes şunu."

İçimdeki güçle uzanarak Wraith'e kement atmaya çalışıyorum ama fiziksel olarak burada olmadığı için kayıp gidiyor. İç çekerek, ne dediğini hatırlıyorum-niyetler. Yutkunarak, irademi gönderiyorum.

Dur.

Wraith çırpınarak Mors'a yaklaşıyor ama ben başarısız olmayı reddediyorum. Onun gururunun tekrar bana yönelmesini istiyorum.

Dur! Kafamın içinde kükrüyorum.

Kıpırdamadan duruyor, aramızdaki havada çırpınıyor. "Mükemmel, Avea!" Mors neşeyle bağırıyor. "Şimdi onu yanına çağır."

Bana gel, baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum.

Dönüyor ve bir erkeğin yüzünü görüyorum ve onu tutuşum biraz gevşiyor. Hırlayarak elimi güçlendiriyorum. *Bana gelmeni* istiyorum.

Yaklaşmadan önce bir an beni izliyor ve sonra etrafımı sarıyor. Kıkırdayarak bırakıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve o da yukarı doğru süzülmeden önce eğiliyor.

Mors, "Özgür iradeleri olduğu için zor ama inanılmazdın Avea," diye övüyor. "Çok iyiydin."

"Benim için bir orgazm." Göz kırpıyorum. "Sırada ne var?"

Ellerini birbirine sürterek sırtıyor. "Daha eğlenceli bir şeye ne dersin?"

Tanrım, gözlerindeki bakıştan korkuyorum.

Mors'un gözlerindeki yaramaz parıltıdan korkmakta haklıydım.

Kıkırdıyor. "Bana saldırımlarına izin verme."

"Bu güzel yüzü mahvetmelerini istemem," diye dalgın dalgın düşünürken, gücümü Mors'un havadan yarattığı canlı ayılara yöneltiyorum. Ona kükrüyorlar, ama o onlarla alay ederken ben onlarla onun arasında koruyucu bir bariyer oluştuyorum.

"Özellikle de daha sonra üzerine oturmayı planladığım için," diyorum. Ayılardan biri baloncığa saldırıyor, ben de onu güçlendiriyorum. Ayı aniden bana dönmeden önce öfkeyle hamle yaparken baloncuk dayanıyor. Diğerleri fark ediyor ve Mors'u takip etmek yerine hepsi bana bakıyor. Ne de olsa onlar vahşi hayvanlar.

"Kahretsin." Mors gözlerini kısıyor, parmaklarını şıklatıyor ve beni koklayacak kadar yaklaşmalarına bile izin vermeden onları yok ediyor.

"Benden ş p he etme. Yapacağımız hiçbir Şeyin sana zarar verme Şansı olmayacak.

O tatlı tene benden başka kimse dokunamaz. Şimdi, ne dersin ..."

Ve böyle devam ediyor. Mors gittikçe daha çılgın fikirler üretiyor. Dürüst olmak gerekirse, bence sıkılmasın diye böyle yapıyor. Bu, tanrıların ya da kadim insanların yapacağı bir eğitim gibi gelmiyor ama kesinlikle işleri ilginç ve eğlenceli kılıyor ve ben bitkin bir yığın halinde yere yığıldığımda beni kollarına çekiyor.

" ok iyi iş çıkardın. Bu kadar iyi bir kız bir  d l  hak ediyor, sence de öyle değil mi?" diye mırıldanıyor dünyamıza döndüğümüzde ve beni eve taŐırken.

"Kesinlikle." Hevesle başımı salladım.

Sırtarak bana göz kırıyor. " nce seni beslememe izin ver. Hâlâ yarı ölümlüsün ve planladığım gece için enerjiye ihtiya ın olacak."

Tanrılar, evet.

ALTILI ŞEF

AVEA

A Yedikten sonra ağzımı siliyorum ve Mors beni izlerken sırtıtıyorum, şarabını yudumlarken gözleri arzuyla parlıyor. Ayağa kalkıp geri çekiliyorum ve o bir avcı gibi her hareketimi izliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Tekrar geri adım atarak daha geniş sırtıtıyorum. "Neden, ölüm tanrım, elbette gidiyorum."

"Bensiz değilsin," diye mırıldanıyor. "O güzel kıçını buraya getir. Tatlıma hasret kaldım."

"Beni mi istiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Her şeyden çok." Ayağa kalkıyor, beni izlerken şarap kadehi masaya çarpıyor. "Bana ait olanı göster."

"Ben mi?" Kirpiklerimi kırıştıırıp gülümsüyorum, uzanıp elbisemin düğmelerini açıyorum. Elbise yere düşüyor ve beni içine çekerken gözleri kısılıyor, burun delikleri açılıyor. Şarap kadehinin çatırtısı odada çınlıyor, üst kısmı sapından ayrılıp yana doğru düşüyor, kırmızı şarap her yere sıçırıyor ve ben kıkırdıyorum. Onun tepkisi bana güç veriyor.

Ölüm tanrısı beni o kadar çok istiyor ki, kendini unutuyor.

"Avea," diye uyarıyor, elindeki şarabı silkeliyor ve arkasına yaslanıp kucağını sıvazlıyor. "Buraya gel. Tadına bakmama izin ver."

"Beni mi istiyorsun, Mors? Gel ve beni al." Döndüm ve kaçtım.

Kıkırdamasını duyuyorum ama başka bir şey duymuyorum. Kıkırdayarak merdivenleri hızla çıkıyorum, ama bir sonraki kata ulaştığımda aniden beliriyor.

"Sen asla

benden kaç, ama lütfen dene. O cehennem kadar seksi kıvrımların benim için sallanmasını izlemeye bayılıyorum. Seni yakaladığımda o daracık amcığına girdiğimde daha da tatlı olacak."

Gıcırdayarak arkamı dönüp ters yöne doğru kaçmaya çalışıyorum, ancak o tehlikeli bir sırtışla duvara yaslanmış bir şekilde karşıma çıkıyor.

"Tekrar dene. En azından bunu benim için zorlaştı. Zaten , ama . . ." Beni izlerken kendini ovuşturuyor. Bu bariz cüret karşısında bakışlarımı kısarak dönüp bir kez daha uzaklaşıyorum, saçlarım hızımla arkamda savruluyor.

Bu sefer Wraithleri yanıma çağırıyor ve onu durdurmaları için teşvik ediyorum. Daha önce hiç keşfetmediğim kadar çok merdiveni tırmanarak yükselirken, onun etkileyici mırıltılarını duyuyorum. Kaçmama izin verdiğini biliyorum ve kemerli bir kapıdan dışarı yuvarlandığımda, nefes nefese kalarak duruyorum.

Çatıda olmalıyız çünkü bulutlar önümde uzanıyor ve yıldızlar sanki sadece benim içinmiş gibi parlıyor. Gecenin güzelliği bir saniyeliğine dikkatimi dağıtıyor ve onun tek ihtiyacı olan da bu. Beni arkamdan kavırıyor ve sert bedenine doğru çekiyor.

"Yakaladım seni. Şimdi seninle ne yapacağım?" diye mırıldanıyor.

Arkama yaslanıyorum, kolumu boynuna dolayarak onu kendime yaklaştıırken vücudumu onunkine sürüyorum. "Becer beni ve gece gökyüzüne çılgılık attır bana," diyorum utanmadan ve yüzümü ona döndüğümde kapıyı ortadan kaldırdığını görüyorum, böylece ondan kaçamıyorum - zaten kaçmak isterdim. Ayak parmaklarımın üzerine eğilerek dudaklarımı alaycı bir şekilde dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, o sırada parmakları tenime saplanıyor.

"Oh, planlıyorum, benim küçük Avea'm. Güneş doğana ve sen mola için yalvarana kadar seni burada becermeyi planlıyorum, ama yine de merhamet etmeyeceğim. Bu dünyadaki ve senin dünyadaki herkesin korktuğu canavarla alay ettin ve sonuçlarına katlanacaksın." Gözlerindeki karanlığı görüyorum ve oradaki soğukluktan ürperiyorum.

". "

Dudakları dudaklarımı kaplarken beni destekliyor ve söyleyeceğim başka ne varsa susturuyor. Yıldızların altında çatıda uzanıyoruz, güçlerimiz dillerimizle birlikte birbirine karışıyor. Ellerimiz birbirini okşuyor, birbirimizin bedenlerinin ve dokunuşlarının tadını çıkarırken yavaşça hareket ediyor.

Başını eğip öpücüğü kesiyor. O dolgun dudaklarını göğsümden aşağı kaydırırken nefesim kesiliyor, kalçalarım titreyene ve adını inleyene kadar meme uçlarıma tapınmak ve onlarla oynamak için zaman ayırıyor.

Ona saplantıya varan bir çaresizlikle ihtiyaç duyuyorum ve onun kara gözlerindeki parıltı bana aynı şekilde hissettiğini söylüyor.

Dudakları göbeğimin ve tümseğimin üzerinde kayarken, kelebek öpücüklerini amıma yerleştirirken o karanlık gözlerini üzerimde tutuyor. Bana sahibimmiş gibi dokunuyor ve bir bakıma öyle de. Vücudum sadece ona tepki veriyor. Şu anda bile ıslak ve muhtacım ve dili klitorisimde gezindiğinde, bu yeterli değil.

Bu gece dalga geçilmesini istemiyorum. Onu istiyorum. İtiraz hırıltılarına rağmen uzanıp onu yukarı çekiyorum. "Sana içimde ihtiyacım var, tamamına. Beni daha sonra yalayabilirsin."

"Çok romantik," diye alay ediyor bedenimi örtüp ayrılmış kalçalarımın arasına uzanırken, ama Mors'un beni bir tür işkence olmadan bırakamayacağını bilmeliydim. Soğuk büyü bacaklarımı okşuyor, ağzı benimkini kaplarken amımı da örtüyor. O soğukluk içimde kayarken iniltimi yutuyor, beni geriyor ve hem o hem de ağzı çekilmeden önce beni boşalma noktasına getiriyor.

"Mors," diye yalvarıyorum, bacaklarımı ona daha sıkı sararak.

"Seni yakaladım, Avea. Seni uçuracağım," diye söz veriyor, dumanlı sesi etrafımda kıvrılırken aramıza uzanıyor ve sikini girişime bastırıyor.

Tek bir yumuşak hamleyle kendini içime gömüyor, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve zevk çılgınlıklarını yutuyor. Alışmam için bana bir an veriyor, ama sırtını kaşıdığım da ve daha fazlası için kalçalarımı hareket ettirdiğimde, vücudunu benimkine doğru sallayarak dışarı çekip tekrar içeri itiyor.

gibi sert, vahşi bir sikiş değil.

Güçleri bizi sarıp sarmalayıp kaldırırken, havada benimle sevişirken, dillerimiz düello ederken nefesimi tutup ona sarılmam neredeyse çok tatlı.

"Tutamıyorum." nefesi kesiliyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Bizi nazikçe yere bırakıyor ama başım evin kenarından sarkıyor. O sırtırken gözleriyle buluşuyorum.

"Hâlâ uçuyorsun, küçük aşkım."

Nefes nefese, aşkın öfkesiyle dudaklarına yapışıyorum, bedenlerimiz daha hızlı birleşiyor. Zevkim büyüyor ve tenime yayılıyor.

Mors homurdanarak hızlanıyor, kendine engel olamıyor. Sevişirken bile, ondan arzuladığım ve başka kimseden asla elde edemeyeceğim bir güce sahip olmalı.

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, daha fazlası için sözsüzce yalvarıyorum. Her aşk türü farklıdır ve bu bizimkisi - karanlık ve kirli.

Evin kenarından sarkarken, çığlık atarken saçlarımın havada uçuştüğünü hissediyorum. Neredeyse gece gökyüzünde uçana kadar beni uzayın kenarına doğru beceriyor.

Bir çığlıkla kenardan aşağı yuvarlanıyorum, etrafımda parçalanıyorum ve o dar kanalımın içinde ve dışında çalışırken sadece kolları beni bu düzleme bağlıyor. Birbirimizin kollarına sarılana kadar beni yukarı çekerek beceriyor.

"Benim güzel Avea'm." Dudaklarımı ısıyor ve ben de kendi dudaklarımı yanağından boynuna doğru gezdiriyorum, o aşağıdan içime girerken ben de onun çarpan nabzını ısırp emiyorum.

Zevk ve güç bizi daha da yükseğe çeker.

Gece gökyüzünün altında sevişirken, kolları bana sarılmış bir şekilde onun sikinin üzerine oturuyorum ve kendimi tutamıyorum.

Güç içimden patlayarak gökyüzüne yayılıyor ve ben de onunla birlikte bir kez daha patlıyorum.

Onu kendimle birlikte sürüklüyorum, yüzünü boynuma gömerken iniltisi kulağımda yankılanıyor, beni serbest bırakmasıyla doldururken kolları etrafımda sıkılıyor.

Güçlerimiz nihayet azaldığında, çatıda terli bir yığın halinde yuvarlanıyoruz, bedenlerimiz hala birleşmiş durumda ve tekrar bir araya gelmemizin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Asla olmaz.

Mors sözünü tutuyor ve ben şafağın ilk birlikte bitkin bir halde yere yığılıyorum ve onun koruyucu kolları beni sarmış, dudaklarına kondurduğu öpücükle uykuya dalıyorum.

ON YEDİ ŞAFTÖR

MORS

I Avea'yı daha yakın tutuyorum, ona bakarken endişeleniyorum. Umarım dün gece kimse onun serbest kaldığını hissetmemiştir. Onu evin içine götürmeliydim, orada bariyerlerim böyle şeylerin olmasını engellerdi, ama ihtiyacım vardı

O kadar kötüydü ki doğru düzgün düşünemiyordum. Güçleri dünyamıza yayıldı. Umarım etrafta bunu hissedecek bir tanrı yoktur ya da merak edeceklerdir. Şimdilik rahatlayıp onun uyumasını izliyorum, güzelliği karşısında dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Onun sade olduğunu nasıl düşünebildim? Kendi kibriim içinde gerçekten bu kadar kör ve pervasız mıydım? Avea bana sadece onun güzelliğini değil, aynı zamanda hayatımdaki ve dünyanın sunduğu güzellikleri de gösteriyor.

Ondan önce hiç umursamazdım.

Görevimi bile duygularımdan çok saygımdan dolayı yapıyordum ama o tüm bunları değiştirdi. Bana onu verdiği için kızgın olamam. Güzel Avea'mı kadim güçleri olsa da olmasa da isterdim. Bana dokunmasına ve ölmeden benimle birlikte olmasına izin verdiği için onlara sahip olmasına seviniyorum. Onu kurtardılar ve bana yaşama şansı verdiler ve bunun için her zaman minnettar .

Hayatında ne tür kötülükler ve kötülükler olmuş olursa olsun, onu bana getirdiler ve artık her zaman güvende olacak çünkü Avea'yı asla bırakmaya niyetim yok. Onu sonsuza dek yanımda tutmak için gerekirse binlerce anlaşma yaparım.

Eğer bana izin vermezse, kendimi onun dünyasında bir hayata teslim edeceğim, bana söylediği kötü adam gibi onu takip edeceğim. Onsuz benim için bir hayat yok.

Bu dünyanın doğuşundan beri yaşıyorum ve ona kadar hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmedi. Sadece Avea var. O benim dünyam. O benim var olma sebebim. O benim ciğerlerimdeki hava. Tenimdeki güneştir. O bana rehberlik eden ay. O beni hayatta tutan güç, beni besleyen yiyecek ve beni iyileştiren su. O her şeydir.

Onu izlemek için oturduğumda, onu sonsuza dek yanımda tutmak için bir plan üzerinde çalışıyorum.

Uyandığında planıma başlıyorum. O yıkanırken ona kahvaltı hazırlıyorum ve yedikten sonra elini tutuyorum. Sonsuza kadar benimle olabilmesi için hayatımın her yönünü paylaşması gerekiyor. Benimle çoktan ruhlar arası geçiş yaptı, ama aynı derecede önemli olan, yani onun dünyasından beni çağıran yolculuklarımda benimle hiç gelmedi.

Merakını hissedebiliyorum ama ben karşıya geçerken o sessiz kalıyor, elimi tutuyor. Onun dünyasına girdikten sonra bizi buharlaştırıyorum ve bir hastanede yeniden ortaya çıkıyoruz. Kapıdan içeri girdiğimizde gözleri açılıyor ama kimsenin bizi görmediğinden emin oluyorum. Meraklı bir bakış bile olmadan onların kalabalıkları arasında dolaşıyoruz.

Yoğun bakım ünitesindeki bir kapının önünde belirene kadar çekimin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Odanın içindeki bir yatakta yaşlı bir kadın oturuyor ve yanında onun ve çok çocuklu bir adamın fotoğrafı var.

İçeri girdiğimizde gözlerini açıyor. "Benim zamanım geldi mi?" diye soruyor. "Öyle," diye mırıldanıyorum.

"Güzel." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Ben hazırım. Çocuklarımdan hepsi büyüdü ve beni özleyecek olsalar da yeniden aşkımla birlikte olmak istiyorum. Olacağım, değil mi?"

"Elbette Sandra," diye söz veriyorum, onun yanına yürüyorum. Avea'nın elini bırakarak onun elini tutuyorum ve Sandra önce ona sonra da bana bakıyor.

"Yalnız olmaman iyi bir şey. Ölüm bile sonsuza kadar yalnız dolaşmamalı. Aşkın ve hayatın güzelliğini, sonundayken de bilmelisin. Ben hazırım, teşekkür ederim." Ona usulca gülümseyerek eğiliyor ve alnına iffetli bir öpücük konduruyorum.

Geri adım attığımda, ruh haliyle yanımdaydı. Vücudu son nefesini verirken ona bağlı makineler biplemeye başlar. Bir hemşire

içeri koşup birini çağırır ama aceleyle Sandra'nın yanına gidip nabzını kontrol ederken başını sallar. O gitmiştir ve hemşire bunu bilmektedir.

Avea'nın elini bir kez daha tutarak bizi ve Sandra'yı geçiyorum, onu aşkıyla yeniden buluşturuyorum.

Bir sonraki durağım şehirdeki büyük evinde süper kahraman yatağına uzanmış küçük bir çocuk. Gece ve uyuyor olması gerekiyor ama hiçbir şeye bakmıyor. Takım elbiseli annesi, uyumadan önce okumuş olması gereken açık bir kitapla onun yanına kıvrılmış. Yanındaki masa içecekler ve ilaçlarla dolu; solunum makinesi ve acil durum malzemeleri de odayı dolduruyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda, orada gerçeği görüyorum

-O ölüyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor beni gördüğünde. "Beni mumyalarımın uzaklaştırmak için mi buradasın?"

"Korkuyorum ama korkmak için bir neden yok," diye söz veriyorum.

Ağlamaya başlıyor ve Avea hemen yanına koşup elini tutuyor. Ona masumca bakıyor ama gözlerinde çok fazla kadim bilgelik var.

"Her şey yoluna girecek. Artık acı ya da kötü ilaçlar olmayacak. Her şey yoluna girecek."

"Ama annemler üzülecek." Alt dudağı titriyor. "Beni çok seviyorlar. Geceleri onları duyamayacağımı düşündüklerinde ağladıklarını duyuyorum."

Sertçe yutkunuyor, kendi gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyor. "Seni gerçekten seviyorlar, bunu söyleyebilirim ama onların iyi olduğundan emin olmak senin işin değil. Şimdi dinlenmende bir sakınca yok. İyi olduklarından emin olacağıma söz veriyorum. Bir süre canları yanacak ve seni çok özleyecekler ama bir gün yine seninle birlikte olacaklar."

"Söz mü?" Serçe parmağını uzatıyor.

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyor, serçe parmağını onunkiyle birleştirerek. "Tüm zaman boyunca burada olacağım. Acımayacak."

"Tamam." Arkasına yaslanır ve annesine . "Umarım tekrar mutlu olurlar. Onları gülümserken görmeyi özledim. Tekrar gülümsemeliler."

"Umarım bir gün seni düşündükleri zaman düşünürler." Avea kalbi kırılmış bir şekilde bana bakıyor. Başımı sallıyorum. Bu çocuğu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Nefret etsek de doğa böyle, her şey böyle.

Yutkunarak ona döner ve gülümser. "Gözlerini kapat ve en sevdiğin şeyleri düşün."

Gözlerini kapatıyor ve onun elini tutarak usulca geceye karışıyor. Onu geçiyoruz ama Avea'geri getiriyorum ve annesinin şafakla birlikte uyanışını izlerken onu kollarımda tutuyorum.

Gerinir, yüzü bitkin ve yorgundur. "Günaydın, puding. Üzgünüm, okurken uyuyakalmış olmalıyım. Bir şeyler yemeye ne dersin?" Kıpırdamadan duruyor, zihninin kabullenemediği şeyi gözleri görüyor. "Sammy?"

Kadın çığlık atıp yardım çağırırken Avea göğsüme dönerek hıçkırıyor. Sağlık görevlisi üniforması giymiş başka bir kadın koşarak odaya giriyor. Hıçkırarak, karısına sarılmadan önce küçük çocuğu kontrol ediyor. Birlikte yere çöküyorlar ve kaybettikleri oğullarının yasını tutarak ağlıyorlar.

"Onlara yardım etmeliyiz," diye fısıldıyor Avea, bana bakarak.

"Onların acısını alamam, Avea. Bunu yapmak onların sevgisini ellerinden almak anlamına gelir," diye itiraf ediyorum, gözlerim yaşararak. "Ama gözüm üzerlerinde olacak. Olabilecekleri kadar iyi olduklarından emin olacağım. İşler onlar için kolay olmayacak; ölüm asla kolay değildir."

Bana doğru eğilerek başını göğsüme koydu. "Bu senin hatan değil, Mors."

Bunun üzerine irkildim, ona bakarken gözlerim büyüdü.

"Kendinizi suçlamayın. İnsanların acı çekmesini engelleyemezsiniz. Ölümü durduramazsınız. Siz sadece onun elçisisiniz ve bunu asalet ve nezaketle yaparsınız."

Orada durup iki kadının acıları çok fazla olana kadar yas tutmalarını izliyoruz ve onu yanıma alıp eve götürüyorum, kaybettikleri için o kadınlarla birlikte yas tutarken ona sarılıyorum.

Bu acının her bir damlasını hissediyorum ve Avea'yı sessizce dışarı çıkarıyorum, yolumun üzerinde bir isim kazıdığım taşın önünde çömeliyorum.

Sammy.

Güneş ışığında dururken, ailesi onunla yeniden bir araya geldiğinde bile sonsuza dek hatırlansın diye sevgilerini o taşa aşıyorum. O hatırlanmaya değer bir savaşıydı. Dünyayı değiştirmede ama onlarınkini değiştirdi. Herkes hatırlanmayı hak eder.

Her bir kişi.

Ölüm hepimiz için geliyor, istesek de istemesek de, ama söz veriyorum karşılaştığım her insan, nasıl bir yaşam sürmüş olurlarsa olsunlar, sonunda yalnız olmayacaklar. Tıpkı doğumlarında olduğum gibi oradayım. Onları her zaman hatırlayacağım.

Şimdi Avea da yapacak.

Bu, ölümün aşkıyla paylaştığı bir yükür.

ŞAFTÖR TWENtY-EILHt

AVEA

I Yatakta uzanmış, onun muhteşem altın göğsünü izliyorum. Gözleri neredeyse kapalı, puslu ve gevşek, eli sırtımı okşuyor. Bütün sabahı pratik yaparak ve bütün geceyi sevişerek geçirdik, ama bu benim en sevdiğim kısım.

günlük rutinimiz - sadece biz, yatakta, birbirimize sarılarak. Sessizliğin, rahatlığın ve huzurun tadını çıkarıyorum.

Çenemi göğsüne dayayarak onu izliyorum. Siyah saçları, dağınık olsa bile yüzüne mükemmel bir şekilde düşüyor ve eli beni okşamaya devam ederken bile siyah gözleri düşünceli bir şekilde titriyor. Uzun kirpikleri tenini öpercesine yanaklarına çarpıyor ve beni bakarken yakaladığında dudakları kıvrılıyor, mükemmel beyaz dişleri parlıyor.

Mors muhteşem, bunu inkâr etmek mümkün değil ama bir zamanlar soğuk olan gözlerini aydınlatan yumuşaklık onda en sevdiğim şey. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye takılıyor.

"Bilemiyorum. Önce test sürüşü yapmam gerekebilir. Ne dersin-" Bizi çevirip geniş bir sırtışla beni altına sıkıştırırken ciyaklıyorum. Bir keresinde bana, ben hayatına girene kadar hiç gülümsemediğini söylemişti. Buna inanıyor muyum bilmiyorum ama bana tüm dünyada ya da bu tanrı için önemli olan başka herhangi bir kişiymişim gibi baktığında inanıyorum.

"Ne diyordun Avea?" diye alay ediyor, güçlü vücudunun her bir sert santimini hissedebilmem için aşağı bastırıyor. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarını büken sırtış seksi olduğu kadar çileden çıkarıcı da.

"Adil oynamıyorsun," diye homurdanıyorum, bacaklarımı etrafına sarıp bizi bir kez daha döndürmeden önce, yeni güçlerim o istese de istemese de bunu yapmama izin veriyor. Gururlu bir sırtıyla yatağa vuruyor ve ben de göğüslerimi alaycı bir şekilde göğsüne bastırarak ona sarılıyorum.

"Şimdi kim adil oynamıyor?" diye homurdanıyor, ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak kıcımlı kavlıyor ve beni daha yakına çekiyor. Aramızda sıkışmış olan devasa uzunluğuna doğru bastırılmış bir şekilde oturuyorum. "O güzel amcığını tanrının sikinin üzerine oturtup onun için boşalmaya ne dersin?"

"Peki ya ..." Eğiliyorum, onu öpecekmişim gibi dudaklarımı yalıyorum. Gözleri kapanıyor ve son anda yanağına üflüyorum, üzerinden kayarak hızla uzaklaşırken gülüyorum. "Onun yerine giyinmeye ne dersin?"

"Bu evde kıyafetler yasaklanmalı! Aslında ..." Parmaklarını şıklatıyor ve gizemli bir şekilde onun odasına olan gardırobuma ulaştığımda boş.

"Mors, kıyafetlerimi geri ver." Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum ve yatakta uzanmış, kendini okşarken beni izlediğini görmek için dönüyorum. "Şimdi."

"Eğer kıyafet istiyorsan, o zaman yap. Yoksa bu yeni kuralı sevdim." Dili dolgun alt dudağında geziniyor ve ben tekrar dikkatim dağılmadan arkamı dönüyorum.

Onun her zaman sevimli bir hırıltı dediği şeyi çıkararak arkama dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, içimdeki güce ulaşıyorum, o yaratabiliyorsa ben de yaratabilirim. Onunla savaşıyorum, dileklerimi gönderiyorum ama kontrol etmek için bir gözümü açtığımda hiçbir şey olmuyor.

Sinirlenerek bu gücü elime alıyorum ve niyetlerimle patlatarak dışarı doğru itiyorum ve gözlerimi açtığımda gardırop kıyafetlerle dolup taşıyor. Mors'un benim için yarattığı elbiselerin yanı sıra eskiden giydiğim deri pantolonlar ve korseler görüyorum.

Alkışlayarak ona döndüm ve tepkisini bekledim. Ayağa kalkıyor, genişçe gülümsüyor, gözlerinden gurur fışkırıyor. "İnanılmaz! Beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Çok hızlı öğreniyorsun."

Kahverengi deri pantolonumu giyip, bağlamama yardım ettiği kırmızı çiçekli korse üstümü giyerken gurur ve övgü beni neredeyse sersemletiyor. Dokunuşu tenimde kalıyor, her zaman olduğu gibi beni canlandırıyor ama birbirimizin içinde tekrar kaybolmadan önce uzaklaşıyorum.

Yoksa bütün gün yatakta olurduk.

İç çekerek beni kollarıyla sardı. "Madem oyun oynamıyoruz, seni bir yere götüreyim."

"Ah? Nerede?"
". Gözlerini kapat." Bunu
hevesle yapıyorum.

Burası Mors'un beni götürmesini beklediğim son yerd . Mateo'nun nerede yaşıadığını nereden bildiğini bile bilmiyorum, tanrı olması dışında, ama evinin dışında duruyoruz, güneş ışığı bedenlerimizin üzerinden akıyor, ellerimiz birleşiyor.

"Arkadaşını kontrol etmek isteyebileceğini düşündüm," diyor ben ona bakarken.

Bir  ığlık atarak kendimi ona doğru fırlatıyorum ve o da gülerek beni yakalıyor, dudakları hızlı bir öpücük için dudaklarıma inerken beni etrafında döndürüyor. "Bunu mutlu olduğun anlamına mı alıyorum?"

" ok teşekkür ederim," diye fısıldıyorum tam kapının açıldığını duyduğumda. "Avy, sen misin?" Mateo'nun sesi hem umutlu hem de şaşkın geliyor.

Mors vücudundan aşağı kaymama izin veriyor ve ben de genişçe sırtan Mateo'ya doğru koşuyorum. Kapının girişinde buluşup birbirimize sımsıkı sarılıyoruz. Arkamdan kıskanç bir hırıltı duyduğumda hafifçe geri çekiliyorum. "Beni içeri mısın?" Matty'ye takılıyorum.

"Kahretsin, evet, özür dilerim, beni gafil avladın." Aceleyle içeri girdi, ben de peşinden gittim.

Mors'un rahatlatıcı sıcaklığını hissetmediğimde, onu bulmak için dönüyorum.

Mors dışarıda oyalanıyor, nasıl karşılandığından emin değil. Sırtarak elinden tutup peşimden içeri sürüklüyorum, onu kanepeye itip kucağına oturtuyorum. Rahatlamış bir i  çekişle bana sıkıca sarılıyor, Mateo durup bakıyor, sonra başını sallayıp sersemliğinden kurtulmuş gibi görünüyor.

"Seni gördüğüme sevinmediğimden değil, ama neden buradasın?" Mateo karşımızda otururken soruyor. Gözleri tekrar tekrar Mors'a gidiyor, ifadesi düşmanca ama Mors tamamen rahatlamış, dudaklarını omzumda gezdirirken onu görmezden geliyor. Beni yalnız bırakmadan istediğim mahremiyeti sağlıyor.

Muhtemelen başımı belaya sokacağımı düşünüyordu ve haklı da olurdu.

"Mors seni görmek isteyebileceğimi düşündü." Genişçe sırtıyorum.

"mi yaptı? Bu yüzden mi gözünün önünden ayrılmana izin vermiyor?" Mateo hırılıyor.

Neyse ki, Mors yemi yutmaz.

Mateo'ya "Onu burada istiyorum," dedim. "Sen nasılsın? Her şey nasıl?"

"İyiyiz," diye cevap veriyor sıkıca, gözlerinde bir şey parlıyor.

"Mateo, sen bana ne zaman yalan söyleyebildin ki? Bana hemen ne olduğunu söyle," diye karşılık veriyorum. Güçlerim beni dolduruyor. Mors bunu hissediyor ve beni sıkıca tutarak rahatlayana kadar beni sakinleştiriyor. Onu burada istememin bir başka nedeni de bu. Henüz tam bir kontrole sahip değilim ve kimseye zarar vermek istemem.

Mateo, Mors'a bakıyor ve ben de başımı hareket ettirerek bu bakışma yarışını bölüyorum. "Mateo."

"İyi," diye homurdanıyor. "I . . . Şey, kahretsin, bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Gitmediğimiz yargılamalardan sonra, mahkemenin çoğu ya öldü ya da ayrıldı. Geriye kalanlar ... iyiler, Avea. Gerçekten iyiler. Yani, çoğu. Görünüşe bakılırsa bu durum bazılarını çileden çıkarmış. Öfkeli ve öfkelerini kendi türlerinden çıkarıyorlar. Kraliçe hayatta kaldı, kral da öyle. Kral değiştirmeyi kendine görev edindi, ama kraliçe? O tam tersi bir yol izledi. Eşim bana yapılan saldırının arkasında onun olduğunu, türümüzün avcılarını kullanarak bize kutsanmış silahlarla saldırdığını düşünüyor. Kraliçenin güvenmediği herkesi öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Bu akşam sarayda bir yüzleşme olacak ve muhtemelen bir meydan okuma gerçekleşecek. Eğer bunu şimdi durdurmazsak, daha fazlası ölecek ve yargıçlar bizim için gelecek."

Yargıçları duydum. Mahkememe hiç gelmediğim için baloya davet edilmemiş olabilirim ama olanları duydum. Bir yanım yaptıklarından dolayı mutlu. Vampirlerin canı cehenneme. Bana hiç sadakat göstermediler ama Matty'yi etkiliyorsa umursamalı ve yardım etmeliyim.

"Bana bu işe karışmadığını söyle, Matty," . Mors gitmeme izin veriyor ve ben de Matty'nin yanına koşup elimi koluna koyuyorum. "Matty, bana bak. Söyle bana."

"Bunu yapamam, Avy." Bakışlarımla buluştu. "Beni öldürmeye çalıştılar. Eşimi öldüreceklerdi. O ve bu işe karışan diğer her kimse durdurulmalı. Ona kendim meydan okuyacağım. Bu benim görevim ve onurum."

"Hayır," diye çıktım. "Seni kaybedemem. Seni kurtarmak için her şeyi yaptım ve sen şimdi bunu bir kenara mı atacaksın?" Evet, yüzüne fırlatıyorum. İrkiliyor ama geri adım atmıyor.

"Sen kendi seçimini yaptın Avea, ben de kendi seçimimi yapmak zorundayım. Eğer beni öldürürlerse, senin için de gelirler. Bunu seni korumak için yapıyorum," diye mırıldanıyor, elimi tutarak.

"Senin korumana ihtiyacım yok. Bana canlı lazımsın!" Bağıyorum. "Lütfen Matty, bırak başkası-"

"Hayır, bunun olmasına çok uzun süre izin verdik. Eğer kral çok körse ve yargıçlar çok meşgulse, o zaman biz öne çıkmalıyız. Devrim zamanı geldi, Avea. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecekler. Ya şimdi ya da asla. Bu gece yapacağım. İyi ki geldin de veda edebildim, her ihtimale karşı ..." Sözünü kesiyor, adem elması sallanıyor.

"Hayır!" Bağıyorum, Mors'a dönüyorum ve gözlerimle bir şeyler yapması için yalvarıyorum.

Gözleri sert bir şekilde bana bakıyor ve sonra Mateo'ya bakıp başını sallıyor. "Masumları böyle koruyacak kadar onurlu ve cesursun. Seni kurtardığım için mutluyum."

"Ben de öyle. Benim için ona göz kulak ol, olur mu?" diye sorar Mors'a. "Sakin ona zarar vermeye cüret etme. Tanrı ya da değil."

"Öyle bir planım yok. O benim için her şey demek," diyor Mors, gözlerini Mateo'ya dikerek. "Onu güvende tutacağım."

"Hayır, kes şunu." Ayağa kalktım ve Mors'a doğru ilerledim. "Çoktan ölmüş gibi konuşmayı kes. Başka bir yolu olmalı."

"Öyle bir şey yok. Bu gece için planlandı, Avea. Lütfen, kalan zamanımı kavga ederek geçirmek istemiyorum. Sadece konuşsak ve birlikte olsak olmaz mı?"

"Hayır, çünkü ölmekten bahsediyorsun! Beni terk etmekten bahsediyorsun! Buna izin vermeyeceğim!" Mors'un yanındaki koltuğa çökmeden önce kükrüyorum, elini tutarken gözlerim yaşıyor.

"Onlara yardım etmeliyiz, Mors," diye yalvarıyorum. Hırlayarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Yapamam."

İrkildim. "Yardım isteğimi görmezden mi geleceksin? Unutma, ben yarı vampirim."

"Ve ben değilim. Ben bir tanrıyım Avea ve yardım etmek istesem bile edemem. Ben göreve bağlıyım. Eğer onay almadan müdahale edersem, beni sürgün edebilir ya da yok edebilirler. Bu sadece yasaları çiğnemek olmaz; yeminimi ve görevimi de çiğnemiş olurum. Bunu yapamam, senin için bile."

Yutkunuyorum, yüzümü tutup bakışlarımı incelediğinde öfkem sönüyor.

"Ama yapabilirsin. Dediğin gibi, sen yarı vampirsin ve her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüsün. Müdahale edebilirsin. Bu gece Mateo'yla birlikte gidebilir ve arkadaşlarının güvende olması için bu işin aslını öğrenmeye yardım edebilirsin. Seninle gelemem, Avea, ve bu beni öldürür. Bir yanım hayır demeni umuyor.

Büyük bir parçam seni çalmak istiyor ama bunu sana yapamayacak kadar çok önemsiyorum. Geçmişte yaşadıkların gibi olmayı, istek ve ihtiyaçlarını görmezden gelmeyi reddediyorum. Ruhunun derinliklerini görebiliyorum, benim küçük ölümlüm. Bu iş bitene kadar rahat etmeyeceksin - konu ailen olduğunda değil - ve ben bunu senin için yapamam. Bundan en az senin kadar nefret ediyorum ama git. Seni bekliyor olacağım."

"Hayır, bekle," diye mırıldandım, kafam karışmış ve incinmiş bir halde. "Beni burada mı bırakıyorsun? Anlaşmamızdan geri mi dönüyorsun?"

"Asla," diye hırlıyor. "Ama herhangi bir tepki almadan benden uzak durabilmen için yaptığımız anlaşmayı bozmam gerekecek."

Yine irkildim. "O zaman hayır, başka bir yolu olmalı."

"Yok ve zamanımız tükeniyor. Eğer bunu yapmak istiyorsan, Mateo'nun ve eski sarayının yanında olmak istiyorsan, başka yolu yok Avea. Anlaşmayı bozmak zorundayım. Bu senin kararın, aşkım. Seni eve götürebilirim ve bundan bir daha asla bahsetmeyebilirim. İstiyorum, ama bu seni incitir ve bu yapmak isteyeceğim son şey, güvenine bu şekilde ihanet etmek bir yana. Kalbini ve gücünü biliyorsun Avea. Sen karar ver."

"I-" Bakışlarımı araştırırken yutkunuyorum ama gözlerimdeki gerçeği okumuş olmalı çünkü ben farkına bile varmadan gözleri yeniden soğuk ve mesafeli bir hal alıyor. Ellerimi bıraktığında, neredeyse soluyorum. Mesafe beni öldürüyor.

Bir zamanlar bu beni sevinçten dans ettirirdi, ama şimdi nefret ediyorum ve yine de başka seçeneğim yok. O haklı. Mateo'nun yanında olmak, onu ve sarayda bana iyi davrananları korumak için anlaşmayı bozmalıyım. Bu geceye katılabilmeliyim ama bu Mors'u kaybetmek demek.

Bu, bana yaşadığımı hissettiren, beni olduğum gibi kabul eden ve değer veren tek insandan uzaklaşmak anlamına geliyor.

Bu sevdiğim adamdan uzaklaşmak demek.

Bunun için yeterince güçlü müyüm bilmiyorum, Mateo için bile.

"Görüyorum ki kararını vermişsin." Ayağa kalktı ve ben de kalbim parçalanarak ona baktım.

"Mors," diye mırıldanıyorum.

"Her şey yolunda," diye söz veriyor ve eğilip alnımdan öpüyor. O tatlı öpücüğün acısı içimde sarsılıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Anlaşma bozuldu. Senin gibi birini elimde tutmaya çalışmakla aptallık ettim. Özgür olmalısın. Bu senin doğanda var."

"Hayır, bekle!" Ona uzanıyorum ama o geri adım atarak aramıza mesafe koyuyor. "Sonra geri geleceksin, değil mi?" Konuşmayınca panikleyerek ayağa kalkıyorum. Her şey çok hızlı geliyor. "Mors."

"Özgürsün Avea," diyor sadece ve kalbim daha da kırılıyor. Son bir bakışla arkasını dönüyor ve geldiği gibi hızla uzaklaşıyor, geriye doğru düştüğümden, nefes alamadığımdan habersiz.

Bitti mi?

Öyle olmadığını söyledi, ama o zaman neden veda ediyormuş gibi hissettim?

Neden ölüm tanrısı, aşık olmaya başladığım adam, bana istediğim her şeyi verdiğini düşünerek benden uzaklaşmış gibi hissettim?

Özgürlük.

Yine de tek istediğim sonsuza dek ona zincirlenmek. Bu kadar mutluluktan nasıl bu hale gelebildik?

ŞAFTÖR ON DOKUZ

MORS

W Avea'dan uzaklaştığım her adımda ruhum çılglık atıyor, kuralların ve görevlerimin canı cehenneme deyip onu takip etmemi istiyor ama ben bir tanrıyım, o ise yarı vampir. Onun bir yeri var ve benim de

Benim.

Hatırlatma çok keskin. Asla sonsuza kadar benimle kalamazdı.

Kendi türünün etrafında olmalı. Bu dünyayla bağları var, değer verdiği ve uğruna ölmeye hazır olduğu bağları. Ölüm bu acıdan daha hızlı olurdu. Bir zamanlar onu kolayca bir kenara atabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. O baştan çıkarıcı kadının benim her şeyim olacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Bu yüzden tanrıların başka bir tanrı dışında herhangi bir varlıkla çiftleşmesi yasaktır. Ölümlüler, bilmeseler bile bizi yok etme yeteneğine sahiptirler. Onların ölümleri, onların kalp kırıklıkları bizi yok edebilir. Güçlü yanlarımız aynı zamanda zayıflıklarımızdır ve şimdi Avea bunu biliyor çünkü anlamayı bozmak için bedel ödedim.

Yine de ona sıkıca sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Hatta peşimden geleceğini umarak bekliyorum.

Vermiyor, bu da bana cevabımı söylüyor ve bu geceden sonra bana geri dönmek isteyeceğinden bile şüpheliyim. Bu mücadeleden sağ çıkacaktır; bundan hiç şüphem yok. Yeni güçleriyle durdurulamaz, özellikle de sinir bozucu küçük bir kraliçeye karşı. Umarım onları kontrol eder de kendini ele vermez ve avlanmaz.

Aslında, onu koruyacağım, böylece bu gece güçlerini kullansa bile, başka hiçbir tanrı bunu hissetmeyecek. Onun yanında olmak için her şeyimi versem de onu uzaktan koruyacağım. Hiçbir zaman bir ölümlü olmak istemedim, ama şimdi istiyorum, ancak Avea ve ben çok farklı iki yolda yürüyoruz, bir süreliğine kesişen ama şimdi uzaklaşan yollarda.

Birbirlerine kavuştukları o an, hayatımda yaşadığım en canlı andı ve bana aşkın gerçekte ne olduğunu öğretti.

O ve o olmadan ben bir hiçim.

AVEA

Mors o kadar çabuk ve kolay gitti ki, sanki benden uzaklaşmak çok basitmiş gibi. Sadece bir anlaşmayı bozmadı; kalbimi de kırdı.

Tapınağa koşmak, dizlerimin üzerine çökmek ve başka bir anlaşma için yalvarmak istesem de yas tutacak zamanım yok. Mors haklı. Anlaşma bozuldu çünkü Mateo'dan uzaklaşamadım. Arkadaşımın bunu tek başına yapmasına izin veremem ve kalbim gitmiş olsa da, ölüm tanrısı ruhları aldığı kadar kolay almış olsa da, devam etmek zorundayım.

"Peki plan nedir?" Mateo'ya soruyorum, ama sesim boğuk çıkıyor ve gözyaşlarımın arasından başımı kaldırıp baktığımda yüzünün düştüğünü görüyorum.

"Onu seviyorsun. Onu gerçekten seviyorsun," diye mırıldanarak bana yöneldi.

Ellerimi uzatarak geri çekiliyorum. "Bana dokunma, tamam mı? Ben sadece . .

Yapamam. şu anda kırılamm. Bu geceyi atlatalım." Beni endişeyle izliyor ama başını sallıyor. "Bu bir parti."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım.

"Kanlı balodan sonra güçlerini göstermek ve kitlelere her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek istediklerini düşündük. Bizden birkaç kişi var ve kalabalığın etrafına dağılacağız. Kraliçeye meydan okuduğımda, onunla birlikte çalışanların kendilerini vereceğini umuyoruz. Aksi takdirde, kraliçe öldüğünde kesinlikle duracaklardır."

"Kraliçeyi ldrdğnzde ne olacağını düşündünüz m?"

Ya kral sana inanmaz ve öfkesini senden çıkarırsa?" Kaşlarını atıyor.

"Daha iyi bir planın var mı?"

Asıl soru bu, değil mi? Gğsmdeki acıya rağmen gözlerimi kapatıp düşünüyorum. Gözlerimi açtığımda sırtıyordu.

", değil mi? Daha iyi bir planın var."

"Kötü insanların ortak noktası nedir?" Sorguluyorum.

"Pislikler mi?"

"Gücü severler. Kimse bunu kraliçeden daha fazla sevemez. Hadi ona bunu verelim." Tüm kalp kırıklığımı ve öfkemi katarak kötü kötü sırtıyorum.

Saraydan zayıf, yarı aç bir reddedilmiş olarak ayrıldım, ama şimdi bu akşam içimden akan kadim bir güçle geri döneceğim.

Eğer g istiyorlarsa, o zaman onu elde edeceklerdir.

OTUZUNCU BÖLÜM

AVEA

T Elemental Court tam da hatırladığım gibi. Karmaşık metal çerçeveli basit bir kapı ile dışarıdan mütevazı, tam da sevdikleri gibi. Metal, semboller ve kadehler oluşturuyor, ve yaklaştığımızda, parıldamaya başlıyorlar, güç gönderiyorlar.

Burada, şehrin ötesindeki küçük ormanda, kimse istemediği sürece buraya rastlamaz ve rastlarsa da bir daha geri dönmez. Specter ya da Vermillion gibi daha büyük mahkemelerin aksine, Elemental genellikle göz ardı edilir. Yargıçlar geldiğinde bile, kralın ne bunun ne de sonraki toplantıların bir parçası olmadığını duydum. Bu mahkemeyi bilip bilmediklerini ya da kralımızın yine saklanıp saklanmadığını merak ediyorum. Phoebe ve Mateo'ya bakıyorum, ikisi de başını sallıyor. Nefesini üfleyerek elini kapının ortasındaki çivilere dokunduruyor. Kanının tadı metalin üzerinden akarak ona hayat veriyor. Dönerek ve parlayarak, bir gıcırtyla kayarak açılıyor ve içeri girmemize izin veriyor.

Sadece saraya kan verenlerin girmesine izin verilir, aksi takdirde sizi zehirler - uzun süre uzak kaldığımda ve kanım sarayınkinden temizlendiğinde çok sık hissettiğim bir şey. Burada olmamdan hiç hoşlanmadılar, çünkü benim daha aşağı olduğumu düşünüyorlardı, özellikle de kraliçe. Kral o kadar da kötü değildi, hatta bazen iyi bir adamdı. Karısının kötü yollarına kapıldı, çiftleşme sevdası onu tamamen kör etti.

Onu sadece toplantılarda ya da balolarda görebiliyorduk, çünkü sahadan ayrılmıyordu ve ben de sık sık nedenini merak ediyordum.

Önce Mateo ve Phoebe'nin maskelerini takarak gitmelerine izin veriyorum. Bu gece gündönümü kutlaması var, tamamen unuttuğum bir şey. Temelde büyük bir kan partisi düzenlemek ve yaşam adına tüm arzularınızı tatmin etmek için bir bahane. Ben hiç davet edilmedim. Mateo bir keresinde yüzümün çoğunu kapatan bir maskeyle beni gizlice içeri sokmuştu, ama hepsini dans ederken ve parti yaparken görmek bana sadece ne kadar dışlanmış olduğumu hatırlattı, bu yüzden ayrıldım ve bir daha asla gelmedim.

Bu gece farklı olacak.

Phoebe sayesinde elmaslarla parıldayan küçük gümüş telkari bir maske takıyorum ve elbisem Mors'un benim için yaptıklarını hatırlatan dökümlü ve uzun. Nereden aldığımı sormadılar, ben de bir el hareketiyle kendim yaptığımdan bahsetmedim.

Asilerin geri kalanı, kraliçenin yaptıklarını ortaya çıkarmak için onunla yüzleşmeye istekli olanlar zaten içeride. Mateo buraya gelirken beni bilgilendirdi ve bu gecenin kan gölü olacağı konusunda uyardı. Bunu biliyorum ama tek endişem Mateo ve Phoebe'yi kurtarmak. Belki bu bencillik, ama bu mahkemeye hiçbir şey borçlu değilim. Ben bitkin, aç ve yalnızken onlar neredeydi? Dışlandığımda neredeydiler? Beni kurtarmak için devreye girmediler, o halde neden onlara yardım edeyim?

Onlar benim halkım değil.

Arkalarından içeri adım atıyorum, kapı kapandığında hafifçe sırıyorum. Meşaleler yerin altına ve avluya giden dar tüneli aydınlatıyor. Tanıdık bir yol, ama şimdi beni neyin beklediğini bildiğim için korkuyla dolduruyor.

Olmasına izin veremeyeceğim şey.

Mateo kraliçeye meydan okuyacak ve kaybedecek. Kral intikam almak isteyecek, adil olsa bile, ve Phoebe'yi öldürecek. Bunun olmasını engellemeliyim. Sahip olduğum tek aileyi kaybetmeyeceğim, özellikle de bu saray için. Eğer bu içimdeki güçlere teslim olmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Benim ne olduğumu görsünler.

Tünel sona eriyor ve avlunun ortasına açılıyor. Dairesel giriş kadife perdelerle örtülü ve ışıklandırma loş, her yerde mumlar ve fenerler var, bizi kısmi karanlığa sürüklüyor. Boğucu müzik burada bile bize ulaşıyor ve yaşam alanlarına giden tünelleri görmezden gelerek, bizi balonun düzenlendiği taht odasına götürecek olan kapalı perdeye doğru ilerliyoruz.

Kahkahalar ve konuşmalar duyuyorum, kan ve pişmiş et kokusu perdenin arkasından bana ulaşıyor. Gözlerimi kapatarak duyularımınla uzanıyorum ve diğer tarafta kraliçe ve kral da dahil olmak üzere en az iki yüz cesedin tadını alıyorum.

Artık geri dönüş yok.

Mateo'ya dönerek elini tuttum. "Evine git ve bırak bununla ben ilgileneyim."

"Hayır. Bana zarar verdiler ve onlar benim halkım Avea, sana zarar vermiş olsalar bile

yanlış," diye

mırıldanıyor.

"Phoebe-"

"Arkadaşımı bıçakladılar. Hayır, geri dönmeyeceğiz. Çok yol kat ettik ve artık bazı şeylerin değişme zamanı geldi. Bunu herkesten çok senin takdir edeceğini düşündüm."

İtirazlarımı yutuyorum çünkü o haklı.

Bu insanları sevsem de sevmesem de onlara yardım etmek zorundayım. Çekip gidemem ve geri dönüşü de yok. Maskemi düzelterip saçlarımı omzumun üzerinden atarak çenemi geriye eğiyorum ve Mateo ile Phoebe'nin arkasına geçiyorum. "O halde başlayalım."

Perdeleri çekip açıyorlar ve şenliğe adım atıyorlar. Müzik perde tarafından boğuklaştırılarak bana ulaştığında bazı fısıltılar duyuyorum. Onlar geçtikten sonra ben de arkalarından içeri giriyorum. Dış görünüşüm kolayca yerine oturuyor ama artık sadece öfke ve acıdan değil, büyü ve güçten de güç alıyor.

Gözlerini cesurca karşılıyorum ve fısıltılar daha da yükseliyor. Kraliçenin tahtında döndüğünü, kölelerinden birinin kulağına fısıldadığını görene kadar burada kimlerin olduğunu aktarıyorlar.

Kemanlar yumuşuyor, ben etrafıma bakarken şarkıcı tereddüt ediyor. Sol tarafta, kraliçenin kendisini eğlendirme yetenekleri nedeniyle gözde tuttuğu sarayın tüm üyelerinin tam balo elbiseleri ve smokinleriyle sahne aldıkları sahne var. Sarayın geri kalanı da benzer şekilde giyinmiş ve çoktan kan dökülmeye başlamış. Boyunlarda ve kalçalarda ısırik izlerinin yanı sıra köşede sevişen ve beslenen dört adam görüyorum, zevklerinden başka her şeyden habersizler. Bu gerçek bir gündönümü kutlaması, ancak hepsi siyah, kırmızı, mavi ve diğer koyu renkleri giyiyor, ama ben burada duruyorum, uzun bir elbisenin içinde ısıll ısıll parlıyorum.

gümüş elbisem, güneşten daha parlak saçlarım ve güçle doluyum.

Dışladıkları kişi benim.

Nefret ettikleri benim.

Muhtemelen sonunda öldüğünü düşündükleri kişi benim.

Dans edenler donup kalabalığın arasına karışıyor ve tahtlara doğru bir yürüyüş yolu oluşturunlar. Kralınki boş ama kraliçenininki değil. Saçları Marie Antoinette gibi yukarı doğru taranmış, hatta aynı güzellik işaretlerine sahip. Derin bordolardan oluşan, Regency esintili devasa bir balo elbisesi giymiş, mücevherler saçıyor ve geniş göğüs dekoltesi yukarı itilerek sergileniyor.

Yine de burada, neredeyse transparan bir elbiseyle duruyorum ve hiç bu andaki kadar kraliçeye benzemediğimi biliyorum. Boş aralıktan geçip tahta doğru ilerliyorum. Saygılı bir mesafeye geldiğimde, ki bunu öğrenene kadar bana dayatılmıştı, yavaşça düşmeye başlıyorum.

Alaycı bir şekilde reverans yapıyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum ve bakışlarını gururla karşılayabildiğimi gösteriyorum. Daha önce sık sık yaptığı gibi, ona karşı durduğumda ve bana zehirli sözler söylediğinde beni cezalandırması için ona meydan okuyorum. Yıllarımı onun parmağı altında geçirdim.

Sarayın diğer üyeleri beni hiçbir zaman düşman olarak görmese de ya görmezden geldiler ya da alay ettiler. Sadece kraliçe öfkelerini gerçekten benden çıkardı. Bazıları bunun sebebinin kralın bana iyi davranması olduğunu söyledi ama bence bunun sebebi acı çekmekten hoşlanan zalim bir cadaloğ olmasıydı. Bana bahsettiği yaraların bir kısmı hâlâ duruyor, yine de başka bir şey bilmediğim için oradan hiç ayrılmadım. Halkımla birlikte olduğumu ve burada sıkışıp kaldığımı sanıyordum.

Ben daha gençken ve Mateo hala sarayın ayrılmaz bir parçası olarak burada yaşarken, uyum sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Asla onlardan biri olamayacağım belli olduğunda, Matty ile birlikte ayrıldım ve kendimden uzaklaştım. Bunu benim için yaptığını biliyorum ve hala acıyor.

Pişman mı?

Her zamanki gibi yanımda durarak yanıma yaklaştı. Belki ben olmasaydım hiç hedef olmayacaktı, belki de onun gibi zalim ve kaybolmuş olacaktı. Uzun yıllar boyunca buraya sadece gerekli olduğunda geldim, halkımla bağlarımı tamamen koparamadım ama iğrenme bakışlarından daha da nefret ettim.

Şimdi, doğrulurken önlerinde duruyorum ve ne gördüklerini biliyorum - güç, sağlık ve kuvvet. Zayıf, yarı aç, öfkeli melezlere hiç benzemiyorum çünkü uyum sağlayamamak umurumda değil. Ne olduğumu ve nereye ait olduğumu biliyorum - Tanrımın yanında, evimizde, krallığımızda.

Her şeyi nasıl bıraktığımıza dair içimi pişmanlık ve utanç kaplıyor ama kraliçe dururken, şu anda bunu düşünecek zamanım olmadığını fark ediyorum. Yapmam gereken

Önce geceyi atlatmalıyım çünkü az önce yırtıcıların inine girdim ve dişleri çıktı.

"Halfie," diye alay ediyor. "Bu akşam davet edildiğini hatırlamıyorum." Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Ama tabii ki, ne kadar çok o kadar iyi. Sen de sarayın bir parçasısın, değil mi?"

"Nazik karşılamanız için teşekkür ederim. Görünüşe göre tam zamanında geldim." Mateo'ya dönüyorum. "Dans edelim mi?"

"Mateo." Kraliçe başını sallar. "Seni ayağa kalkmış görmek çok güzel. Oldukça kötü olduğunuzu duyduk." Dudaklarını çekiştiren hafif sırıtış beni çileden ama yutkunuyorum ve onun bakışını görmezden gelerek Mateo'nun koluna giriyorum. Phoebe de onu takip ediyor ve ben de onun elini tutup Mateo'nunkine bastırıyorum. "Dans edin, yüzlerinizi gösterin ve sadıklarınızı bulun," diye alçak sesle mırıldanıyorum, böylece başka kimse duymuyor ve sonra Mateo eğilip onun önünde eğilirken geri çekiliyorum.

Adam kızın elini öper ve onu dans pistine sürükler. Müzik bir kez daha başlıyor ve diğer üyeler tereddütle onlara katılarak odanın etrafında dönüyorlar. Beni izleyenleri görmezden gelerek taş duvara yaslanıyorum. Bunun yerine, gözlerim beni izleyen kraliçenin üzerinde.

Sırıtarak parmaklarımla hafifçe el sallıyorum ve çenesini geriye yatırmadan önce gözleri kısılıyor.

Tanıdık, kalın bir silüet yanıma yaklaşırken gür bir ses "Avea, çok uzun zaman oldu" diye sesleniyor.

Kraliçenin gözleri seğiriyor ve bir an için benden sadece olduğum şey için değil, kocasının, eşinin bana gösterdiği nezaket için de nefret ettiğini fark ediyorum.

"Kralım," diye selamlıyorum onu usulca, gerçek bir saygıyla eğilerek. Dalgın ve ilgisiz bir kral olabilir ama iyi bir adamdır. Sık sık denizaşırı ülkelere gidip ticaret ve anlaşmalar yapıyor, bu da yönetimi ona bırakıyor. Neler olup bittiğini bilmesi gerektiğine katılsam da, gözlerinin altındaki torbaları gördüğümde onu suçlayamıyorum.

Bazıları eşinin zalimliğinin gerçek boyutlarını bildiğini söylüyor ama ben buna inanmıyorum. Bence kendine yalan söylüyor çünkü onu hâlâ seviyor ve gerçekte ne olduğunu görmeye dayanmıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

", ya siz kralım?" Saygıyla mırıldandım.

"İyi, yorgunum," diye itiraf ediyor yanıma eğilerek. "Doğrusu bu partiyi istemiyordum. Dinlenmek istedim. Paris'ten yeni döndüm ama kraliçem ne isterse onu alır." Sesinde bir yorgunluk var -sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Belki de düşündüğümden daha fazlasını görüyor çünkü gözlerini bana çevirdiğinde ve ben de cesaretle onlarla buluştuğumda kaşlarını çatıyor. "Gelmemeliydin. Korkarım bu akşamki ruh hallerinden birini yaşıyor ve seni üzmesini hiç istemem."

"Endişelenmeyin kralım," diye cevap veriyorum. "O yapamaz, artık değil."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce beni dikkatle izliyor. "Bunu görebiliyorum. Sen farklısın, Avea. İyisin. Senin hakkında düşündüklerini asla değiştiremesem de, yaptıklarından nefret ettim. Unutma, sen de en az onlar kadar bize aitsin. Bocaladığını görmelerine asla izin verme." Bir babanın kızına yapacağı gibi omzumu okşuyor.

Çoğunun aksine daha yaşlı, saçı sakalı ağarmış ve dostane gözlere sahip. Kral olarak bile elinin kolunun bağlı olduğunu fark etmeden önce bir keresinde beni kurtarması için ona bakmışım.

Odadaki diğer herkesten habersiz dans etmeye devam eden Mateo ve Phoebe'ye bakıyorum. Gözleri o kadar büyük bir sevgi ve bağlılıkla dolu ki, başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Ruhumda acı patlak veriyor. Bu kadar mutlu olmalarına seviniyorum ama bu bana Mors'u hatırlatıyor.

Benden uzaklaşmasına izin verdim.

Onu seçmemi, onunla birlikte gitmemi istedi ama ben seçmedim.

Onu her şeyden çok seviyorum ve gitmesine izin verdim ve şimdi ölüm tanrımı bir daha asla göremeyebilirim. Gerçek aşk için tek şansımı kaybetmiş olabilirim. Kraliçe benden bir şey daha çaldığı için öfke gibi acı da içimi dolduruyor. Başka hiçbir şeyi almayacağına dair burada ve şimdi yemin ediyorum.

Bu iş bittiğinde, onu avlayacağım. Beni geri alması için mihrapta yalvaracağım. Ona başka seçenek bırakmayacağım ve eğer bana izin verirse, onu sonsuza dek seveceğim.

Taş duvarı iterek Phoebe'yle el ele bana gelirken Mateo'nun gözleriyle karşılaşıyorum. "Eee?" Mırıldanıyorum.

"Onlar burada. Geriye kalan tek şey ona meydan okumak," diye mırıldanıyor.

Kralın tahtında ağır ağır oturduğunu, gülümsediğini ve etrafındakilerle konuştuğunu görüyorum. Kraliçe dudaklarında zalim bir küçümsemeyle bize bakıyor.

"Ya şimdi ya hiç," diyor diğer elimi tutarak. "İkinizi de seviyorum. Eğer kazanamazsam, olabildiğince çabuk git. Söz ver bana, Avea. Söz ver bana."

Eğer başarısız olursam eşimi buradan çıkaracaksın." Başımı eğiyorum, konuşamıyorum.

Phoebe'ye döner ve onu usulca öper. "Seni seviyorum, dostum. Bana hayal edebileceğim en iyi hayatı verdiğin için teşekkür ederim."

"Sakın veda etmeye kalkma," diye fısıldıyor. "Kaltağı öldür ve eve, yanıma gel."

"Yapacağım," diye söz veriyor ve bana dönüyor. "Avea." Onların yanından geçip tahta doğru ilerlediğim için sesi daha yumuşak. Sahip oldukları şey için kendini riske atmasına asla izin vermeyeceğim. Eğer ben aşkıma sahip olamayacaksam, o kendi aşkına sahip olabilir.

O haklı. Ya şimdi ya da asla. Gerçek özgür bırakılmalı.

Ölüler konuşmalı ve tanrım gibi ben de onlar adına konuşuyorum.

Kendi halkını öldürdü ve incitti ve bunu yapmaya devam edecek. Tahtını korumak için eşini bile öldürebilir ama ben onu durduracağım.

Mateo ona meydan okumayacak çünkü onu tekrar kaybetmeyeceğim. Tahtın önünde durup eğildim. "Kralım."

"Avea?" Kaşlarını çatıyor ve bana dönüyor.

"Kraliçem." Eğilmiyorum, onun yerine bakışlarını karşılıyorum. "Size meydan okuyorum."

Müzik durur ve herkes olduğu yerde donar. Ortalık sessiz.

"Avea, hayır!" Mateo kükrüyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Ne dedin sen?" diye tıslıyor, kral bana kocaman gözlerle bakarken öne doğru eğiliyor.

"Ben, Elemental Saray'dan Avea, size meydan okuyorum, Elemental Saray Kraliçesi.

Kabul ediyor musunuz?"

"Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun? Ben bir kraliçeyim!" diye alay ediyor. "Sen yarım akıllıdan başka bir şey değilsin. Artıklarımızı yalamana izin verdiğimiz için şanslısın."

Sadece gülümsüyorum. "Kabul ediyor musunuz? Yoksa benimle yüzleşmekten çok mu korkuyorsunuz kraliçem?"

"Avea, bunu yapma," diye yalvarır kral.

"Oh, sessiz ol, Reynolds," diye tıslıyor ona. "Onu hep korumaya çalıştın çünkü onu becermek istiyordun."

"Aşkım ..." İrkildi, gözleri benden ona kaydı.

"Bana 'aşkım' deme." Bakışlarımla buluştuğunda burnunu çekiyor. "Ve sen-"

"Kralım, alınmak istemem. Onun senin eşin olduğunu biliyorum ama suçları için."

"Suçlar mı?" Kaşlarını çatıyor ve gözlerinde gerçeği ; bilmiyor. İçimden bir rahatlama akıyor.

"Peki, kabul ediyorum," diyor bana, ayağa kalkıp hepimize ters ters bakarak. "Ve seninle işim bittiğinde, vücudundaki son yarım damla kanı da akıtırken onlara izleteceğim." Dişleri uzuyor ve gözleri parlıyor.

Kolumu alaycı bir selamla sallayarak, yanımdan geçip gitmesine izin vermek için yana dönüyorum. Ölümün kendisiyle yüzleştikten sonra, bu kolay. Mors'la kıyaslanamaz bile. Eğer korku istiyorsa, benim drama kraliçesi eşimden ders almalı. "Önden buyurun kraliçem."

Arkasından yürümeyi reddederek onunla aynı hizaya geliyorum. O hızlanıyor ve ben de hızlanıyorum, bana bakarken sırtıyor. Mateo'nun bana ulaşmak için mücadele ettiğini görüyorum ve siyah takım elbiseli iki adam onu yakalayıp kalabalığın içine geri çekiyor. Güzel. Biz geçerken Phoebe bana başını sallıyor.

Kalabalık, tahtın birkaç metre ötesindeki taş alanı temizliyor. Tavan penceresi zeminde parlıyor, kenarlarına kanlı bir çizgi çizilmiş, kullanımdan ve pratikten aşınmış.

Ne de olsa eskiden her zaman zorluklar olurdu.

Kurallarını avucumun içi gibi bilirim. Sahip olduğunuz tüm güçlerin kullanılmasına izin verilir ve içeri girdiğinizde diğer her şeyden vazgeçersiniz - isminizden ve kanınızdan. Ya ölürsün ya da öldürülürsün. Saf güce karşı saf güç. Krallar bu çemberde gasp edildi ve bu gece bir kraliçe de gasp edilecek.

Kafası elimden sarkacak.

Sekizgene ilk ben adım attım, gücün üzerimden akıp gittiğini hissettim. Eğer herhangi bir unvanım olsaydı, elimden alınırdı. Karşıma geçmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor, beni yenebileceğinden o kadar emin ki. Ne de olsa beni görmüyor, gerçek beni görmüyor. Yarısı kırılmış ve yenilmiş bir yarım görüyor. Her zaman olduğu gibi, odadaki en güçlü kişinin kendisi olduğunu düşünüyor ama kaybedecek.

"İşim bittiğinde," diye mırıldanıyor etrafımda dönerken, "değerli arkadaşını ve eşini yiyeceğim." Kenardaki kurumuş kan şimdi kırmızıya dönüyor, taze ve biri teslim olana ya da ölene kadar bizi kilitlemek için akıyor.

"Seninle işim bittiğinde kraliçem, geriye hiçbir şey kalmayacak," diyorum ona cesurca ve önümde durduğunda gözleriyle buluşuyorum. "Kendi nefretin ve açgözlülüğün gözünü o kadar kör etmiş ki gerçeği göremiyorsun. Ben asla sizden biri olmadım. Her zaman çok daha fazlasıydım ve bir müttefik olabilirdim, ama şimdi bir düşmanım ve yaptıklarınız için acı çekeceksiniz."

"I-"

"Bu kadar konuşma yeter," diyorum ve parmaklarımı şıklatarak geriye doğru uçup bariyere çarpıyor. Cazibemi düşürdüm, ki bunu yapmak çok zordu.

Mors'la o kadar zaman geçirdikten sonra değiştirmek. Yaralarımın sergilendiğini biliyorum ve soluk soluğa kalındığını duyuyorum ama bundan daha fazlası var. Gücümle parlıyorum. Artık içimi doğal bir şekilde dolduruyor, Mors sayesinde hiç düşünmeden bana geliyor. Dişlerim uzuyor ve saçlarım kendi rüzgârıyla uçuşuyor.

Ben bir tanrıyım.

Başını kaldırıp beni gördüğünde, korkuyla birlikte farkına varışını izliyorum. Kazanamayacağını biliyor ama ayağa kalkıyor ve kendini bana doğru atıyor. Ondan kolayca sıyrılıyorum ve havaya kaldırdığım bir elimle onu havada durduruyorum. Döndüğümde başımı eğiyorum. "Gerçeği görecektin, şimdi gördüğün gerçeği."

"Nesin sen?" diye tükürüyor.

"Oh, ben çok daha fazlasıyım," diyorum onu yavaşça yere bırakırken. Çömelip elbisesini yırtarak yere düştüğünde, dizindeki kan damlasını arıyorum. Kan damlasını vücudundan koparıyorum ve parmağımın ucuna düştükten sonra bir bıçak gibi ona doğru savuruyorum, nefesi kesilip geriye düşerken boğazını kesiyorum. Arkasından yürürken kalabalığa bakıyorum, onu ayağa kaldırırken saçlarından tutuyorum.

"Sen zayıfsın," diyorum ona, uzun zaman önce bana söylediği sözleri tekrarlayarak. "Sen çok zayıfsın. Sen bir hiçsin ve kimse seni kurtaramaz." Gülerek onu bir kez daha fırlatıp atıyorum, güçlerimi bile kullanmıyorum, sadece gücümü kullanıyorum. "Gerçekten sahip olduğun tek şey bu mu? O tahtı elde etmek için çok farklı yetenekler kullanmış olmalısın."

Çemberin dışından kahkahalar geliyor ve bir kez daha bana doğru uçarken gözleri öfkeyle parlıyor. Daha önce ona ayak uyduramazdım ve ölmek için kendimi hızla iyileştirirdim.

şimdi, onun saldırısı altında eğilip bükölüyorum, her adımda onunla alay ediyorum, kendini tüketmesine izin veriyorum. Mors'la olan tüm derslerimi hatırlıyorum, onun sesi kafamın içinde bir rehber gibi.

Onu koruduğumu hayal ediyorum ve bir kez daha bana doğru uçtuğunda, onu havada durduruyorum, bedenini bir hayalet gibi bana çağırıyorum ve sonra başımı sallayarak onu uzağa fırlatıyorum. Öfkeyle bana saldırıyor ama ben onun saldırılarını savuşturuyorum, o yoruldukça etrafından buharlaşıyorum. Her şeyini vermesine izin veriyorum, böylece bu iş bittiğinde kimsenin aklında şüphe kalmayacak.

Elim saçlarını yakalıyor ve bana doğru savrulduğunda onu geri çekiyor. "Aileme bulaşmamalıydın," diye tıslıyorum onu yere fırlatmadan önce. Yeteneklerime zar zor dokunuyorum.

"Avea," diye yalvarır kral.

Bu bir anlığına dikkatimi dağıtıyor ve kraliçesine dişlerini koluma geçirme şansı veriyor. Yavaşça arkamı döndüğümde onun nefes nefese olduğunu gördüm.

"Bu aptalcaydı." Sesim mezar kadar soğuk.

Gözlerimde gördüğü şey onu geri adım attırıyor ve dikenlere sarılmış güç içime işliyor. Aşağıya bakıyorum, ellerimin değiştiğini hissediyorum ve kocaman, hınzır pençeleri olan pençeler onların yerini aldığı anda göz kırpmıyorum.

Fısıldıyor, "Ne ..."

Ona saldırıyorum ve yerde kıvrılıp yaralarından kanlar akana kadar ona vuruyorum ve sonra geri çekiliyorum, ellerimin normale döndüğünü hissediyorum. Ben onun gibi korkak değilim. Yerdeyken ona zarar vermeyeceğim.

Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkıyor, dengesiz ama hırıltılı, kanı vücudundan aşağı damlıyor. Son bir kükremeye, tüm güçlerini kullanarak bana saldırıyor. Ben de karşı atağa geçiyorum, o tüm gücüyle saldırırken beni çemberin etrafından dolaştırmasına izin veriyorum.

Yavaşlamaya başladığında bileğini yakalıyorum, keskin tırnakları yüzümden bir santim ötede. "Benim sıram," diyorum şeytani bir sırıtışla.

Ben ona dönüp gücümü toplayıp üzerine fırlattığımda sendeleyerek geri çekiliyor. Çığlık atıyor, sırt üstü düşerken gözleri patlıyor. Çığlık atıp kıvrılırken vücudu havaya doğru yükseliyor. Gücümü geri çekiyorum ve hâlâ çığlık atarak yüzünü kapatmasını izliyorum. Dizlerinin üzerine yuvarlandığında boş göz çukurlarını görüyorum.

Oops, bundan daha fazlasını saklamak istemiştin, ama bilmelerine izin vermedim. Onun arkasından yürüyorum. "Kralına gerçeği söyle," diye fısıldıyorum eğilirken. "Ona ne yaptığını söyle. Kabul edersen yaşamana izin veririm. Aksi takdirde, uzuvlarından başlayarak seni yavaş yavaş, santim santim yok edeceğim. Söyle bana, el ve ayak parmaklarını yeniden büyütebilir miyiz?"

"Buna cüret edemezsin!" diye bağırıyor gözleri iyileşmeye başlarken. Kanla kaplı bir elini tutarak şıklatıyorum ve sonra zahmetsizce elinden çekip alıyorum. Uluyor, üzerine eğiliyor.

"Cesaret ediyorum," diyorum ona. "Peki ya sen? Söyle bana kraliçem, ne kadar yaşamak istiyorsun?"

Hıçkırı hıçkırı ağlıyor, ama vazgeçmiyorum. Onun ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu biliyorum ve doğrulurken gözleri yeniden büyümüş ama ham, sırıtıyorum.

"Eee?"

"Peki," diye tükürür. "Teslim oluyorum."

Bir nefes sesi duyuldu ve kan çemberi düştü. O bir şey boynunu kelepçeledim ve onu tahtın yanına sürükleyip kralın ayaklarının dibine fırlattım.

"Şimdi, söyle ona."

"Neyi söyleyeceksin?" diye soruyor, aramıza bakarak. "Berry?" Arkadaşına bakıyor, endişesi ve sevgisi yüz ifadesinden belli oluyor.

Acı acı gülerek dizlerinin üzerine çöküyor ve bana bir kez daha ters ters bakıyor. "Oh, şimdi mi umursuyorsun?" diye tükürüyor. "Sen hiç burada olmadın!" diye kükrüyor. "Buraya asla liderlik etmek için gelmedin. Ben vardım ve sen dünyanın dört bir yanında gezinirken sarayımız için en iyi kararları ben verdim."

"Senin için," diye fısıldıyor. "Senin için bir tedavi bulmak üzere dünyayı dolaşıyorum."

Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum, acaba bu yüzden mi saraydan hiç ayrılmıyor diye merak ediyorum. Kraliçe hasta mı?

"Güneş ışığında duramıyorsam ne olmuş yani? Karanlık daha iyi," diye tıslıyor. "Ben onu kucakladım, senin aksine sevgili kocacığım. Sen acınası bir kralısın."

"Anlat ona," . "Mahkemene onlara nasıl ihanet ettiğini, avcılarını kendi avcılarını öldürmek için nasıl kullandığını anlat. Onlara nasıl ihanet ettiğini anlat."

Benden ona doğru baktı. "Berry, bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Kutsanmış silahlar bizim türümüzü öldürür, bunu biliyorsun," diyor ona. "Ben yapılması gerekeni yaptım."

"Berry!" Geri çekiliyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Mahkememiz zayıftı!" diye bağırıyor. "Yargıçlar bizimkileri aldıktan sonra, daha güçlü ve daha iyi bir şekilde geri dönme şansımız vardı, ama siz zayıflığı ve hayatı seçtiniz. Ben seçmedim. Anlamıyor musunuz? Bunu bizim için yapıyorum ki bir daha asla bizim olanı çalamasınlar. Sadece güvenebileceklerimiz, gücü olanlar kalacak. Bunu bana nasıl inkar edebilirsin?"

"öldürdünüz!"

"Benim elimle değil." Titriyor, onun öfkesi karşısında dizlerinin üzerine çöküyor ama omuzlarının duruşunda meydan okuyuşunu görüyorum.

"Hayır, daha da kötüsü, silahları kutsadınız ve halkımızı öldürmeleri için avcılara verdiniz. Aramıza yalanlar ve yozlaşma getirdin ve halkımızı parçaladın. Sen kraliçe değilsin!"

"Sen kral değilsin!" diye bağırıyor ayağa kalkarken. "Sen zayıfsın!"

"Sen bir şeytansın!" diye kükrer ona, ayak ayak üstüne atarlarken. "Bunu nasıl göremedim? Bunu benden nasıl sakladın?"

"Sen sadece görmek istediğın şeyi gördün," diye tersliyor. "Asla gerçeği, asla beni, çünkü ben asla yeterli değildim. Ben asla o değildim. Sevdığın ilk kadının, kraliçen olarak gerçekten istediğın kadının hayaletiyle asla kıyaslanamazdım."

"Sen benim eşimsin Berry," diye fısıldıyor, "ve benden iğreniyorsun."

Geri çekiliyorum, kralın bununla ilgilenmesine izin veriyorum. Bu onun eşi, onun sarayı, benim değil. Gerçeği ortaya çıkardım ve meydan okumadan sağ çıktım. Mateo bir koluyla beni sarıyor ve elime bir kadeh tutuşturuyor. "İç, yenilenmen gerekecek."

Genelde bu doğrudur ama onu eğlendirmek için yudumluyorum, siyah takım elbiseli adamlar etrafımızı sarmış, parçalanmış sarayı gösterirken bana yönelen bakışları görmezden geliyorum. Kral bunu fark ediyor ve bakışlarındaki dehşeti görüyorum.

"Kaç tane?" diye soruyor ona.

"Yeter," diye tükürür. "Hareket halinde. Geri almak için artık çok geç. Onlar bana sadık, sana değil. Onları durduramazsın." Bana döndü. "Ve sen ve sevdiğın her şey öleceksiniz."

"Bir meydan okumada bile beni yenemezsiniz kraliçem."

"İhtiyacım yok." Gülümsüyor ve bakışlarında beni tereddüte düşüren keskin bir parıltı var

Bana attığı hınzır sırtış yutkunmama neden oluyor ve bakışlarını kadehe doğru takip ederek yere baktığımda gözlerim açılıyor. Zehir. Şarabı zehirlemişti. "Nasıl?" Fısıldıyorum.

"Güvendiklerim benden içtiler ve panzehiri kanımda taşıyorum.

Yapmadıklarım ise... hepsi acı ve ıstırap içinde ölecek."

Kadehi bırakıyorum, bakışlarıyla buluştuğumda kanla karışık kırmızı şarabın yere ve elbiseme sıçramasını izliyorum. "Bu bulabileceğın en zehirli silah, her ihtimale karşı tanrıları bile incitmeye yeter." Sırıttıyor. "Her ne olursan ol, acı içinde öleceksin ve hiçbir şeyi değıştirmemiş olacaksın."

Her şey bulanıklaşırken yavaşça gözlerimi kırptıştırıyorum ve kanımın ısınıp yandığını hissederek hafifçe yana doğru sendeliyorum. Mateo beni kavırıyor. "Avy," diye fısıldıyor ben yere yığılırken dehşet içinde. Uzuvarım gibi görüşüm de kayboluyor ve Matty beni tutarken yere düşüyorum.

Çok ukalaydım, çok emindim.

Kraliçenin asla adil oynamadığını hatırlamalıydım.

"Yardım edin!" diye bağılıyor etrafımızdakilere. "Ondan içen biri bana bir damar versin!"

Onlar için ölmeye hazır olmama ve onlara gerçeği göstermeme rağmen cevap yok. Yine de beni kurtarmayacaklar çünkü onlar için asla yeterli olamayacağım.

O zaman fark ettim ki umurumda değil. Ben kendim için yeterliyim.

Mors için. Önemli olan tek şey bu.

Çok az, çok geç.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, acı içimde kükrerken kendime doğru kıvrılıyorum. Kulaklarımdan, ağızımdan ve burnumdan kan damladığını hissediyorum.

Ben ölüyorum.

Gülüşü beni karanlığa doğru takip ederken gözlerim acıyla kapanıyor. "Mors," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim."

Üzgünüm, ona geri dönmeyeceğim.

Ölümü asla hak ettiği gibi sevemeyeceğim için üzgünüm.

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

AVEA

"S "Ne için üzülyyorsun, aşkım?" Tanıdık, dumanlı ses beni uyandırıyor. Sahip olduğum son güçle gözlerimi açmaya zorluyorum ve karanlık odanın içinde dönerken ayaklarıma sürünüyorum, ardından soğuk bir esinti.

Ölümün dokunuşu.

Mors.

Karanlığın arasında beliriyor, o kadar güzel ki ağlamak istiyorum, intikam alan, öfkeli bir tanrı gibi - benim tanrım. Gözleri odayı tiksintili bir alaycılıkla tarıyor, ta ki bakışları bana gelip sevgiyle dolup endişeyle genişleyene kadar. "Avea," diye fısıldıyor.

"Git, bırak seni kurtarsın." Mateo beni itti.

"Bu ölüm tanrısı," diye fısıldıyor birisi dehşetle.

İnsanlar onun kim olduğunu bildikleri için çığlık atar ve sinerler. Karanlık odayı yutarak buz gibi bir cehenneme sürükler.

Herkes ondan kaçmaya çalışırken, rahatlamış, minnettar bir gülümseme dudaklarını büküyor.

Benim için geldi. Her şeye rağmen benim için geldi.

Koşuşturan kitlelerin arasından ona doğru tökezleyerek ilerliyorum.

Ona ulaştığımda kollarına yığılıyorum. "Avea, sana ne yaptılar?" diye mırıldanıyor. "Ona ne yaptılar?" diye kükrüyor.

"Zehir." Mors beni kollarına alırken Mateo yanıma koşuyor ve ben inliyorum. "Kraliçe onu zehirledi. O ölüyor. Ona yardım et. Ona yardım et.

anlaşma-"

"Aşkımı kurtarmak için senin anlaşmalarına ihtiyacım yok," diye tükürür Mors.

"Tedavi damarlarında," diye mırıldanıyorum. "Beni iyileştirme, sana zarar vereceğini söyledi."

"Ve kimse sana bir damar önermedi mi?" Oda daha soğuk ve karanlık hale geliyor, sadece o ve ben var oluncaya kadar. Karanlığın içinde çığlıklarını duyuyorum. Onlara ne yaptığını bilmiyorum ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Siyah giyenlere zarar vermeyin, onlar bizimle" diye mırıldanıyorum ama kelimeler zor geliyor. Artık bir anlam ifade etmiyor gibi görünüyorlar ve gözleri bana bakarken üzgün.

"Benim küçük Avea'm, sana ne yaptılar?" Soğuk alnıma bir öpücük konduruyor. Ölüyorum ama bu beni korkutmuyor. Ölüm hiç korkutmadı. Ne de olsa ben ölümün sevgilisiyim. "Her şey yolunda. Ben artık buradayım. Sana bir daha asla zarar vermeyecekler, söz veriyorum."

Ben itiraz edemeden ve kraliçenin zehrin tanrılara zarar verdiğinden bahsettiğini açıklayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve zehri vücudumdan emiyor. Dudakları sıcak ve yakıcı bir şekilde başlayıp yavaş yavaş soğuk ve cansız bir hal alıyor, sanki ölümü içine çekiyormuş gibi... Başını kaldırdığında gözleri sönük ve her zamanki altın rengi teni solgun.

"Mors," diye mırıldanıyorum, zehir artık bana saldırmadığı için bedenimin iyileşmeye başladığını hissediyorum. Tökezleyerek geri dönüyoruz, etrafımızdaki karanlığın bir kısmı buharlaşıyor.

"Beni hiçbir şey öldüremez. Ben ölümüm," diyor ama yine de yere kayıyor ve beni çarpışmadan koruyor. "Sadece... sadece zehirle savaşmak için zamana ihtiyacım var. Çok güçlü. Gerçekten çok güçlü." Gözleri uzaklara dalıyor ve yüzünü avuçlama sırası bana geliyor.

İçimde korkuyla birlikte dehşet de savaşıyor - onu kaybedebileceğim korkusu. Hırlayarak dönüyorum ve herkesin dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum, gölgeler hala odanın etrafında. Kral ve kraliçe bile tanrımın önünde, ölümün önünde diz çöküyor.

"Mors," diye mırıldanıyorum, ona dönerek. "."

"Ben iyiyim ölümlü." Öksürüyor ve aramızdaki zemine siyah kan tükürüyor. "Sadece iyileşiyorum." Her geçen saniye daha da kötü görünüyor ve sırt üstü düştüğünde onu yakalayıp nazikçe indiriyorum, saçlarını yüzünden süpürüp alından öpüyorum.

"Seni kurtaracağım, Tanrım."

"Avea," diye itiraz ediyor, mürekkep gibi siyah damarlar tenine yayılırken bana uzanıyor.

Hırlayarak ayağa fırlıyorum, sadece hafifçe tökezliyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve vücudum etkilerden neredeyse tamamen kurtulmuş durumda.

Kalabalığı tarıyorum. Tedaviye ihtiyacım var.

"Yapma. Bırakın ölsün!" diye sesleniyor biri. "Şansını dene ve ölümü öldür."

"Eğer biri ona yan gözle , seni lime lime ederim.

uzuv!" Odaya kükreyerek girdim. "O benim!" Bir kez daha geri , gözleri dehşet içindeydi ama ondan değil... benden.

Güzel, bırak benden

korksunlar. Ben bir

tanrıyım.

Ben onların hesaplaşmasıyım ve Mors'a zarar verirlerse, sonları ben

olurum. Bakışlarım tahtların üzerinde duruyor.

İyileşeceğini umurumda değil. Onu kaybetmeyeceğim ve acı çekmesine izin vermeyeceğim. O benim için geldi.

Mors benim için geldi ve bu bana bilmem gereken her şeyi

anlatıyor. Mors beni seviyor, ben de onu seviyorum.

Tedaviye ihtiyacım var, bu yüzden doğrudan kaynağa, kraliçeye gidiyorum.

Kürsüye çıkan iki basamağı adımlayarak onu havaya kaldırıyorum ve çığlıklar atıp kıvranırken dişlerimi damarlarına saplayarak saldırıyorum. Onu o kadar derinden içiyorum ki, onu bıraktığımda bilincini kaybediyor ve sonra tanrıma dönüyorum.

Yüzüme kan sıcıyor, çenemden ve göğsümden aşağı damlıyor ve ben de bana yaklaşan herkesi tersliyor ve tanrıma geri dönüyorum. Mateo bana doğru uzandı, ben de hırladım. Gözleri açılıyor ve ben Mors'un önünde dizlerimin üzerine çökerken Phoebe onu geri çekiyor. Onu tek kolumla kaldırıp destekliyorum. Gözleri açıldı ve daraldı.

"Avea." Dudakları zorlukla kırırdıyor, sanki çok zormuş gibi.

"Sus," dedim ona. "Hayatında bir kez olsun o güzel ağzını kapat." Sivri dişlerimi kullanarak bileğimi kesip açıyorum ve ağzına bastırıyorum.

"İç," diye emrediyorum ama içmiyor, sadece kolumu tutuyor, ben de bakışlarımı kısıyorum. "İç yoksa seni içmeye zorlarım."

"Tuhaf," diye mırıldanıyor tenime karşı, ama vücudunda bir ürperti dalgalanıyor ve dudaklarını yaranın etrafına mühürleyerek kanımı içiyor. Bir başkasını kanınızla doldurmak her zaman cinsel bir eylem olmuştur ama tanrımın, Mors'umun dudaklarını etrafıma sarmasını ve kanımın ona akmasını hissetmek nefesimi kesiyor. İçerken onu korumak için üzerine eğiliyorum ve neredeyse boşalırken amım sıkılıyor. Her çekiş doğrudan klitorisime gidiyor gibi görünüyor ve bunu durduramıyorum.

Bir hırıltıyla boşalıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum, o yarayı yalıyor ve bana doğru eğilip gözlerini kapatıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Benim güzel Avea'm."

Kimin izlediğini umursamadan onu öpüyorum, kanımın ve zehrimin tadına bakıyorum. "Geldin," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Buluyorum ki Avea, her zaman senin için geleceğim. Hiçbir şey benim için çok fazla değil. Ölerken bile benden kaçamazsın, aşkım," diye mırıldanırken yüzüne biraz renk geldiğini görüyorum. "Şimdi, eşime ihanet ettikleri için bu kan emicilerin her birini tek tek öldürürken lütfen burada bekle." Ben başımı sallayıp

ayağa kalkarken o siyah bir dumana dönüşüyor. Çığlıklar odanın içinde yankılanıyor ve ben onun eğlenmesine izin veriyorum. Ne de olsa bana yardım etmek için hiç durmadılar. Siyah dumanın birinin önünde parçalanmasını izliyorum. İntikamcı ölüm tanrım, hala iyileşiyor ve zayıf olsa bile, dışarı çıkıyor ve etrafta dolaşan gölgelere geri dalmadan önce bir adamın boynunu kırıyor Arkasında ölüm ve çığlıklardan başka bir şey bırakmadan odayı terk etti.

"Ee, Avea," diye fısıldıyor Mateo dikkatlice, yanımda dururken temkinli bir mesafeyi koruyor. "Belki de onu durdurmalıyız? Kimin masum olduğu umurunda değil gibi görünüyor."

"Ölüm tanrısına ne yapacağını söylemeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Hayır, ama yapabilirsin. Ona her şeyi yapmasını söyleyebilirsin ve o da yapar. Avea, halkımızın seni terk ettiğini ve incittiğini biliyorum ama buradaki herkes kötü ve ölümü hak eden insanlar değil. Lütfen Avea, daha büyük bir insan ol. Onların asla yapmadığı şeyi yap," diye yalvarıyor Mateo.

Hırlayarak boynumu kırıyor, saklananlara ve yardım arayanlara bakıyorum. Bazıları savaşımaya çalışıyor ama nafile. Onlar ölümle savaşamaz ama ben onu baştan çıkarabilirim.

"Mors," diye sesleniyorum.

Bir anda önümde beliriyor, karanlık gözleri üzerimde. Biri ona sinsice yaklaşmaya çalışıyor ve ben kaşlarımı kaldırıp onu savunmaya hazırlanırken, o bakmadan güçlerini fırlatıyor. Adam küle dönüşürken çığlık atıyor. "Aşkım?" Başını eğiyor, insandan çok canavar gibi görünüyor.

"Benim için dur," diye yalvarıyorum, ellerimi göğsünden omuzlarına doğru kaydırarak. "Unut onları. Buna değmezler. Benden intikam almak istemeni seviyorum ama buna ihtiyacım yok. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar korkak, başka bir şey değil. Beni eve götür ki dinlenebilelim." Gücü görebiliyorum

Kullandığı ilaçlar iyileşmekte olan vücuduna zarar veriyor ve bu zayıflıktan nefret edeceğini biliyorum.

"Emin misiniz? Senin için hepsini öldürebilir ve ruhlarını sana sunabilirim. Ayaklarına kapanır, onları yerleştireceğim sonsuz cehennemden kurtulmak için yalvarırlardı," diye hırlıyor, bu tehdit beni ihtiyaç titretiyor.

"Eminim. Hadi eve gidelim," diye mırıldandım.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek elimi tutuyor ve etrafına bakınıyor. "Avea burada olduğu için şanslısınız, yoksa hepiniz ölmüş olurdunuz.

."

Başımı eğiyorum, anlamıyorum ve sırtışı genişliyor.

"Müdahale edemezdim ama onlara gidip bunu yapmalarını söyleyebilirdim." Gölgeler ayrılırken Mors sırtıyor ve yargıçlar maskeleri ve cüppeleriyle mahkemenin içinde beliriyor. "Merak etme Avea, ben bir tanrı olduğum için hiçbir zehir beni öldüremez, ama eve gidelim."

Mateo'ya elimi uzatıyorum, o da Phoebe ile birlikte elimi tutuyor ve maskeli jüri üyeleri kral ve kraliçeye yaklaşırken sırtıyorum. Kulüpte gördüğüm kadın bana dönüyor ve maskesini kaldırarak bana uzun siyah saçlarını ve yürek hoplatan yüzünü gösteriyor. Kendi hınzır sırtışıyla bana göz kırpmıyor ve maskesini indirip benim mahkememe dönüyor.

Eski mahkemem çünkü yeni mahkemem ölüm.

Günahlarının cezasını çeksinler.

Benim de bir tane var ve adı Mors.

Mateo ve Phoebe'yi tek kelime etmeden eve bırakıyorum. Mors'u hemen eve götürmem gerekiyor. Evimize döndüğümüzde, ağır bir şekilde bana yaslanmıştı. Bizi üst kata çıkarmayı başarıyorum ve onu yatırıp bir kez daha solgun yüzüne endişeyle bakıyorum. Tedavi işe yarıyor, ama zehir vücuduna zarar vermiş ve onu benden daha fazla etkilemiş gibi görünüyor, ama sonra hepsini benden emdiğini fark ediyorum, bu yüzden hala sisteminde.

"İhtiyacım olan tek şey on dakika," diye söz veriyor, ben onun etrafında çırpınırken bile. "Avea," diye sesleniyor, elini uzatarak. "Gel, ihtiyacım olan tek şey sensin."

Elini tutarak yanına sürünüyorum, o iç çekip rahatlarırken bana sarılmasına izin veriyorum. Dilimin ucunda o kadar çok kelime var ki.

Kendine zarar vermesini istemediğim için gözlerim dolarken gözyaşlarımı tutuyorum. Yine de her zamanki gibi Mors zayıflığını seziyor. Başını çevirip çenemi kavırıyor ve onları öpüp uzaklaştırıyor.

"Her şey yolunda. Güvendesin," diyor.

"Kendim için ağlamıyorum." Öfkelenim ve göğsüne vurdum. "Senin için ağlıyorum."

"Benim için mi?" Kaşlarını çatıyor, alnı çatılıyor ve sonra bir damla gözyaşı yakalayıp havaya kaldırıyor. "Daha önce hiç kimse benim için ağlamamıştı."

"Evet, öyleyim. Seni kaybettiğimi sandım! Bunu bir daha asla yapma!" Şak diye söyledim.

"Evet aşkım," diye yemin ediyor ciddileşmeden önce. "Anlaşmamız bozuldu. Gidebilirsiniz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye çıkışıyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirmeden önce bakışlarımı inceliyor. "Son bir anlaşma mı?"

Ona doğru eğilerek, kalmak için birine ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum ama bunun doğruluğunu kanıtlamak sadece zaman alacak. Mors terk edilmeye ve yalnız kalmaya alışkın ama bir daha asla alışamayacak - çileden çıkarıcı ve ukala olsa bile. "Bu da ne?"

"Sonsuzluk için kalbin," diye ciddi bir şekilde soruyor.

Gördüğüm anda hem meraklandırıan hem de dehşete düşüren karanlık gözlerine bakarken kalbim duruyor. O kadar derinden aşık olduğum bir adama aitler ki ben nerede başlıyorum o nerede duruyor bilmiyorum. Biz birbirimizin ruhunun diğer yarısıyız. Yunanlılar ikiye bölündüğümüze inanırlardı ve Mors'la tanıştıktan sonra ben de aynı fikirdeyim. Onsuz yaşayabilirim, ama onunla?

Ben bir
bütünüm.
Mutluyum.
Seviliyorum

Yine de bunu çok kolay elde etmesine izin veremem çünkü onu mütevazı tutmam için bana ihtiyacı var.

"Peki karşılığında ne alacağım?" Ona hınzırca sırtarak düşünceli bir şekilde düşünüyorum.

Ayılmadan önce kıkırdıyor, elimi hızla atan kalbinin üzerine koyuyorum. "Benim, sonsuza dek benim. Bana sahip ol, beni kullan, beni al, beni sev ve beni asla terk etme. Ben seninim. Sadece bana söz ver Avea, bu sonsuza dek sürecek. Benim olacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum. "Bir anlaşmamız var, Mors. Benim kalbime karşılık seninki, sonsuza dek."

"Seninki her zaman bana aitti, Avea. Sen sadece onu almamı bekliyordun ve ben onu sonuna kadar, bir kez daha toz ve enerjiden başka bir şey olmadığımız zamana kadar koruyacağım. Ben senin olduğum gibi o da her zaman benim olacak. Biz sonsuzuz, Avea."

"Olsak iyi olur çünkü hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum, ona doğru eğilerek.

Evimizde, tanrılar diyarındaki adasında, kalbimi ölümün efendisine ediyorum.

Benim onu koruyacağım gibi onun da onu korumasına izin veriyorum.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

MORS

T Zehri rahatsız edici. Avea uyurken onu kollarımda tutuyorum. Göğsüme kıvrılmış, ipeksi saçları bir battaniye gibi tenime yayılmış ve değerli kıvrımları sertliğime baskı yapıyor, yine de ben Bu konuda bir şey yapamam. Sonsuzluğu birlikte geçireceğimize yemin ettik. Diğer yarımı buldum ve zayıfım.

Üşüyorum, titriyorum ve hala etkilerinden kurtulmaya çalışıyorum.

İyileştikten sonra birkaç günümü Avea'nın bacakları arasında geçireceğim, ondan aşk itirafları alacağım ama şimdilik dinlenmekten başka çarem yok. Aklım bu akşamda, eşimin güzelliğinde ve gücünde. Önümde durdu ve tereddüt etmeden beni kurtardı.

Ben de onun için aynısını yapmaz mıydım?

Şüphesiz yapardım, ki bu garip ama onun geliştiğini görmek - hayır, onu olması gerektiği kadar güçlü görmek, ondan şüphe eden ve ona kötü davranan insanların önünde doğuştan gelen hakkını sergilemek, acıyan gözler için bir manzaraydı. Bunun tekrar olmasına izin verirdim ama onu gözümün önünden ayırmayı asla planlamıyorum.

Zehir . . . Kraliçenin bunu nereden aldığını merak ediyorum. Benim gibi birini, bir tanrıyı, hatta Avea'yı etkilemesi için kadim bir güçten ve yaşam gücünden türemiş olması gerekir ve sıradan bir kraliçenin buna erişimi olamaz, ama bu başka bir günün sorunu. Bugün, dünyada her şeyin yolunda olduğunu ve geleceğimin ilk kez parlak görüldüğünü bilerek kollarımda Avea ile dinleneceğim.

"Mors, uyan." Yumuşak ses tanıdık, yatıştırıcı ve tahrik edici, beni içinde bulunduğum rahatlatıcı karanlıktan çekip çıkarmaya çalışıyor. İnleyerek gözlerimi daha sıkı kapatıyorum ve tekrar içine düşünüyorum. "Mors," diyor ses tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

"Git başımdan," diye mırıldanıyorum ama ağzımdan çıktığından emin değilim. Bedenimi hissedebiliyorum ama hareket ettiremiyorum ve bir kez daha rahatlıyorum.

"Mors, gözlerini aç." Sesi hızlı ve sert ve doğrudan sikime bir şehvet zingisi gönderiyor. "Uyanma vakti geldi."

Avea'nın sıcaklığını üzerimde hissettiğimde uyku sersemliği azalıyor ve dudaklarım tembel bir gülümsemeyle eğiliyor.

"Uyumuyorum," diye homurdanıyorum. "Gözlerim sadece kapalı."

"Hı-hı, güçlerini mi saklıyorsun?" diye alay ediyor ve ben de zorla açıyorum, üstüme tünerken arsız gülümsemesine sırtıyorum. Eğilerek başını kavriyorum ve gülerek göğsüme yayılana kadar onu aşağı çekiyorum. Onu kollarımda tutuyorum, yanaklarıma ve alnıma öpücükler kondurduğunda daha da sırtıyorum. Gözlerim saf mutlulukla kapanıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. Dudaklarının her yumuşak fırçasıyla, her bir parçam yıkanıp temizleniyor ve iyileşiyor.

Hayatımız kolay olmayacak, çünkü tek bildiğim ölüm. Hatalar yapacağız ama beni terk etmesine asla izin vermeyeceğim. İzin veremem. Artık şımarık biriyim ve o beni bu hale getirdi. Onun ilgisi için şımarık, her dokunuşu için aç, sözleri için çaresizim. Önceden çok yalnızdım ve ona kadar ne kaçırdığımı farkında bile değildim.

Bana cenneti verdi ve bir daha asla onu elimden almasına izin vermeyeceğim.

Sonsuzluk bir ölümsüz için göz açıp kapayıncaya kadar geçen uzun bir süre ama Avea ile her saniyenin ve her günün bir ömür gibi geleceğini biliyorum.

Mutluluk içinde iç çekerek, bu mutluluk ve rahatlık balonundan ayrılmak istemediğim için gözlerimi yarı açık bırakıyorum. Vücudumun zehrin son kalıntılarını iyileştirdiğini ve ondan kurtulduğunu hissedebiliyorum, ama onun iyileştirici dokunuşunu ve rahatlığını nasıl sürdürebileceğimi tartışıyorum, özellikle de boynumdan aşağı öpücükler yağdırırken.

Evet, bunu sonuna kadar sürdüreceğim.

İnleyerek boynumu eğiyorum, dişleri tenimde gezinirken otomatik bir tepki olarak. "Besle," diye mırıldanıyorum, o sivri uçların tenimi delip geçtiğini hissetmek istiyorum.

Beni sahiplenirken boynunu, kendini sürdürmek için beni kullanıyor. Her santiminin benimle kaplanmasını istiyorum, kanının bile. Başının arkasını kavıyorum, dili nabız noktama saldırırken onu esir tutuyorum.

"Hayır, sen yaralısın."

"O zaman daha iyi öp," diyorum, arzu kanımda hızla dolaşıyor. "Beslen, aşkım. Beni kullan, kanımın sevdiğim kişiye pompalandığını hissetmeme izin ver." Dişleri açlıkla nabzımın üzerinde gezinirken onun zayıfladığını hissediyorum.

O da bunu benim kadar çok istiyor.

Yaşamak için buna ihtiyacı olmadığını biliyorum, özellikle de güçleri açığa çıktıktan sonra, ama Avea'nın her iki tarafını da seviyorum ve bunu bilmesini istiyorum. Daha önce hiç umursamamış, hatta beslenmek istememiştim -kan emicilerden nefret ederdim- ama şimdi buna ihtiyacım var.

Boynumdaki dişlerinin verdiği hazzı hissetmeye ihtiyacım var. "Mors," diye inliyor, itiraz etmeye çalışıyor.

"Beslen yoksa boynumu keser seni yaparım," diye homurdanıyorum, geri adım atmak istemiyorum. Avea onun her santimini, her yanını sevdiğimi ve buna en az onun kadar ihtiyacım olduğunu biliyor olmalı. Onu neredeyse kaybediyordum. Bu şekilde, bir daha asla kaybetmeyeceğim.

Ölemeyecek ya da onu takip edemeyeceğim bir yere gidemeyecek. Kanım bir koruma ve işaret olacak.

O benim, ben de onun.

Onun işaretini sonsuza dek gururla taşıyacağım.

"Avea," diye uyarıyorum ve ses tonumdaki çaresizliği onun gibi ben hissediyorum. Eli göğsümden aşağı kayıyor ve sikimin sert tabanının etrafında kıvrılıyor. Kıyafetlerimi çıkardığımı bile hatırlamıyorum ama geri çekilirken yumuşak dokunuşuyla beni kavradığında buna şükrediyorum. "Avea!" O vurdukça ben zevkle kükrüyorum.

Dişleri boynumu o kadar derinden deliyor ki, kemiklerime kadar battıklarını hissediyorum. Beni içerken sikimi sıkıp okşarken, omurgam eğilene ve erimiş lav kanımda akana kadar zevk ve acı dayanılmaz bir duyguya karışıyor.

Kanımın çekimi ve elinin dokunuşu çok fazla geliyor. Gözlerim kapanıyor ve onu kendime doğru tutarken inilti boğazımı terk ediyor, taşaklarımın yaklaştığını hissederken serbest kalmak için çaresizim.

İnledim. "Tanrım."

"Tanrıça sana." Geri çekilirken kıkırdıyor, boynumdan aşağı damlayan kanı yalıyor, dişleri damarımı bir kez daha delmeden önce

tam olarak aynı nokta.

Ecstasy içime çarpıyor ve güçlü bir kükreme ile dökülüyorum.

Boynuma doğru inleyerek, başını bir iniltiyle geriye yatırmadan önce kalçama sürtünüyor, kendi zevki havayı dolduruyor. Arkama yaslanıp gözlerinin açılıp bana doğru alçalmasını izliyorum. Sırıttıyor, kanım dudaklarını kaplıyor, elini sikimden kaldırıp parmaklarında parlayan salınımımı gösteriyor ve sonra bir inilti ile temizliyor.

Dik oturarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, kanımın tadını alıyorum ve o iç çekerken serbest bırakıyorum. Beni yavaşlatıp sonunda çekilmeden önce dilim onunkini araştırıyor, ona karşı açlık duyuyor. Başımı eğdiğinde ona göz kırptıyorum. "İyileşmiyor." Kaşlarını çattı.

"Güzel." Sırıttıyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirmeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "Sen gerçekten deli bir piçsin."

"Senin deli piçin," diyorum ona tekrar uzanırken. "Bir kez olsun rahatlayalım. Yapacak hiçbir şeyimiz yok ve bunu sonsuza dek yapacağız. Bir süre sana sarılmama izin ver."

"Çok yapışkan," diye takılıyor kollarıma uzanırken. "Bana hiçbir şey hissetmediğini söylediğin zamanı hatırlıyorum."

"Hayır mı? Ben bunu hissediyorum." Sırıttarak onu ereksiyonumun üstüne çekiyorum. "Peki, bu konuda ne yapmayı planlıyorsun, küçük ölümlü?"

"Küçük ölümlü bokuna geri döndük, değil mi?" Sırıttıyor. "Sana burada kimin ölümlü olduğunu göstereceğim, Mors."

Vücudumdan aşağı kayarken kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum, bu görüntü sonsuza dek hafızamda yer ediyor. Bundan bin yıl sonra bile, gözlerinin muziplik ve aşkla parlayışını, mükemmel dudaklarının kıvrımını, solgun teninin ışıltısını ve buz gibi saçlarının ipeksi perdesini hatırlayacağım.

Mükemmellik.

Ada'daki bir rahatsızlık beni dimdik oturttu. Alarm olarak aldığım birkaç saniye içinde Avea'ya döndüm. "Saklan, hemen!" Ona kükreyerek wraithlerime keskin bir emir gönderiyorum. Odaya dalıp bize doğru yaklaşıyorlar.

"Mors?" Yataktan tökezleyerek kalkıyor ve yatağın yanına sırt üstü düşerken kaşlarını çatıyor. Kaslarım bir saldırıya hazırlanırken tüm uykululuk, oyunculuk ve uyarılmışlık kayboluyor.

Buraya gelmeye nasıl cüret ederler.

Benim topraklarımı işgal etmeye nasıl
cüret ederler? Avea'yı tehdit etmeye
nasıl cüret ederler!

Hepsini öldüreceğim ve derilerini ona adak olarak vereceğim.

"koru, onu koru, şimdi!" Wraithlerime emrediyorum. Etrafında kabarıp dalgalanıyorlar, onu duvarın en karanlık girintilerine geri sürüklüyorlar ve tek gördüğüm geniş, paniklemiş gözleri ve o da kaybolmadan önce bana uzanan eli olana kadar bir gelgit dalgası gibi ona yaklaşıyorlar. "Ne olursa olsun dışarı çıkmasına ya da görünmesine izin verme. O artık senin efendin. Ona bu şekilde hizmet et ve onu koru," diye emrediyorum ve sırtım ona dönük bir şekilde durup bana doğru geldiğini hissettiğim gücü bekliyorum.

Kapı bir dakika geçmeden patlayarak açılır ve üç figür ortaya çıkar. Daha fazlasını getirmeliydiler.

Vanessia, strateji ve neşe tanrısı Lochmond ve hayvanların tanrısı Illios, keskin ve öfkeli bakışlarıyla yaklaşırlar.

"Yılan," diye tısladı Vanessia.

"Ne beklenmedik bir hoşnutsuzluk," diye söylendim.

"Yasaları çiğnediniz, emirlere itaatsizlik ettiniz ve izin verilmeyen yerlere müdahale ettiniz," diye Lochmond, sanki aynada prova yapmış gibi, ki onu tanıyanlar bilir, prova yapmıştır. "Şimdi suçlarının bedelini ödemelisin. Tanrı olsun ya da olmasın, hiç kimse kanunların üstünde değildir. Onlar ırkımızı korumak için oradalar ve onların-"

İnledim. "Lütfen monolog yapmayı kes."

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme, yılan," diye tısladı Vanessia. "Kolaylaştı ki o güzel küçük sığınağını yok etmeyelim."

Bu beni sarsıyor. Yaparlardı. Savaş görkemli ama yıkıcı olurdu.

Her birini öldürebilirim ama bu Avea'ya wraithlerime ulaşma şansı verecek ya da onları uzaklaştırma emri verebileceğini fark etmesini sağlayacak bir zaman alacaktır. Hayır, onu hiçbir şey için tehlikeye atamam ve eğer burada olduğunu . . . Hayır, bu düşünülemez.

Sabırla ve sakince bekliyorum. Yaklaştıkça tedirginliklerini hissediyor ve şaşkınlıklarını görüyorum.

"Pekala, tamam, beni yakaladın."

Harekete geçmemi bekliyorlar ve bileklerime hızlıca nemlendirici kelepçeleri yerleştirdiklerinde yine de rahat nefes almıyorlar.

"mi?" Elimle kapıyı işaret ediyorum. "Önden buyurun."

Illios arkamda duruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Gergin bakışlarını wraithlerime doğru takip ediyorum ve hâlâ onun etrafını sardıklarını fark ediyorum. "Merak etme, sana saldırmaktan çok daha iyi yapacak işleri var." Sırıttıyorum ve arkamı dönüp onları takip etmeden önce onlara son bir kez bakıyorum.

Umarım Avea aptalca bir şey yapmaz ve benim ona geri dönmemi bekler.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

AVEA

I Mors'un götürüldüğünü duyduğumda kıvranan hayalet yığınının doğru çılgılık atıyorum, bir patlama hissettiğimde güçlerim karıncalanıyor ve sonra kanı içimde soğuyor. O çok uzakta. Biliyorum. Gittiğini biliyorum ve endişe ve panik

Beni duvara sabitleyen bitmek bilmeyen hayaletlere karşı mücadele ederken bana yakıt ver.

Beni burada kapana kısırdığı için onu bulduğumda öldüreceğim.

Bana yardım ettiği için zincire vurulup götürülürken burada öylece kalacağımı düşünüyorsa beni çok iyi tanımıyor demektir! Öfkeyle mücadele etmeyi bırakıp gözlerimi kapatıyorum ve gücümü içimde topluyorum. Bir haykırıyla gücümü bir hançer gibi wraithlerin arasına fırlatıp bir yol açıyorum ve ortaya çıktığımda tekrar bana doğru ilerliyorlar. Gözlerimi kısıyorum ve uyarmak için elimi kaldırıyorum.

Anında hareketsiz kalıyorlar ve gözlerim açılıyor. Beni dinliyorlar mı?

Test ediyorum, başımı eğiyorum. "Dur." Durdular. "Odadan çıkmama izin verin ve beni takip etmeyin." Geriye, parçalanmış kapıya doğru adım atarak, onlar beni izlerken katliamın içinden geçiyorum, cansız ve bir sonraki emri bekliyorlar.

Döndüm ve evin içinde koşmaya başladım. Dışarı çıktığımda, dehşet içinde etrafıma bakıyorum. O burada değildi.

Artık onu hissedemiyorum bile.

Kimdi onlar?

Onu neden aldılar?

Daha da önemlisi, onu nereye götürdüler? Eşime dokundukları için hepsini öldüreceğim.

Mors benim ve onu benden çaldılar. Ne kadar sakın olursa olsun, bu endişe öfkeye dönüşmeden önce endişelenmekten kendimi alamıyorum ve eve ve bekleyen hayaletlere bakarken aklıma bir fikir geliyor.

Mors bana eşim, dengim, tanrıçam dedi. Belki de bunu herkese göstermenin zamanı gelmiştir.

Pegasus'un tepesinde gururla otururken kanat çırpışlarım gürültülü. Yanımda bir başkası uçuyor ve solumda bir üçüncüsü var, bir ok düzeni oluşturuyorlar. Wraithler uyarı için etrafımızda süzülüyor. Onun bedenindeki kanıma ve aramızdaki bağa odaklanırken gözlerimi kapatıyorum ve bağın güçlendiğini hissediyorum.

"Yaklaşıyoruz. Daha hızlı lütfen," diye yalvarıyorum pegasusa.

Çağırdığımda geldiler ve neredeyse gelmeyeceklerinden endişeleniyordum ama Mors'a ve bana karşı bir nezaket veya sadakat hissediyor gibiler ve yardımlarını takdir ediyorum. Onlar olmasaydı kaybolurdum, adada kapana kısıldım ve bu dünyada yolumu bulamazdım. Küçük adamızın ötesini keşfetmeyi hiç istemedim, ama altın gökyüzünde hızla , uzaklara dağılmış başka adalar görüyorum. İzole ve yalnızlar ve Mors'un bana kadar böyle yaşadığını düşünmek beni üzüyor.

Hızlanıyoruz, ben gözlerimi kapalı tutup aramızdaki bağa odaklanırken bulutlar bizim için ayrılıyor. Neyin içine doğru yürüdüğüm, daha doğrusu uçtuğum hakkında hiçbir fikrim yok ama hazırlıklıyım. Hayatımda ilk defa saklanmıyorum. Kendimin her iki tarafını da kucakladım ve bir gösteri yapmayı planlıyorum. Mors benden utanmıyor ve ben de kim ve ne olduğumdan utanmayı reddediyorum.

Benim için savaştı, benim için geldi ve ben de onun için aynısını yapacağım.

Uçuş sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ben kaşlarımı çattıkça daha büyük adalar ortaya çıkıyor. "Dur." Bağ artık neredeyse titreşiyor ve tanıdık bir karıncalanma vücuduma yayılıyor, bana yakın olduğunu bildiriyor. "O burada . . . ama değil."

Etrafıma bakıyorum, bulutlardan başka bir şey göremiyorum, ta ki başımı arkaya eğip üstümüzde yüzen kayayı görene kadar. Belli ki bir tür küçük adanın altındayız ve onun da orada olduğunu biliyorum.

"İyi olsan iyi edersin," diye tısladım, "yoksa kıcına tekmeyi basarım, Mors."

Pegasus bakışlarımı takip ediyor ve ne olup bittiğini görebilmem için çok yükseğe ve yan tarafa çıkana kadar yükseliyoruz.

Bir pusuya düşmemek için durumu analiz etmem gereken zamanı bana verdikleri için sessizce onlara teşekkür ediyorum ama Mors'u kaçıranlar benden tamamen habersiz görünüyorlar.

Koyu gri mermerden yapılmış bir pavyonun ortasında yarım daire şeklinde taştan tahtlar var. Tanımadığım rünler ortada bir daire oluşturuyor ve her sandalyede parlak giysiler ve altınlar giymiş, başka tanrılar olduğunu tahmin ettiğim kişiler oturuyor.

Yan tarafa bakıyorum, Mors'un üzerinde siyah deri bir pantolondan başka bir şey yok, elleri hâlâ kelepçeli ve tek boş sandalyenin önünde diz çökmüş durumda -Belki de onun? Çok endişeli görünmüyor ama diğerlerinin öfkesini buradan hissedebiliyorum ve benimkiyle eşleşiyor.

Bu ne cüret.

O bir tanrı! Hiçbir uyarıda bulunmadan topraklarına geldiler ve onu . Soru bile sormadılar. Tanrı olabilirler ama aptallar ve kendilerinden çok eminler, dokunulmaz olduklarını düşünüyorlar. Mors onların yasalarını çiğneyerek bana yardım etti ama daha önce yaptıklarını hiç umursamadılar, şimdi neden umursasınlar ki?

Ondan gerçekten bu kadar nefret ediyorlar mı? Ondan duydukları korkunun ve aynı zamanda tiksintinin tadını alıyorum, sanki onlardan çok daha güçlüyken onlardan daha aşağıdaymış gibi.

Boş ver, yakında bir önemi kalmayacak.

"Hareket zamanı," diye fısıldıyorum pegasusuma, onlara ne istediğimi gösterirken boynunu okşuyorum.

Yüksek sesli, öfkeli bir çığlık atarak kanatlarını gürültüyle çırpıyor ve onlara doğru alçalırken altımdaki pavyonu hedef alarak havada güçlü akımlar gönderiyor.

Gölgemiz topluluğun üzerine düşerken tüm başlar yukarı dönüyor, rüzgâr özenle hazırlanmış giysilerini ve saçlarını geriye savururken kanatların çıkardığı ses nefeslerini kesiyor. Sırtarak, pegasusuma sessizce teşekkür etmeden önce Mors'un gözleriyle karşılaşıyorum ve bir sıçrayışla havaya düşüyorum.

Düşerken etrafımda ısıklık çalıyor, ancak sandalyelerin kenarında bir gümbürtüyle ayaklarımın üzerine düşüyorum. Şaşkınlıklarını, kızgınlıklarını, öfkelerini ve şoklarını görüyorum ve dudaklarım tehditkâr bir şekilde dişlerimi göstererek genişliyor.

"Kimsiniz siz? Buraya nasıl geldin?" diye gürliyor içlerinden biri.

Onu görmezden geliyorum, gözlerim sadece Mors'u arıyor. Bakışlarında hem gurur hem de korku görüyorum.

-Benim için kork, onun için değil. Göz kırparak, kıllanan tanrılara geri dönüyorum. "Konuşun, bana kim olduğunuzu söylemenizi emrediyorum!"

Başımı eğerek onlara bakıyorum. Onlar birer tanrı. Ukala, kendinden emin ve o kadar sinir bozucular ki dişlerim ağrıyor. Mors'un onlardan nefret etmesine şaşmamalı.

"Bir tanrıya göre pek anlayışlı değilsin. Belli ki buraya pegasusla gelmişim." Etrafımızda uçan canavarlara elimi sallıyorum. "Şimdi Mors'u serbest bırakın."

Konuşan kişinin gözleri kısılana kadar kahkahalar yükseliyor.

"Hayır mı?" İç çektim. "Peki, o zaman onu neden tutuyorsunuz? Aptal bir yasa için-"

"Sen kimsin ki tanrıları sorguluyorsun?" diye tükürür.

"Oh, Tanrım." Homurdanıyorum, en ufak bir korkum yok. Muhtemelen ama içimde akan güç ve öfke, güçlerinin beni buna zorladığını hissetsem bile boyun eğmeme izin vermiyor. Mors ve benim aramda bakışan birkaç göz merakla doluyor. "Ben mi? Ben lanet olası bir hiçim-"

"O zaman ne cüretle-"

"Daha konuşmam bitmemiştii," diye tükürüyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve ağzı kapanırken gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzünü kuşkulu bir ifade kaplıyor ve en sağdaki başka bir tanrı kıkırdayarak arkasına yaslanıyor. "Bir hiç olabilirim ama benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var, yüce tanrılar."

"Neymiş o?" diye feveran ediyor.

"Benimle ya da benim olanla uğraşma." Gözlerim Mors'a kaydı. "O benim ve sen onu benden aldın. Evimize girdin ve eşimi aldın. Belki de biraz korku hissetmenin zamanı gelmiştir, ey yüce tanrılar."

Gücümle saldırarak Mors'un kelepçelerini parçaladım ve tanrıları tahtlarına geri yuvarladım. "Şimdi, ya eşimi bırakırsın ya da bırakmazsın."

Az önce tanrıları tehdit ettim.

Aynen öyle. Belki de gerçekten ölmek istiyordumdur.

KİRALIK DÖRT

MORS

"Y Bana vurmaya cüret mi ediyorsun?" Lochmond kükrer. "Dilini ısıracaksın ve saygı göstereceksin-"

Benden kahkahalar yükseliyor. "Evet, o konuda pek iyi değil." Ona sırtarak bakıyorum. "Öyle , kızım?"

Tanrım, şu anda o kadar güzel görünüyor ki, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve güçle parlıyor. Diğer herkes onun yanında sönük kalıyor, diğer tanrılar bile. O bu dünyanın kadim bir varlığı, ölümcül tehlikeli ve tamamen benim.

Her şeye rağmen benim için geldi.

Avea beni ölümden kurtarmak için kendini tanrıların yoluna attı.

Daha önce hiç bu kadar etkilenmemiş ya da bu kadar dehşete düşmemiştim - onlar ya da onun için, emin değilim- ve bunun iyi bir şekilde sona ermesine imkan yok. Vampirlere müdahale ettiğimi ve yasaları çiğnediğimi öğrendiler ve şimdi nedenini biliyorlar. Yakında onun ne olduğunu anlayacaklar ve bana onu öldürmemi emredecekler.

Asla.

Bugün, tanrılar ölümü kontrol edemeyeceklerini anlayacaklar. Ölüm sadece tek bir efendiye cevap verir, ona.

"Gerçekten ," diye mırıldanarak onları izliyor. "Şimdi, onu serbest bırakacak mısın yoksa sorun mu yaşayacağız?"

"Dilini ısıracaksın yoksa yılanla birlikte cezayı ," diye tısladı Vanessa.

Kaskatı kesildim. Az önce arkadaşımı mı tehdit etti?

Üzerime yerleştirdikleri görünmez tanrısal zincirleri kırıyorum ve onlara hırlarken öfkem gökyüzünü karanlık ve gölgelerle çatırtı dikkatlerini çekiyor.

"Hakaretlerini hep görmezden geldim. Yıllarca bana tepeden baktın, beni kullandın ama eşimi tehdit etmene, hatta ona yan gözle bakmana asla izin vermeyeceğim." Pavyon karanlığa bürünüp dondurucu bir soğuşa dönüşürken uyarıyorum.

Avea sırtıyor. "Gelin," diye sesleniyor ve wraithlerimin yerde kıvranışını ve efendilerini arayarak onun etrafını sarışını izliyorlar.

"Nasıl?" Phrixius fısıldıyor. Ne zaman ya da nasıl geri döndüğünden emin değilim ama beni önlerinde sürüklediklerinde buradaydı. "Bizim eşlerimiz yok."

"Evet, biliyorum ve onu tekrar tekrar seçeceğim. Siz gerçekten aptalsınız. Az önce tüm evrende ölümün önemsedığı tek varlığı tehdit ettiniz. Bir sonraki sözlerinizi dikkatle seçin, aksi takdirde son sözleriniz olacak."

"Bizi öldüremezsiniz! Biz tanrıyız!"

"Tanrılar ölebilir," diyorum
yardımsever bir şekilde.

"Evrenin dengesini düşünün," diyor biri.

"Evreni de sikeyim, o olmayan her şeyi de sikeyim. Umurumda mı sanıyorsun? Umurumda değil. Binlerce yıldır görevimi yaptım, asla tereddüt etmedim, ama eğer eşime elini sürersen, ölüme ve yaşama ne kadar kolay hükmettiğimi ve benden neden her zaman korktuğunu öğreneceksin."

Avea bir adım öne çıkarak elimi tutuyor ve beni biraz sakinleştiriyor. "Buna değmezler. Hadi gidelim."

"Hayır! Kovulmadınız. Yasaları çiğnediniz ve bu şey

- Sen nedin ki? Ölümlü değilsin, yoksa ölmüş olurdun." Lochmond havayı tadıyor, gözlerinde önce farkındalık, sonra da şok parlıyor. "İmkânsız."

"O kadim olanın bir parçası," diye fısıldar Phrixius. "İğrenç,"
diye tıslıyor Vanessa.

"Hayat hırsız." "Güç
kirletici."

Onların öfkesi benimkine karışarak pavyonu dolduruyor. "Öldürün onu! İğrençliği öldürün ve yılanı bağlayın!"

Gücümü kükreyerek onlara fırlatıyorum, Avea'yı yakalıyorum ve bizi uçurumdan aşağı atıyorum, tam da bunu yapacaklarını biliyorum. Onları öldürebiliriz ama o zaman dünya yok olur ve geleceğimiz olmaz.

Bunun yerine, onun ormanının zeminine çarpana kadar zaman ve mekân içinde yuvarlanıyoruz.

Yaralı olup olmadığını araştırıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor ve gözleri açılıyor. "Kahretsin, Mors, ben ne yaptım?" Ayağa fırlıyor ve benden uzaklaşıyor. "Sadece benimle olduğun için seni öldürecekler! Onlara izin vermeliydin."

"Asla," diye tıslıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve onu kollarıma çekiyorum. "Söylediklerimde ciddiydim. Ben seni seçtim. Bırak gelsinler. Eşime zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Dehşet kemiriyor. Daha ne

kadar kaçabiliriz?

Tanrılardan nasıl kaçarsın?

Aşkımız lanetli mi?

Onunla geçireceğim tek zaman bu kadar

kısa mı? Bu yeterli değil.

Doğduğu orman yemin ederim ki bu bizim sonumuz olmayacak. Tanrıları ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacağım, denerken ölsem bile.

Bizi bulmalarının an meselesi olduğunu biliyorum. Şu anda yeniden toplanıp plan yapıyor olacaklar. Onları alt edebilirim ama bunu yaparsam hem bu dünyanın hem de tüm dünyanın sonunu getiririm. Hayır, daha iyi bir yolu olmalı. Avea'yı bir ağacın kuytusuna yerleştirip gece çökerken büyülerimle ateş yaktığımda Avea sessiz. O titriyor ve ben onu daha da yakınımaya çekip kollarımla sarıyorum.

Nereye gideceğimi düşünmeye çalışıyorum. Onları bu dünyada daha fazla ileriye götürmeyeceğim. Öfkeleri kanlı bir iz bırakacaktır, bu da şehirden uzak durmak anlamına gelir. Kurtlar güneyde, ki bundan kaçınmayı çok isterim, yani orman.

"Özür dilerim Mors, sadece seni kurtarmak istedim ve şimdi her şey berbat oldu."

"Benim için her şeyi riske atıp gelmeni seviyorum," diyorum ona. "Daha önce hiç kimse bu kadar önemsememişti ama ciddiyim Avea, sana dokunamayacaklar. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

"Nasıl?" Dönüyor, gözleri yaşlarla dolu. Onları siliyorum, bir diğerinin gözlerinden akmasına izin vermiyorum. "Beni onlara kurban etmelisin. Bu durdurabilir."

"Asla," diye tıslıyorum, yüzünü kavrayarak. "Gitmene asla izin vermeyeceğim." Gözleri benimkileri arıyor ve ben de gerçeği görmesine izin veriyorum.

Yere yığılır. "O zaman sıçtık," diye itiraf ediyor.

"Bir yolunu bulacağım." Onu daha yakına çekiyorum, sırtını okşuyorum ve başını öpüyorum. "Bulacağım. Bana güven. Daha önce hiç uğruna savaştık bir şeyim olmamıştı. Tanrılar açgözlü, bencil varlıklar ama aptal değiller. Benimle savaşmak acıdan başka bir şeye yol açmaz, bu yüzden onlara kazanamayacaklarını ve bedelinin fiyatından daha yüksek olduğunu göstermemiz gerekiyor."

"Bu umutsuz bir durum."

"Hiçbir şey umutsuz değildir, Avea." Bakışlarımla buluşması için çenesini kaldırıyorum, ateş ışığı yüzünde titreşiyor. "Bu koca evrende seni buldum. Ben seni buldum, sen de beni buldun ve bu bana umut veriyor - bundan çıkış yolunu bulabileceğimize dair umut, çünkü seninle sonsuza dek birlikte olmaktan vazgeçmem ve vazgeçmeyeceğim."

"Yumuşacık," diye takılıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Senin için," diye kabul ediyorum. "Beni kurtarmaya gelirken çok muhteşem görünüyordun." "Sanırım bu seni benim genç kızım yapıyor," diye alay ediyor. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Kahraman, genç kızını kurtardığında ne yapar?" diye mırıldanıyor, gözleri arzuyla parlıyor.

"Ne iş yapıyor?" Mırıldanıyorum, o başını eğerken sesim nefes nefese çıkıyor. "Onu beceriyor ve kendisinin yapıyor."

Hırlayarak dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, dilim giriş için araştırıyor. O da beni öpüyor, kıyafetlerimi yırtarak kucağıma atlıyor ve ben dayanamayana kadar bana sürtünüyor. İhtiyacım çok büyük, endişelerim tarafından kışkırtılmış.

"O zaman sık beni" diyorum.

Kıyafetlerini yırtıp ona uzanıyorum ama ellerimi savurup beni sırtüstü yatırıyor. Sikimi kavradı ve kendini sikimin üzerine bıraktı.

Çılgılığım uzaktaki kurtlar tarafından yankılanıyor.

Adımı inliyor, elini vücudundan yukarı kaydırarak göğüslerini kavlıyor. İçindeki güçle parlarken saçları sırtından aşağı dökülüyor. Kalçalarını kıvrıp amını içime sokarken sikim içinde sarsılıyor ve beni istediğim gibi sahipleniyor.

Yapraklar ve toprak sırtımın altında çıtırdıyor, tenimi lekeliyor, ama ona dokunabilmek için kendimi onlarla kaplayabilirim. Eşimin tadına bakmak için binlerce kılıç kuşanır ve milyonlarca tanrıyla savaşırdım.

Eğilip onu öpüyorum, ellerim vücudunun üzerinde sahiplenici bir şekilde kayarken iniltisini yutuyorum ve o beni tekrar yere itiyor.

Onun önderlik etmesine ve hızını belirlemesine izin veriyorum. Bedenimi yere yatırırken kalçalarını yuvarlıyor, elleri göğsümde, beni kendisininmişim gibi işaretliyor.

Son seferimiz olacakmış gibi sevişiyoruz, ikimiz de zamanımızın sınırlı olduğunu bilerek sonuna kadar acele ediyoruz. Dudaklarımız karanlıkta bir araya geliyor ve sihir bizi birbirimize bağlıyor-ölüm ve yaşam.

Güzellik ve acı.

Eşler.

Dudaklarıma doğru soluyor ve hareketleri hızlanıyor, bu yüzden yakın olduğunu biliyorum. "Benim için gel. Beni senin yap."

"Benimkini." Dudağımı ısıyor ve amının sikimin etrafında çırpındığını hissettiğimde kan çekiyor, beni hırlatıyor. Kalçalarını kavrayarak, ikimiz de dayanamayana kadar onu daha hızlı zıplatıyorum.

Ormanda patlayan yıldız ışığı ve büyü ile paramparça oluyoruz, iki tanrı dünyayı aşklarıyla yıkıyor.

İşte o zaman ne yapmamız gerektiğini anladım.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

AVEA

"Y "Ne yapmak istiyorsun?" Mors'a bakarken ağzım açık kaldı. Geceyi yıldızların altında geçirdik, gözlerimiz bir kez bile kapanmadı. Güneşin doğuşunu birlikte izledik, zar zor uyuyabildik. I uyandığımda tekrar gitmiş olacağından endişeleniyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum çünkü zaman daralıyor gibi görünüyor.

Ne de olsa tanrılarla başa çıkamayız, değil mi?

Asla o şekilde içeri dalmamalıydım ama öfkem kör etmişti ve kibirle doluydum ve ona ne yapacakları konusunda o kadar endişeliydim ki düşünemedim bile. Şimdi ise hatamdan nasıl kurtulacağımız konusunda endişeliyim. Mors beni korumaya çalıştı ve bana geri dönmenin bir yolunu bulabilirdi. Ona güvenmeliydim ama olanları değiştiremem. Mors'un umurunda değil gibi görünüyor, hatta onun peşinden gelmek için her şeyi riske atmaya hazır olduğum için sevinçten havalara uçuyor.

Ne de olsa o da benim için aynısını yapardı.

Eğer tanrılar ölümümü emrederse, sevdiğim herkes benimle birlikte götürülecek. Affedici değiller ve ben onlara karşı durdum, bu yüzden yanımda kim durursa dursun bunun yalan olmasına izin veremezler. Acilen bir plana ihtiyacımız var ama Mors'un önerdiği şey delilik.

"Bunu bir düşünün. Tanrılar herkesten çok kimden korkar? Bu âlemde ya da herhangi bir âlemde hesap verecekleri tek varlık kim? Onları kim durdurabilir ve sözlerini dinletebilir? Kadim olanlar." Yanaklarımı daha sert kavradı, onun

Alnımı alnıma bastırdı. "Onları arayıp bulmalı ve geleceğimizi değiştirmeliyiz. Bunu yapmazsak düşeriz ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim, bu da onların geri adım atmalarını ya da diz çöküp seni kabul etmelerini sağlamamız gerektiği anlamına geliyor. Sen kadim olanın bir parçasısın Avea ve türünün yardımına ihtiyacın var."

"Ama eski bir tanesini nasıl bulabilirsin ki? Dahası, bize neden yardım etsinler ki? Geri çekilmelerinin bir nedeni var. Evet, tanrıları onlar yarattı ve daha güçlüler ama her zaman vahşiler," diye tıslıyorum.

"Bir zamanlar benim için de böyle demişlerdi." Kalbim yumuşarken sırtıyor. "Şimdi bana bak. Avea, sen her şeyi yapabilirsin. Bu bizim tek şansımız, bu yüzden denemek zorundayız. Eğer burada tanrıların gelmesini beklemek istiyorsan, sonuna kadar senin yanında olacağım ama inan bana, sonu iyi bitmeyecek ve bu dünya yıkımı kaldıramaz. Hayır, daha iyi bir plana ihtiyacımız var; onları kendi oyunlarında yenmeliyiz. Geçmişe sünger çekmeli ve onlara bu dünyadaki ya da başka herhangi bir yerdeki en güçlü varlıklar olmadıklarını hatırlatmalıyız. Onlara korkmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmalıyız."

Nefesimi üfleyerek kara gözlerinin arasına bakıyorum ve ne kadar ciddi olduğunu görüyorum. Ona güvenmek zorundayım ve bir çıkış yolu bulmak zorundayız çünkü Mors'un öldürülmesinin sebebi ben olmayacağım. Yeni bulduğum bu hayattan vazgeçmeyeceğim.

"Tamam," diye fısıldadım. "Peki eski bir tanesini nasıl bulacağız?"

Gözlerimi açıp yumruklarımı kalçalarıma koyuyorum. "İşe yaramıyor," diye sızlanıyorum. "Denemeye devam et," diye ısrar ediyor, karşıma oturarak.

Çok tanıdık bir gölün önünde oturuyoruz, eski göl bulma umuduyla güçlerimi gönderirken bacak bacak üstüne atmış ve gözlerimi kapatmış durumdayım. "Çalışmıyor," diye mırıldanıyorum yine.

"Onların kanına sahipsin, bu yüzden onları bulabilirsin; bulabileceğini biliyorum. Kendine güven, Avea. Tekrar dene." Elimi tutuyor ve sıkıyor.

Nefesimi üfleyerek omuzlarımı geriye atıyorum ve rahatlıyorum, zorlamamaya çalışıyorum ve bunun yerine benim gibi bir şey arayarak içimde ve dışımda yuvarlanmasına izin veriyorum.

"Derin kaz." Mors'un sesi içime ulaşıyor, eğitilmesine yardım ettiği o parçamı ikna ediyor. Onu öne çıkarmama yardım etti ve ben bile ondan hiç korkmadı. "Kendinizin her santimini kucaklayın. Her zaman olduğun kişi ol

olmalıydı. Gücünüz sizin kim olduğunuzdur. Sen onların bir parçasısın. Onları bulun."

Onun sesini bir rehber olarak kullanarak, kendimi içimdeki güce teslim ediyorum - ona kadar sıkı sıkıya kilitli tuttuğum güce. Hem yabancı hem de tanıdık ama beni her şeye rağmen hayatta tuttu. Kendimi ona teslim ediyorum ve bir özürle ruhuma girmesine izin veriyorum.

Korku, suçluluk, çekince ya da dehşet duymadan ona dönüşüyorum. Beni ormanın derinliklerine, burada yaşayan büyüünün kıvrımlarına ve bir zamanlar yendiğim kadim büyülü bir yaratığın kemiklerinin ötesine çekmesine izin veriyorum. Bir kıvılcım bana onun sıradan bir yaratık olmadığını hatırlatıyor.

Kemikler, bir daha asla geri dönmediğim bölgeyi hâlâ bir kartvizit gibi işaretliyor ve burada gerçeği hissediyorum.

Kadim olanlar gerçekten
ölemez. Gözlerim açıldı.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Ormanın aradığım kısmına ulaşmak tüm günümü alıyor -sadece bir kez ziyaret ettiğim ve sırtımı kaplayan yara izleriyle ödüllendirildiğim bir yer.

Zamanın akıp gittiğini biliyorum ve biz ne kadar oyalanırsak, onlar da kendilerini toparlayıp peşimizden gelmek için o kadar uzun süreye sahip olacaklar. Zaman şu anda dostumuz değil, bu yüzden neredeyse mekanın anısına doğru koşuyorum. Ayağım çimenlere çarpıyor ve büyü fışkırıyor, içim karıncalanıyor ve ağaçların arasından hızla geçerken doğru yerde olduğumu biliyorum.

"İşte," diyorum Mors'a, ne olduğunu ya da planı açıklamadan. Zaman yok. Benden ona güvenmemi istedi ve şimdi ben de ondan ayrışını bekliyorum.

Açıklıkta güneş, toprağın derinliklerine gömülmüş ve çağrılmayı bekleyen kemikleri hissettiğim yarım daire şeklindeki ölü otların üzerine vuruyor. Derinlerde bir yerde, nasıl bildiğimi bile kaydetmeden ne yapılması gerektiğini biliyorum. Bu beni çağıran büyüünün ilkel bir anlayışı.

Onlara yeniden hayat vermeliyim.

Kemik çemberinin dışında kayarak duruyorum ve dizlerimin üzerine çökmeden önce Mors'un elini bırakıyorum. Başımı çevirip bileğimi kaldırıyorum ve ısııyorum,

Kanımın yere damlamasına izin veriyorum. İçine gömülü kemiklere ulaşıyor ve duyulabilir bir çınlamayla içine işliyor.

"Canımı özgürce sunuyorum. Kefaretimi ödüyorum ve öğüt almaya geliyorum. Kendi türümü arıyorum. Seni çağırıyorum, kadim olan."

Bir an için hiçbir şey olmuyor ve beni reddedeceklerinden endişeleniyorum. Kolumu bir tıslamayla sıkarak kanın daha hızlı akmasını sağlıyorum. Bir çatlak çemberin ortasını yarıyor, tırtıklı kenar kemiklere kadar uzanıyor.

Eski bir canavarın kükremesi içeriden geliyor.

"Avea," diye uyarıyor Mors, beni geri çekmeye çalışarak ama olduğum yerde donup kaldım, bu iş bitene kadar serbest bırakılmam mümkün değil. Bu bir ritüel, iliklerime kadar bildiğim, kanımda olan ama daha önce hiç gerçekleştirmediğim bir ritüel.

"Seni çağırıyorum. Sana yeniden hayat üflüyorum. Özgürce sunuyorum. Bana gel." Kuşlar uçarken yüksek sesle sesleniyorum.

Mors arkamda, ben orada diz çökerken kemikler topraktan fışkırıyor. Sanki kendi rüzgârıyla taşınyormuş gibi havaya yükseliyor ve kükreyen bir canavarın iskeletine dönüşürken parlamaya ve dönmeye başlıyorlar. Kemiklerin kas ve deriyle kaplanmasını ve burada dinlenmeyi seçen kadim canavara yeniden hayat üflenmesini huşu içinde izliyorum.

Öldürdüğümü sandığım kişi. Yanılmışım.

Onlar ölemez.

Pençeleri benden birkaç santim ötede yere çarptığında, açık ağzı kulak zarlarımı patlatacak kadar yüksek sesle kükrerken, kin tutabileceklerini biliyorum.

Utanç içinde başımı eğerek ellerimi önüme uzatıyorum, kanım hâlâ serbestçe akıyor. Mors'un gerildiğini hissediyorum ama önümde değil yanımda duruyor, bu işi halledebileceğime güveniyor ama beni koruyamadığı için duyduğu kızgınlığı hissediyorum.

"Özür diliyorum. Gerçeği bilmiyordum. Şimdiye kadar kördüm. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum, bir hayvandım," diye itiraf ediyorum. "Karşı koyduğum için özür dilerim. Kanı benimle akan birinden af ve yardım dilemeye geldim."

Kükreme kesiliyor ve kulaklarım iyileşerek ayak seslerini duymamı sağlıyor. Başımı hafifçe kaldırıp kirpiklerimin arasından bakıyorum ve etrafımda dönen canavarı izliyorum. Arkasını dönüp ormana doğru yürümeden önce beni dikkatle izliyor.

Yığıldım kaldım. "Başarısız oldum."

Bir nefes daha havayı yarıyor ve başımı eğip beni izleyen zeki gözleriyle buluşuyorum.

Gel, genç adam. Ses kafamın içinde, eski ve çok güçlü, gözlerim kanıyor. Cevapları arıyorsun. O zamanlar hazır değildin, ama şimdi hazırsın. Gel ve gerçeği bul.

Ayağa kalkıp ona elimi uzatmadan önce Mors'a bakıyorum.

Sadece sen, canavar kükrer.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, Mors tereddütle yanımda ayağa kalkıp elimi tutarken başımı geriye atıp gözleriyle buluşuyorum. "Ben nereye gidersem, o da oraya gider."

O zaman git, diye uyarıyor canavar.

"Hayır," diye çıktım, öne doğru bir adım atarak. "Cevaplara ihtiyacım var ve en azından bana bunu borçlusun. Eşimi terk etmeyeceğim, ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Kadim olan ve ben birbirimize bakıyoruz.

Onun için aradığın şeyden vazgeçer misin?" diye merakla soruyor canavar. "Hiç tereddüt etmeden," diye yanıtlıyorum.

Dönüp gitmeden önce bizi izliyor ve ikimizi de hayal kırıklığına uğrattığımı düşünerek yere yığılıyorum.

Fikrimi değiştirmeden önce çabuk gel.

Gözlerim açılıyor ve Mors'un elini sıkıca tutup bizi kadim canavarın peşinden sürüklüyorum, vahşi büyüünün ve tarihin izinde ormana dalıyoruz, tanrılar bizi bulmadan önce ölmemizi umuyorum.

ŞEFLİK ALTI

AVEA

H Mors'un elini sıkıca tutarak sessizce kadim canavarı takip ediyorum. Gücü dışarı akıyor, etrafımızdaki her şeye dokunuyor, onlara canlılık ve hayat veriyor. Neredeyse hayvanların bizi takip etmek için akın ettiğini görebiliyorum.

ağaçlar böyle bir sihirle süslenmek için eğiliyor.

Konuşmak istiyorum ama korku boğazımı kapalı tutuyor. Tanrıların huzurunda olduğum zamanların aksine, bu varlığın yanında ne kadar küçük kaldığımı hissedebiliyorum. Onu kızdırmak istemiyorum, hele de onlardan yardım istemeye çalışırken.

Sanki sorularımı hissetmiş ya da sessizlikten sıkılmış gibi sesi geliyor, ormanda yankılanıyor ve Mors'un onu duymasını sağlıyor.

"Ben halkımızın, krallığımızın koruyucusuyum. O zamanlar sana saldırdım çünkü kanını hissettim ve onu çaldığını düşündüm. Ancak sen bu deriyi benden çaldıktan sonra gerçeği anladım," diye konuşuyor canavar ve yolu gösteriyor.

"Sürekli hakikatten bahsediyorsun. Ne gerçeği?"

diye sordum. "Göreceksin."

Şifreli piç. Bana cevap vermesini talep etmek istiyorum ama kendimi tutmak için dudağımı ısırıyorum.

"Cevabımdan dolayı kızgınlığınızı ve hoşnutsuzluğunuzu hissediyorum. Beni siz aradınız, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Kalbinin peşinden koştuğu gerçek değilse ne için?" Bakışlarımla buluşmak için başını çeviriyor ve ben de kızgınlığımı bastırıyorum. "Düşündüğüm gibi, sen

Halkımı görmek istiyorsun. Yardımımızı istiyorsun. Ruhunuz bunun için adeta çılgılık atıyor. Yardım edeceğimizi garanti edemem ama sırf damarlarınızdaki kan ve güç için davanızı dinleyeceğiz."

"Güç mü?" Mırıldanıyorum.

"Sadece saf kan bir kadim beni uyandırabilirdi. Demek ki bu dünya ve içindeki güç senin değerli olduğunu düşünüyor. Aradığın cevaplara ulaşamayacak olsan bile bunun bir anlamı olmalı."

Mors'la bakışıyoruz, buna ne diyeceğimi bilemiyorum, onun yerine yürümeye odaklanıyorum.

Bizi ormanın derinliklerine götürüyor, daha önce hiç gitmediğim kadar derine. Bu kadar uzağa gitmek beni her zaman tedirgin etmiştir, sanki bir şey geri dönmemi talep ediyormuş gibi, ama bu sefer zorluyorum ve eski efsanelerden bir şeye çıkıyoruz.

Şelaleler sarp dağ kenarlarından aşağı dökülüyor ve ağaçlar göz alabildiğine . Sanki modern zamanlar tarafından unutulmuş ve dokunulmamış bambaşka bir dünyaya gelmiş gibiyiz.

Güzelliğin bolluğu beni durdurdu. Bir gümbürtü duyulduğunda muhafıza dönüp bakıyorum. "Buraya kimse gelmez. Büyümüz onları uzak tutuyor. Huzur bulabilmemizin tek yolu buydu." Tekrar ormana bakıyor. "İnsanların açgözlülüğü her şeyi ele geçirene kadar tüm dünyanız bir zamanlar böyle görünüyordu. Gelin."

Uçurumun kenarına doğru ilerleyen patikalardan geçerken hayretimi yutuyorum. Uçurumun dibinde esneyen bir delik var ve gardiyan tereddüt etmeden içeri dalıp seçim yapmamıza izin veriyor. Mors'u peşimden sürüklüyorum.

Dağdaki bir mağaraya giriyoruz. "Avea," diye mırıldanıyor. "Şşş, kutsallığı hisset," diye fısıldıyorum.

"Her şey yoluna girecek."

Bakışlarından buna inanmadığı anlaşılıyor ama artık geri dönemeyecek kadar yol kat ettik, bu yüzden koruyucuyu takip ediyoruz. Buradaki kaya pürüzlü, parıldayan bir siyah, yüzeyin altında ışıklar parlıyor. Ne kadar derine inersek o kadar parlaklaşıyor, sanki yerkabuğunun içine, dünyamızın ruhuna dalıyormuşuz gibi.

Mağara derinlere iniyor, karanlık hem davetkâr hem de ürkütücü, sonunda açık bir oymaya çıkana kadar. Raflar duvarı kaplıyor, siyah ve sarp, içeriden parlıyor ve hayvanlar başlarını kaldırıyor, uykularından uyanıyor ve dinlenme yerlerinden aşağıya sığıyor. Çok fazla var, aval aval bakıyorum.

Ortada, etrafında antik rünler bulunan bir daire var.

Burası çok eski bir yer.

"Nasıl var olduğunuzu biliyor musunuz?" Hep bir ağızdan konuşuyorlar, hayvanlar etrafımızda bir çember oluşturuyor.

Buradaki saf güç karşısında nefesim kesiliyor. "Yardıminızı istemeye geldim," diye başlıyorum ama sesim kesiliyor, çalınırken gözlerim büyüyor ve beni sessiz bırakıyor.

Mors hırlıyor ama güç ikimizi de sarıp sarmalıyor ve dizlerimizin üstüne çöküyoruz.

Mors karşı koyuyor ama ben koymuyorum.

"Bizi sorgulamaya cüret mi ediyorsunuz?" diye mırıldanıyor biri. "Bizimle savaşılmaya cüret mi ediyorsun? Sizi biz yarattık."

Mors'a bakıyorum, durması için yalvarıyorum. Sonunda yavaşlıyor ve kadim olanlarla yüzleşmek için döndüğümüzde bana başını sallıyor. Bundan kurtulmamızın tek yolu onların oyununu oynamamız ve onlara hak ettikleri saygıyı göstermemiz. Avlandılar, nefret edildiler ve unutuldular.

Tıpkı benim gibi.

"Hmm, bilmiyorsun. Damarlarınızda akan kanı biliyorsunuz ama nedenini gerçekten bilmiyorsunuz." Sesler birbirinden kopuk, hepsi birbirine karışmış, gölgeleri içine çekmiş gibi görünüyor. Tanrı kanına sahip olmasaydım, buraya girdiğimde zihnimin parçalanacağına dair bir his var içimde.

"Kanımız, güçlerimiz çalınabilir ve çalındı da ama siz çalınan güçten yaratılmadınız. Özgürce verilen saf güçten yaratıldınız. Sevgiden yaratıldınız."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Annen daha küçük bir kızken ormanın canavarına aşık oldu. O büyüdükçe aşkları da büyüdü, ta ki sen yaratılana kadar. Avlanacağını biliyordu, bizden birine olan aşkı yüzünden acı çekeceğini biliyordu, bu yüzden seni sakladı. Seni doğduğun ormana bağladı. Yaratıcınızın ikinizi de korumak için canını verdiği ormana."

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve sesim aniden geri geliyor. "Benim annem

... Beni seviyor muydu? Beni istedi mi?"

"O seni çok sevdi, tıpkı yaratıcın ya da senin deyiminle baban gibi. Sen sevildin buçukluk ve bu sevgi onların hayatına mal oldu, yine de burada durmuş, babanın kaybolmasının sebebi sen olduğun halde, babanın halkından yardım dileniyorsun."

"Kimi sevdiğine yardım edemezsin," diye fısıldıyorum. "Benim için mi öldüler?"

Biri beni sevdi. Birisi beni korumak için kendini feda edecek kadar sevdi.

Bu düşünce beni neden hem üzüyor hem de mutlu ediyor?

Bir hatadan başka bir şey olmadığımı düşünüyordum, ama aşktan doğmuşsam bu nasıl doğru olabilirdi? Yasak aşk, ama yine de aşk.

"Yaptılar, ruhlarını kaybettiler. Aşk aptalca bir kavramdır. Duygular sizi zayıflatır. Tanrı'yı yanınıza alın. Bizden doğdu, dik durmalı, yönetmeli ve rehberlik etmeli, ancak hiçbir şey ifade etmeyen bir kelimenin boş umutları uğruna görevini, halkını terk etti."

"Aşk her şey demektir," diye araya giriyor Mors. "Ben de bir zamanlar senin gibiydim. Buna inanmazdım. Başkasına değer vermenin insanı zayıflattığını düşünürdüm. Ama yapmıyor. Seni çok daha güçlü kılıyor. Her şeye rağmen bu sayede hayatta kalıyor ve savaşıyorsunuz. Sevgi sizi zayıflatmaz; sevgi sizi güçlendirir."

"Sessizlik," diye emrediyor ses. "Seninle sonra ilgileneceğiz, Tanrım."

Bu iş çok hızlı ilerliyor. Öfkelerini hissedebiliyorum, ama hepsinin altında acı var.

"Babamın yasını tutuyorsun. Bu aşk değil mi?" diye soruyorum. Asla tanıyamayacağım babamın kanını kullanarak beni tutuşlarını kırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu küçük bir itaatsizlik eylemi ama dikkatlerini Mors'tan bana çekmeye yetiyor. "Annemi ve beni yok olacak kadar sevmesine yardım edemem. Yapılanları değiştiremem ama inkar etsen de onu seviyordun ve yine de onun kanına zarar verecek miydin? Kızına? Ona ve aranızdaki dostluğa leke mi süreceksin?"

"Bizi manipüle etmeye cüret mi ediyorsunuz? Biz bu diyarın rüzgârıyız, biz gökyüzü ve yeryüzüyüz ve ciğerlerinizdeki nefesiz ve onu alıp " diye kükrüyorlar.

Beni seven bir annem vardı.

Bana değer veren bir babam vardı.

İkisi de benim için öldüler, böylece yaşayabildim ve yaşayacağım.

Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım. Onların fedakârlığı güç gerektirdi ve ben de şimdi onu yönlendiriyorum. "Manipüle etmiyorum. Gerçeği gördüğüm gibi . Yaşamama izin verdin ve

beni buraya getirdin. Beni öldürmek için değildi. Bunu daha önce de yapabilirdin. Peki neden? Bana gerçeği söylemek için mi? Neden?" Bir adım öne çıkıyorum ve çemberin etrafındaki rünler aydınlanıyor. Bağlantının üzerimde yıkandığını hissediyorum.

Anlayış seliyle nefesim kesildi.

Onlar ayrı varlıklar değil, bir bütün ve babamı kaybetmek bir uzvumu kaybetmek gibiydi.

"Onsuz kaybolmuşsun. Kızgınsın ve şimdi bile onun kaybını hissediyorsun. Benim hiç tanışmadığım bir adamı seviyorsun, beni seven bir adamı. Ben onun kızıyım. Beni gerçekten öldürür müsün yoksa ölüme mi terk edersin? Bu dünyadan gideli çok uzun zaman oldu. Sonuna kadar saklanmayı mı planlıyorsun?"

"Birçoğumuz çalındı, her kayıpta içimiz acıyor," diye itiraf ediyorlar. "Daha fazla kaybedemeyiz."

Onlar kaybedince dünya da kaybeder.

Kadim olanı çaldıklarında bu dünyanın yaşam gücünü de çalmış oluyorlar.

Onlar olmadan, varlığımız sona erecek.

Dünyadaki dengesizliğin, savaşların ve küresel ısınmanın sebebi bu. Dünya'dan çaldık ve o kızgın, yine de onların yardımı olmadan gidemem yoksa Mors ve ben öleceğiz.

"Size istediğinizi veremeyiz" diyorlar. "Aklından geçenleri görüyoruz ama müdahale edemeyiz. Baban gibi sen de kendi yatağını yaptın ve içinde yatıp sonuçlarına katlanmalısın."

"Ölümünden bahsediyorsun. Size ihtiyacı varken onun ölmesine izin verdiniz, şimdi de çocuğunun ölmesine izin vereceksiniz. Sizler tanrı değilsiniz. Her şeye gücü yeten varlıklar değilsiniz. Siz sadece korkmuş kalıntılarsınız, unutulmuş ve yalnızsınız," diye çıkışıyorum. Kibarlığın canı cehenneme. Bize yardım etmeyecekler.

Annemin ve babamın ölmesine izin

verdiler. Onlara yardım edebilirlerdi.

Yıllar önce yalnızken bana yardım edebilirlerdi. Ama etmediler.

Bu bir seçimdi.

"Şimdi git, biz sana izin vermişken. Size mirasınızdan bahsettik ve size gerçeği söyledik. Size başka bir şey borçlu değiliz."

"Hayır, kimseye borcun yok, değil mi?" İçimde alevlenen acıyı görmezden gelerek tekrar ileri atılıyorum. "Senin için anlamsız bir ölüm daha, kanının bir damlası daha dünyada kayboldu, ama sen burada korkmuş çocuklar gibi saklanırken bunun ne önemi var." Her biri ıstırap dolu adımlarla ilerlemeye devam ediyorum. Mors'un bana seslendiğini duyuyorum ama içimi kadim bir öfke dolduruyor ve bizden önce kaybolan herkes için konuşurken duramıyorum. "Onları kurtarabilirdin ama yapmadın. Tanrıları sen doğurdun! Sen güçlü bir yaratıksın ama zayıf ve işe yaramazsın. Bu dünyanın artık sana ihtiyacı yok ve korktuğun şey de bu, değil mi?"

Yüzümden aşağı bir şey damladığını hissediyorum ve yere bakınca kanımın yere düştüğünü görüyorum. Başımı kaldırıp canavarların gözleriyle karşılaştığımda

Ani, gözleri fal gibi açılmış bir dehşet. "Oh," diye fısıldıyorum, ne yaptığımı anladığımda anlayışım sel gibi akıyor.

Burası onların doğum yeri ve burası da sonları.

Onların güç çemberine girdim.

Ayaklarımdan başıma doğru akıyor, her bir molekülümü parçalıyor ve düşerken ağzımdan bir çığlık yükseliyor.

O kadar çok bilgi ve güç içime doluyor ki, patlayana kadar beni parçalıyor.

YEDİNCİ ŞEF

MORS

I Sessiz bir kükremeye düşüşünü izliyorum. Beni tutan bağlar koptu ve çemberin içine daldım. Lanet olsun sonuçlarına. Acı içimi parçalıyor ve bedenimi güç basıyor ama ona doğru sürünmeye devam ediyorum. Onun yanına ulaşıyorum,

Onu kollarıma aldım ve sarıldım.

"Avea, Avea, Avea." Görme yetim kayboluyor ama umurumda değil. Onu hissedemiyorum.

Onu hissedemiyorum.

Avea'm gitti ve onsuz amacım da yok oldu.

Acıya teslim oldum ve beni doldurmasına izin verdim. Onun yaptığı gibi beni de parçalamasına izin veriyorum. Bu dünyanın gücü her santimetrekaremi istila ederken, ölümlü bedenim onunkini koruyarak sarıyor. Ölüm beni alabilir. Onsuz yaşamayacağım.

Tam karanlık üzerime çökerken, kör edici bir ışık Avea'yı ve beni havaya kaldırıyor. Çemberin dışına usulca yerleştirildiğimizde görüşüm açılıyor. Acı sürekli, ama bedenimin ölümün kucağından kendini iyileştirmeye çalıştığını hissediyorum. Bunu istemiyorum.

Başımı sadece kapalı gözlerini ve ayrılmış dudaklarını görecektik kadar kaldırıyorum ve kendimi acıya bırakıyorum. Eskilerden biri yoluma çıkıyor.

"Yapma," diye mırıldanıyorum.

Yaklaşıyor, ben de sızlanıyorum ve kalan gücümle bizi geriye doğru itiyorum.

"Avea'ma dokunma."

"Barış, ölüm tanrısı, barış içinde geldik," diye karşılık veriyor ses, ama ona dokunmasına izin vermek istemeyerek onu daha sıkı tutuyorum. Üzerimizde geziniyor, kör edici gücü midemi bulandırıyor.

"Onu kurtaralım."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Ona zarar vereceksin."

"İnandığı şey uğruna ölmeye o kadar istekliydi ki, siz de onun için. Bunu nasıl inkâr edebiliriz? Bir varlığın onun gibi savaşmasına ve sonra da ölmesine izin verirsek korkak oluruz. Bu dünyanın ona ihtiyacı var. Dünyanın sana ve getirdiğin değişime ihtiyacı var. Onu kurtarmamıza izin ver, ölüm tanrısı. Eşini, kardeşimizin çocuğunu, kanımızdan birini geri verelim."

Gözleriyle buluşmak için boynumu eğdiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Onu kurtarabilir misin?"

"Biz hayatız. Henüz ulaşamayacağımız bir yerde değil ama çabuk hareket etmeliyiz. Seçim senin, Tanrı. Bizimle çalış ve eşini kurtarmamıza izin ver ya da ikiniz de burada birlikte yok olacaksınız. Bize güven."

Güvenmek iyi olduğum bir şey değil ama solgun yüzüne baktığımda onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyorum çünkü bu dünya bensiz, ölüm olmadan var olamaz. Şu anda bile beni geri çekmeye çalışıyor ve ben onsuz yaşayamam.

"Kurtar onu," diye emrediyorum. "Onu kurtarın yoksa hepiniz mahvolursunuz."

"Sen ölümsün. Hayat vermiyorsun ama onu kendi sağladığın sondan korumaya çalışıyorsun," diye mırıldanıyor biri.

Yutkunarak ona bakıyorum. "Ona kadar hayatın ne olduğunu ya da ne kadar değerli olduğunu bilmiyordum. Ben ölümüm, haklısın, ama ona kadar bu güçten hiç korkmamıştım. Kurtar onu, lütfen."

Avea'nın önünde çömelerek pençelerini onun göğsüne koyuyor. Neredeyse vücudunu kaplıyorlar ve o ana kadar aşkımın ne kadar küçük olduğunu hiç bu kadar hatırlamamıştım. Kişiliği ve gücü onu hayattan daha büyük gösteriyor, ama onu altımızda cansız ve hareketsiz yatarken görmek kalbimi çatlatıyor.

Kadim olanlar teker teker bir araya geliyor, ellerini birbirlerinin üzerine koyuyor ve bir zincir oluşturuyorlar. Bu bağlantı sayesinde, bedenlerinin ve gözlerinin güçleriyle -evrenin gerçek gücüyle- parladığını görüyorum. O kadar güçlü ki, beni acı içinde bırakıyor ama onun için dayanıyorum.

Onun önünde eğilerek gözlerimi çerçevesine kilitliyorum. Saf güç havayı doyuruyor, ciğerlerimde süzülüyor ve beni iyileştiriyor, her ne kadar

kızıma yönelttim. Işığın derisine nüfuz ettiğini, derinlere indiğini ve parçalanmış bedenini içten dışa iyileştirdiğini görüyorum.

"Hadi ama, şu anda benden vazgeçmeye cüret etme. Her şeyden sonra olmaz. Bana sonsuza dek söz verdin." Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, içinden geçen güç beni parçalasa bile. "anlaşma yaptık Avea ve eğer gidip ruhunu diğer taraftan almam gerekirse, alırım. Sonsuza dek yaşayacağız, o yüzden hemen geri dön. Bu tanrıdan, eşinden gelen bir emir."

Ölümü aldatamayacaksam ben kimim?

Gözlerimi kapatıp ruhunu hissederek içine ulaşıyorum. O burada ve savaşıyor. Kendini bedenine bağlıyor, ölürken geri gelmeye çalışıyor. İçgüdülerimin haykırdığı gibi onu yönlendirmek yerine, bana verilen gücün son damlasına kadar kullanarak etrafını sarıyorum.

Ona hayat veriyorum ve yanımdan asla ayrılamayana kadar onu geri dönülmez bir şekilde kendime bağlıyorum.

Onun ruhu, kalbi ve bedeni benim.

Avea her yönüyle benim ve şimdi onu kaybetmeyeceğim.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum, ta ki dudaklarının hafifçe ayrıldığını ve bir nefesin ondan kaçtığını hissedene kadar. Hafifçe geri çekiliyorum ve gözlerimi açıyorum. Onunki hala kapalı, ama ben izlerken teni bir kez daha parlamaya başlıyor ve dudakları tekrar pembe rengine dönüyor.

İyileşiyor.

"İşte böyle, bebeğim. Aferin kızıma, devam et, bana geri dön. Hadi." Bir nefesle gözleri açıldı ve bana kilitlendi.

"Mors," diye mırıldanıyor.

"Avea." Bu kelime bir hıçkırıktı ve onu nazıkçe kollarıma alıp göğsüme yasladığımda diğer her şey kayboldu. Başımı omzuna gömüp gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Her geçen dakika vücuduna güç geldiğini hissediyorum, ta ki o beni tutana, ben hıçkırırken başımı ve omuzlarımı ovana kadar.

Onu neredeyse kaybediyordum.

Bu evrende sevdiğim ve seveceğim tek varlığı neredeyse kaybediyordum.

Avea olmadan ne yaşam ne de ölüm vardır; hiçbir şey yoktur.

O her şeye anlam katıyor ve bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu tutuyorum, bırakamıyorum, sanki bırakırsam kollarımda kaybolacakmış gibi. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor usulca. "Her şey yolunda. Ben buradayım. Özür dilerim."

Başımı daha derine gömerek, tamamen ona ait olan kokuyu içime çekiyorum. İlk başta nefret etmiştim ama şimdi ciğerlerimi onunla dolduruyorum. O benim havam.

Başımı kaldırıp yüzüne bakarken sertçe yutkunuyorum ve onun burada, hayatta ve gerçek olduğundan emin oluyorum.

Yanağımı okşuyor ve bir damla siliyor. "Tanrıların ağlamadığını sanırdım," diye dalga geçiyor.

"Bu Tanrı biliyor, ama sadece senin için," diye itiraf ediyorum. "Sakin bir daha beni terk etmeye cüret etme. Bir anlaşmamız var Avea, sonsuza dek."

"Sonsuza dek," diye söz veriyor, güzel dudaklarını bir gülümseme süslüyor, sonra boynunu büküp bizi dikkatle izleyen kadimleri görüyor.

"Bence senin öfke sorunların var, aşkım. Yine ölümün kucasına yürüdün."

"Hayır, sadece ustasını gerçekten seviyorum." Oturup tekrar onlara bakarken bana göz kırpmıyor. "Ama bu benim aptallığımdı. Yine de beni kurtardın ve sana sonsuza dek minnettarım."

"Haklıydınız. Tarafsız kaldık ve ölmelerine izin verdik. Seni kurtarabilecekken, senin de ölmene izin veremezdik," diye konuşuyorlar. "Sen, Avea, bizim kanımızdansın, bize bu dünyayı neden bu kadar çok sevdiğimizi ve buraya neden yerleştüğimizi hatırlattın. Sen cesur, atılgan, bencil, kontrolsüz ve vahşisin. Sen bu dünyasın. Sen onun gücüsün. Sen babanın kızıydın ve biz sana yardım edeceğiz."

Hep birlikte, kollarımda beşikte oturan ama şu anda daha fazla kraliçe olan eşimin önünde eğiliyorlar. Parlak bir şekilde gülümseyerek başını onlara doğru eğiyor. "O halde hazırlanmalıyız. Tanrılarla savaş hafife alınacak bir şey değil ama umarım senin de yanımızda olacağın bir güç gösterisi, iş çok ileri gitmeden onları geri adım attırır. Bu dünya yeterince ölüm gördü bence - alınma Mors."

"Alınmadım." Sırıttıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni takip edeceğim Avea, nereye götürürsen götür."

"Biz de öyle yapacağız. Siz haklıydınız. Bu dünyada yaşamak yerine ona yardım etmenin zamanı geldi. Buna bir son verelim, benim kanım ve dengeyi düzeltelim." Ona bir pençe uzatarak bekler.

Bana endişeyle gülümsüyor, ben de ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve çenesinde kararlı bir çentikle pençesini tutuyor.

Kan akrabaları yeniden bir araya geldi.

Avea'm kadim olanları evcilleştirdi.

Yapacağını biliyordum çünkü beni evcilleştirdi.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

AVEA

M Vücudun çok fena acıyor. Evrenin gücünün içinizden geçip sizi öldürmesi bunu size yapacaktır ama dinlenecek vaktimiz yok. Bir an önce tanrıları bulup

Ama bunun yerine, kadim olanlardan biri, bana elini uzatan kişi, Mors'la beni mağaranın derinliklerine, perdeli küçük kuytulara götürdü - belki de dinlenme yerleri?

Daha da derine gidiyoruz, ta ki yerin o kadar derinlerinde bir mağarada durana kadar, burası merkez olmalı. Oval odanın içinde parıldayan, yanardöner renklerden oluşan bir havuz var ve uzun süre baktığımda tanıdık, gülümseyen yüzler oluşturuyor gibi görünüyor.

"Bu hafızanın, yaşamın, bu dünyanın ve içindeki her şeyin havuzu. Doğru ellerde korunur ama yanlış ellerde tehlikelidir," diye açıklıyor kadim olan bana dönmeden önce. Çömelerek, uçurumun kenarında asılı kalana kadar beni kendisiyle birlikte çekiyor. Bizi aşağı itip yüzlerimizi o büyülü suya daldırmadan önce tek söylediği "Kendini hazırla," oluyor.

Boğulmayı bekliyorum, bu yüzden panik beni ele geçiriyor ve ciğerlerim çılgılık atıyor, ama gözlerimi açtığımda normal nefes alabildiğimi fark ediyorum. Kadim olan bana başını sallıyor ve su dönmeye başladığında görüşüm değişiyor, sanki başka birinin hayatına atılmışım gibi.

Başka bir zaman.

Başka biri.

Eski bir tane.

Ben izlerken, kendilerini korudukları kürk eriyor ve içinden muhteşem bir adam çıkıyor. İnsan olamayacak kadar uzun ve sadece bir tanrı olamayacak kadar parlak.

Babam, fark ettim.

Gözleri ve çarpık gülümsemesi tıpkı benimkiler gibi ve döndüğünde uzun dişleri ve kısa sarı saçları olan bir kadına gülümsediğini fark ediyorum. Kadın sadece adamın yanına geliyor ve adam uzanıp onu kaldırdığında kıkırdıyor.

Onlar benim ailem.

Bir vampir ve eski bir vampir.

Ben onu izlerken, açıklıkta dans ediyor, gülümsemeleri aşkla o kadar parlıyor ki, içim acıyor. Onu vücudundan aşağı kaydırduğunda dizlerinin üzerine çöküyor ve kızın nefesini kesiyor. Kalçalarını kavırıyor ve yüzünü hafif yuvarlak karnının üzerine koyuyor.

Benden hamile.

"Seni yıldızlar ölene ve gezegenler patlayana kadar seveceğim, benim küçük buçukluğum." Sesi yumuşak ve şefkatli. "Bu dünyayı sen nasıl istersen öyle yapacağım ve biz bir aile olacağız. Çok mutlu olacağız ve sen de çok sevineceksin."

Başını kaldırıyor ve doğrudan bana bakıyor. Gözlerinde bir gölge var ve gerçeği bildiğini biliyorum. Nasıl bilmesin ki? O kadim biri. Ölümünün yaklaştığını gördü. Bize ne olacağını biliyordu ve bir sonraki konuşmasında benimle konuştu.

"Asla korkmayın. Yalnız değilsin. Seni yıldızlarda bekliyoruz buçukluğum ve zamanın dolduğunda bizimle orada buluş ve birlikte olalım."

"Şimdi ne diyorsun?" Annem gülüyor ve ona sırtıyor.

"Sadece bir söz veriyorum, aşkım."

"O zaman ben de bir tane yaparım." Karnını okşuyor, yüzünün her santimetresinde sevgi dolu bir ifade var. "Ne olursa olsun, seni her zaman koruyacağım. Seni her zaman seveceğim. Yolumuz ne olursa olsun, her zaman birlikte olacağız kızım."

Anılar soluyor ve başımı sudan kaldırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağıya arsızca dökülüyor.

Beni çok sevdiler ve birbirlerini sevdiler. Bu nasıl yanlış olabilir ? Çok mutluydular, çok umutluydular ve her şeylerini kaybettiler.

Çok acıyor, ağrıyan göğsümü ovuyorum. Hayatımı kimsenin beni sevmediğini, terk edildiğimi ve yalnız olduğumu düşünerek yaşadım, ama onlar beni çok sevdiler, bana söylemek için zamanın içinden ulaştılar. Beni o kadar çok sevdiler ki, benim için hayatlarını verdiler.

"Bana bunu gösterdiğiniz ve onunla tanışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim" diyorum, duygulanarak.

"Baban seni severdi. En azından bunu yapabildim. Gel, bu akşam burada dinlenebilirsin ve yarın bu işi bitireceğiz."

Kendimi ham ve savunmasız hissederek Mors'un beni kollarına almasına izin veriyorum. Göğsüne sarıldım, kolumu boynuna doladım ve boynunun tenime değdiğini hissettim. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece birbirimizi sevdiğimiz için anne babamın başına gelenlerin bizim de başımıza gelmemesini umuyorum.

Gördüğüm köşelerden birine yönlendiriliyoruz ve perde geri çekildiğinde nefesim kesiliyor. İçeride bambaşka bir dünya var. Kabaca yontulmuş rafları olan küçük bir mağara girişi var, ancak bunun ötesinde bir cennet yatıyor. Parlayan kayaların üzerinden bir şelale fışkırıyor, çiçeklerle dolu parlak yeşil çimenler zemini kaplıyor ve yemyeşil ağaçlar ıslık ıslık parlayan gökyüzüne doğru uzanıyor. Yukarı baktığımda bunun gerçek gökyüzü olduğunu fark ediyorum.

"Bu çok güzel."

"Sadece bu akşam değil, dünya sana çok ağır geldiğinde, ne zaman ihtiyacın olursa burası senin. Burada her zaman hoş karşılanırsın." Kadim olan eğilip perdeyi arkasından kapatıyor ve mağaranın tüm sesleri onunla birlikte kayboluyor, bizi başka bir dünyaya kapatıyor.

Burada dinlenmelerine şaşmamalı. Burada çok fazla güzellik, güç ve sihir var.

"Buraya gel, aşkım." Döndüğümde Mors'u yüzünde parlak bir gülümsemeyle beni beklerken buluyorum.

Sırıtarak kollarına koşuyorum ve beni kaldırıp sertçe öpüyor. Bana sarılırken "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım" diyor.

"Ben de seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf ediyorum, ne anladığım o an ne kadar dehşete düştüğümü itiraf etmek istiyorum. "Beni asla terk etme."

"Asla," diye yemin ediyor, bizi çimlere yatırmadan önce geriye doğru yürüyor, mükemmel eli saçlarımı okşarken vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. Bir kenara. "Asla, bir saniye bile."

Dudaklarımı bükten gülümseme yavaş ve rahatlamış. "Seni seviyorum," diyorum ona dürüstçe, bunu duymasına ihtiyacım var. Uyandığımda o kadar acı çekmişti, o kadar korkmuştu ki dehşetini hissettim. Beni çağırıyordu. Beni onunla birlikte tuttu.

Onu sevdiğimi söylediğimde gözlerinde her zaman bir şaşkınlık oluyor, sanki bunun bir rüya olmasını bekliyormuş gibi, bu yüzden gerçek olup olmadığını sorgulamayı bırakana kadar ona her gün söyleyeceğime dair sessiz bir söz veriyorum.

Yüzünü kavrayarak onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Seni seviyorum, Mors. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

İfadesi, onunla ilk tanıştığım zamankinden çok farklı olarak ham ve savunmasız. Şimdi, sonsuza dek birlikte olacağı kişiyi neredeyse kaybetmiş aşık bir adam gibi görünüyor. Sertçe yutkunarak bakışlarımı tutuyor. "Sadece bunu bir daha yapma."

"Yapmamaya çalışacağım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama sen tehlikedeysen, tekrar aptalca bir şey yapmayacağımı garanti edemem."

"Aptal küçük ölümlü." Sırıttıyor.

"Kibirli tanrı," diye karşılık veriyorum, başını geriye atıp gülmesine neden oluyorum.

Ses, içinde bulunduğumuz cennetin etrafında yankılanıyor ve ben onu içime çekiyorum. Bu, yakın zamana kadar ondan hiç duymadığım bir şey, çok özgür ve gerçekçi. Onu bu kadar mutlu ettiğimi bilmek içimi ısıtıyor.

Başını aşağı eğdiğinde gözlerindeki alevler nefesimi kesiyor. "Ölümlü ve tanrıçılık oynayalım mı?" Dudağımı ısırtıyor ve gözlerim kapanırken inlememe neden oluyor. "Kırılana kadar seninle acımasızca alay edeyim mi ve beni bir daha asla terk etmemen için seni benim olarak yeniden yaratayım mı?"

"Evet." Bacaklarımı ve kollarımı ona doluyorum. "Bana hayatta olduğumu hatırlat, Mors."

"Ölümün kucağında mı?" Kıkırdıyor. "Ne kadar uygun."

Sırtımı kamburlaştırarak ona sürtünüyorum ve sırtıttırken gözlerinin kısılmasını izliyorum. "Oh lütfen, benim büyük kötü tanrım, bu zavallı ölümlüyü başıyla ve acısını dindir."

"Çok sinir bozucu. Seni neden tutuyorum?"

"Çünkü beni seviyorsun." Dudaklarını yalıyorum. "Çünkü bana ihtiyacım var." "Çok doğru. Sana ne kadar çok olduğunu göstermeme izin ver," diyor karanlık bir şekilde.

Altımdaki çimenler onun karanlık, sahiplenici dokunuşuna kıyasla çok yumuşak. Eli aşağı doğru kayıyor ve amımı avuçlarken tenimi yakıyor.

Dudakları eskiden beni çıldırtan o alaycı sırıtışla yukarı kalkıyor. "Bu küçük ölümlü benim için çoktan ıslandı mı? Bir tanrı tarafından becerilmek için bu kadar çaresiz mi, benim için, ölümün efendisi için damlıyor mu?"

"Oh lütfen." Sahte inilti. "Sana çok ihtiyacım var."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi beni cezalandırıyor, eli amıma sertçe iniyor, klitorisimi yakalıyor. Acının kıvılcımı bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Ona ne kadar korktuğumu ve karanlığın ötesinde ne kadar yalnız olduğumu söylemiyorum. Bunun yerine, her dokunuşu ve okşamasıyla beni hayata döndürmesine izin veriyorum.

"Hadi seni gerçekten inletem, küçük ölümlü," diye alay ediyor, parmak eklemlerini amımdan aşağı kaydırıyor, ben eline sürtünene kadar klitorisime çarpıyor.

Kalbim şelaleyle gürleyene kadar çıldırtıcı hareketi tekrarlıyor. Ben utanmadan onun dikkatini çekmek için yalvarırken sırtım kavisler çiziyor ve ağzı göğsümden aşağı inerek meme ucumun üzerinde duruyor ve tepeye soğuk hava üflüyor.

"Çok duyarlısın, küçük ölümlü. Bir tanrı tarafından becerilmeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden, güzel dudaklarını sert ucumun etrafına yapıştırıp emerken, parmak eklemleri klitorisimin etrafında dönüp onu kızdırıyor ve ben ona doğru sallanırken zevkimi daha da artırıyor. Yüz ifadesi soğuk ve mesafeli, tıpkı onunla ilk tanıştığımında olduğu gibi, ama gözleri bir cehennem gibi parlıyor.

Diğer meme ucumu neredeyse acıyana kadar çekiştirip yalarken başı dönüyor. Onun mükemmel acı markası beni eline daha hızlı sokuyor, hissettiğim serbest bırakmayı kovalıyor, ama tam zirveye ulaşmak üzereyken, parmak eklemlerinde toplanan ıslaklığımı yalayarak geri çekiyor.

"Küçük ölümlü, çok tatlısın, ama bu küçük bedeninin benim büyük, şişman tanrı sikimi kaldıracabileceğinden bile şüpheliyim. Bakalım mı?"

Üç parmağını içime sokup beni gererken sızlanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çok iyi acıtıyor. O izlerken kendimi onların üzerinde beceriyorum, onları daha da genişletiyorum. "Hmm, belki . Seni güzelce germemiz ve kayganlaştırmamız ."

Artık oyun oynayacak kadar konsantre olamıyorum, o vücudumla oynarken ellerim çimleri parçalıyor, içimde her zaman yıldızları görmeme neden olan o noktayı ovuyor. Bir çığlıkla boşalıyorum.

Yüksek sesle bağıırır. "Gelebileceğini söylemedim, küçük ölümlü. Şimdi bütün emeklerim boşa gitti ve tekrar denemek zorunda kalacağız." Çırpınan amımı sikip beni bir kez daha gererken sarsılıyor ve inliyorum. Ben terli, inleyen bir karmaşa olana kadar bir salıverme diğerine yuvarlanıyor ve beni daha sert parmaklayarak homurdanıyor.

"Tanrın için hazır mısın?" diye homurdanıyor, amımı acı noktasına kadar geriyor.

"Lütfen, Mors," diye yalvarıyorum, oyun çoktan unutulmuş.

Sonunda onu de bu oldu. Bacaklarımı kaldırarak ayaklarımı göğsüne bastırıyor ve hırıltıyla içime giriyor. Dudaklarımın övgüyle kıpırdadığını hissettiğimde gözlerim geri dönüyor.

Elleri her yerde, okşuyor ve çimdikliyor ve gücü aşırı ısınmış tenimde yuvarlanıyor, meme uçlarımı ve kıkımı ovuyor. Adımı haykırıyor, beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, kremim bacaklarımdan ve kıkımdan aşağı kayarken müstehcen, ıslak ses şelaleden daha yüksek.

"Benim," diye hırılıyor.

"Senin." Başımı sallıyorum, onu daha derine almak için kalçalarımı kaldırıyorum. "Benim için gel, Avea," diye emrediyor ve ben kendimi kaybediyorum.

Vücudum sanki onun emriymiş gibi patlıyor ve salıverilmem o kadar güçlü ki sesim kısılana kadar çığlık atıyorum. Kükremesi cennetimizi dolduruyor, kalçaları kekeliyor, beni coşkuya doğru takip ederken güçlü spermini içime itiyor.

Zevkimiz sonunda bizi serbest bırakıyor ve birlikte çimlere yığılıyoruz.

KİRALIK DOKUZ

MORS

Sıkıca kavradığım aşkıma bakarak göğsünün inip kalkışını izliyor ve nefeslerini sayarak hayatta olduğundan emin oluyorum. O burada. Kollarımda.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı henüz idrak edemedim, ama uyandığımda

Kalbim çarparken titreyen bir dehşet hissiyle uyudum ve şimdi uyuyamadığımı fark ettim - belki de bir daha asla uyuyamayacağım.

Umurumda değil.

Yarın tanrılarla, halkımla yüzleşeceğiz. Zamanın sonuna kadar onun yanında olacağım, hatta onlara karşı bile, ama bir yanım işlerin bu noktaya gelmemesini ve bizi rahat bırakmalarını diliyor. Bana yaşattıkları onca şeyden ve bana davranış şekillerinden sonra mutluluğu hak ediyorum. Onu kaybetmemek dışında hiçbir şey istemedim.

"Mors," diye mırıldanıyor, kollarımda dönüyor.

"Ben buradayım, aşkım. Her zaman burada olacağım," diye söz veriyorum, ona daha sıkı sarılarak. "Şimdi uyu, seni güvende tutacağım."

"Seni güvende tutacağım," diye mırıldanıyor sevimli bir şekilde, ama biliyorum.

Bu kadın benim için tanrılarla bile yüzleşmeye hazırdı, nasıl olur da ona her geçen gün daha fazla aşık olmam?

Yarın çok yakında gelecek ve tanrıların kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Bu sefer olmaz.

Onu giydirmek için acele etmiyorum, kendiminkiyle eşleşen siyah ve altın zırhı takıyorum. Göğüs zırhı ekstra kalın, bundan emin oldum ama itirazlarıma rağmen miğfer giymeyi kabul etmedi. Benden bir kılıç alıp kalçasına asıyor ve ben de şelalenin kenarında durup yansımamıza bakmadan önce tırpanımı ortaya çıkarıyorum.

Bizler, altın ve siyah zırhlarını giymiş, savaşa gitmeye hazır, parlayan iki tanrıyız.

"Sonsuzluk," diye yemin ediyorum.

"Sonsuzluk." Başını sallıyor ve dönüyor. "Buna bir son verelim."

Mağaranın girişinde kadim olanlarla buluşuyoruz ve onları ışığa doğru yönlendiriyoruz, bir çayıra gelene kadar ormanda ilerliyoruz.

Bizi bulacaklarını bilerek orada bekliyoruz.

Avea'nın elini daha sıkı tutuyorum. Daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım ama geri adım atmazlarsa ortalık kan gölüne dönecek. Hiçbirimiz kazanamayız.

Tam da beklediğimiz gibi, açıklıkta belirdiler, zırhlarının içinde dimdik duruyorlardı ve bizi almaya gelmişlerdi. Kadimleri gördüklerinde irkilerek gözlerini kırıştırdılar.

Boğazını temizleyen Avea öne doğru adım atıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum. "Kesin şunu," diye başladı. "Beni öldürmeye ve onu cezalandırmaya geldin ama biz sana izin vermeyeceğiz. Ben yaşamayı hak ediyorum, o da mutlu olmayı hak ediyor. İşleri daha da kötüleştirdiğinizi göremiyor musunuz?" diye çıkışıyor. "Birbirimizi sevmek dışında bu kadar yanlış ne yaptık?"

Birkaçının rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini görüyorum ve onları not ediyorum. Bugün ölmeyecekler.

"Çok ileri gitmeden durdurun bunu. Kadim olanlar bizim yanımızda. Gerçekten onlara karşı durur muydunuz?"

"O bizim akrabamız," diye hep bir ağızdan sesleniyorlar. "Her şey bitti. Ülkenize ve geleceğinize geri dönün."

Vanessia, "Bize bir kez emir vermiştiniz ama artık değil," diye . "Bizler tanrıyız ve onlar kuralları çiğnediler. O var olmamalı. Biz görevimizi yapıyoruz, senin aksine."

"Lütfen," diye yalvarıyor Avea. "Savaşmak zorunda değiliz."

"Savaş olmayacak," diye mırıldanıyor Illios. "Şimdi bizimle gel ve bu işi acısız halledelim."

Bana bakarak iç geçirdi. "O zaman bize başka seçenek bırakmıyorsun." Kolundan güç akıyor ve onlara doğru fırlatarak onları geri püskürtüyor. "Bizi mi istiyorsunuz? Gelin ve bizi alın."

Lochmond öne çıkar. "Seni aptal çocuk." Gücü yerde süzülüyor, ama ben yoluna girip onu savuşturuyorum ve o da başını sallıyor. "Bu kadar aptal olmak için çok yaşlısın. İyi, eğer savaş istiyorsan, o zaman bir tane alacaksın."

Güçleri arttıkça yer dikenli tepeler halinde patlıyor ve hava düşmanca bir hal alıyor, ancak biz daha uzun durup saldırılarını bekliyoruz. "Şaşırtma unsuru, bebeğim," diye fısıldıyor Avea bana ve ben aval aval bakarken bir savaş çılgılığı atıp doğruca tanrıların üzerine koşuyor.

Lanet olsun.

Wraithlerin eşimin arkasından inişini ve ölümlerin ormandan sürünerek çıkışını, iskeletlerin çağrımıza gelip onunla birlikte hücum edişini huşu içinde izliyorum. Bir ordu yarattık ve o bunu bir bıçak gibi kullanıyor, kitleleri kesip biçiyor.

Tanrıların şaşkınlığı bocalamalarına ve dağılmalarına neden olur.

Yine de yeterli olmayacak ve tam bunu düşündüğüm anda patlamayı hissediyorum ve geldiklerini anlıyorum.

"Gelebilmeye sevindim." Maskelerini takmış jüri üyelerine bakarak sırtıyorum. Dün gece haber gönderip yardımlarını istemiştim. "Yine de bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Burada da aynı." Althea sırtarak maskesini salladı ve tanrıları oyuncak gibi etrafa fırlatan Avea'ya baktı. "Yine de ondan hoşlandım. Onlara biraz terbiye öğretilim."

"Bize yardım ettiğin için pek mutlu olmayacaklar," diye uyarıyorum.

"Bunu atlatacaklar. Bize ihtiyaçları var." Omuz silkiyor ve ardından maskesi yeniden ortaya çıkarak mücadelenin içine dalıyor.

Tanrılara karşı benimle birlikte durarak görevlerini ve hayatlarını riske atıyorlar ama yine de bunu yapıyorlar.

Nedenini sormam gerekecek.

"Avea!" Sırtarak sesleniyorum, sadece gözlerim açılsın diye.

Gücüyle o kadar meşgul ki, Lochmond'un ona doğru sinsice yaklaştığını ve elinde sıkıca bir hançer tuttuğunu görmüyor. Koşmaya başlıyorum, onun adını haykırıyorum ama bir yanım, ölümü hisseden yanım, artık çok geç olduğunu biliyor.

Beni görmek için sırtarak dönüyor ve ses tonumdaki paniği duyunca ifadesi kaşlarını çatıyor, sonra dönüp hançerin üzerine indiğini görüyor.

"Hayır!" Gücümü püskürtüyorum ama diğer tanrılar tarafından engelleniyorum ve hançerin hedefini bulup göğsüne saplanışını dehşet içinde izliyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

AVEA

P Yüzümü buruşturarak hançeri çıkardım ve tanrıya bakarken sıkıca kavradım. Tüm göğüs zırhını ıskalamayı başardı, piç kurusu ve kanım bıçağı kaplıyor. "Ben ölümün eşiyim, seni aptal. Beni öldüremezsın. İşte, geri al." O çığlık atarken hançeri kalbine sapladım.

Kadim canavarlar savaşa katıldığında dünyayı sarsan güçlü bir kükreme duyulur, tanrıların üzerine çullanırken öfkelerinden yer sarsılır. Bu onları durdurmuyor ve gelmeye devam ediyorlar. Mors haklıydı; bunun sonu iyi bitmeyecek. İki güç çarpışırken yeryüzü şimdiden hoşnutsuzluğuyla sarsılıyor. Canavarlar tanrıları doğruyor, tanrılar da canavarlara saldırıyor. Yargıçlar kendi yapıcılarıyla, Mors da kendi halkıyla savaşıyor.

Hepsi aşk yüzünden.

Görünüşe göre ailemle aynı döngüde sıkışıp kaldık ve bu savaşın devam edemeyeceğini biliyorum. Bu dünya bundan kurtulamayacak ve bu dünyanın insanları tanrılar arasındaki bir çekişme yüzünden ölmekten daha fazlasını hak ediyor.

Dişlerimi gıcırdatarak, beni bıçaklayan tanrıyı fırlatıp atıyorum ve çayırdaki bir çıkış yolu arıyorum. Herhangi bir şey için.

Bunu aşk başlattı, peki aşk bitirebilir mi?

Mors'un bağırıldığını duyuyorum ve ona baktığımda, Vanessa adını verdiği dişi tarafından boğazına tutulmuş parlayan bir bıçakla dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu görüyorum.

Kalbim duruyor ve eşimi kaybetme korkusuyla baş edemeyince gücüm patlıyor. Vanessa ve Mors'un yanı sıra çevremizdeki herkesi de geriye savuruyor.

"Yeter!" Onlar tekrar ayağa kalkarken kükrüyorum, kadim olanlar tıpkı babam gibi olacakların gerçeğini biliyorlar. Onların güveni ve bilgisi bana güç veriyor.

"Kazanamazsınız. Bunu görmüyor musunuz?" Gerçeği ortaya çıkarırken onlara söylüyorum. Öldüğümde, evrenin gücünü çektiğimde, bir kısmı bende kaldı. Şimdi gözlerimin onunla parlamasına izin veriyorum ve parlarken derimde çatlaklar belirliyor. "Artık bu dünyayla bir bütünüm. Eğer beni öldürürsen, onu ve tebaasını da öldürmüş olursun. İşe yaramaz olacaksın, görevin bitecek.

Öleceksin." Mors'a baktığımda beni gurur ve endişeyle izlediğini görüyorum. "Eşime zarar vermene izin vermeyeceğim, ama barış istiyorum. Tek istediğim bu, ama bu yok etmeyi gerektiriyorsa Dünyayı ve sahip olduğun her şeyi onu kurtarmak için kullanırsan, ben de yaparım. Her şeyi bitireceğim."

"Gerçekten yapardın," diyor içlerinden biri. Çok fazla tanrı var ve henüz isimlerini öğrenemedim ama bu, sesi çok çıkan üç tanrıdan biri değil. "Bunu yapamayız. Kazanamayız."

Mors bana katılmadan önce kendi aralarında tartışmalarını izliyorum. "Yeter. Her şey bitti."

"Olamaz! O var olamaz. Böyle bir güçle bırakılamaz!" Lochmond kükrer, destek için diğer tanrılara bakar. Kadim olanlar etraflarını sarar, işlerin yanlış gitme ihtimaline karşı onları kalabalıklaştırır.

Bir çıkış yolu göremiyor ve geri adım atmayacak kadar gururlu, bu da benim yapmam gerektiği anlamına geliyor. Onlara başka bir seçenek sunmalıyım.

"O zaman beni ona bağla," diye öneriyorum, "sonsuz dek onun görevine ve yanına. Hayatı ölüme bağla."

"En iyi seçenek bu," diye mırıldanıyor biri, silahını bırakarak. "Bunu en başta hiç yapmamalıydık."

Vanessia bana ters ters bakarak hırlıyor. "Biz mutlu olamazken o neden mutlu olsun ki?"

"O zaman mutluluğunuzu bulun," diye karşılık veriyorum, "ama kendi mutluluğumuzu bulmanın acısını bizden çıkarmayın."

Bunun üzerine duraksıyor, gözlerini kaçırıyor ve Mors'a baktığında onu başından beri istediğini anlıyorum. Kıskançlık içimi parçalıyor ama o yanımda duruyor ve beni seçiyor.

Vanessia bir el hareketiyle diğer bazıları gibi ortadan kaybolur. Onlar vefasız, aptal tanrılar. Lochmond kaybettiğini fark eder ve başını dik tutabilmesinin tek yolunun bizim istediklerimize boyun eğmek olduğuna karar verir.

Her iki dünyanın da en iyisi.

"İyi, ama o artık senin, yılan. Hata yapma, eğer bir kez yanlış yaparsa, bu ikinizin de sonu olur. Onu kontrol etmek senin görevin olacak."

"Memnuniyetle." Mors elimi tuttu. "Yıllarımın geri kalanı için." "İkiniz de aptalsınız," diye tıslıyor tanrılardan biri.

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ama başka seçeneğiniz yok ve eşimi bir daha tehdit etmeyin." İçimde büyüyen gücün bir kısmını hissetmelerine izin veriyorum, üzerinde durduğum zeminden kaynaklanan bir güç.

Yutmadan önce gözlerindeki korkuyu görüyorum.

"Bu asla başarısız olacağım bir görev değil," diyor Mors gururla. "Şimdi bizi bağlayın ve gidin. Bırakın biz barışımızı yapalım, siz de zaferinizi. Kazanmaya hiç ihtiyacım olmadı. Sadece ona ihtiyacım vardı."

Lochmond elini sallıyor ve gücü üzerime akarken sarsılıyorum. Aşağıya baktığımda, benim ve Mors'un bileklerinde altın ve siyah işaretlerin belirdiğini görüyorum, tanrılar olmadan yapamayacağımız bir şekilde bizi sonsuza dek birbirimize bağlıyor.

Onun bittiği yerde ben

başlıyorum. Biz biriz.

Yaşam ve ölüm.

Aynı bütünün iki yarısı, her zaman olmamız gerektiği gibi birleştik.

ŞAFTÖR EORtY-ONE

AVEA

I Tanrıların kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp gitmeleri uzun sürmez. Rahatlıyorum ve gücümün geri çekilmesine izin veriyorum. Benim içimden akıp

ve yardımları için minnettar bir sevgi nabızı gönderiyorum.

"Lanet olsun." Mors beni kavıyor. "İyi gitti."

"Hayattayız ve birlikteyiz. Önemli olan tek şey bu." Yanına yaslandım, aniden bitkin düştüm.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum maskeli vampirlere, yani yargıçlara.

"Sen bizden birisin." Maskesi düşmüş bir kadın öne çıkmadan önce omuz silkiyorlar. "Ayrıca, onun için yardımımıza ihtiyacın olursa" -Mors'un hırıltısını duymazdan gelerek başını dostuma doğru salladı- "biz burada olacağız."

"Ben , merak etme." O bana gülümseyince sırtıyıyorum.

"İçimde öyle bir his var." İkimize de selam veriyor.

"Sonrası" diye başlıyorum, endişelenerek.

"Merak etmeyin, biz kendi başımızın çaresine bakarız. Yabancılık çekmeyin." Onlar gözden kaybolmadan önce el sallıyor.

Garip ama umursamayacak kadar yorgunum. Gözlerim etrafımızı saran kadimlere kayıyor ama ben daha ağzımı açamadan onlar eğiliyor. "Eve dönme vaktimiz geldi. Savaş kazanıldı ve sen güvendesin, kanımın kanı."

Mors'u iterek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bir avucumda tanrımın elini tutarken diğerini kadim olana uzatıyorum. "Yanımda durduğun için teşekkür ederim."

"Bize korkusuz olmanın gerçek anlamını öğrettin buçukluk," diye karşılık verir biri. "Bu iyiliğinin karşılığını ödeyeceğiz. şimdi git ve dinlen, birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Yapacak mıyız?" Yutkunuyorum, aniden babamla olan bağılantımı ve diğerkarımını sonsuza dek kaybetmekten endişeleniyorum.

"Bizimle her zaman bir yeriniz olacak ve her zaman hoş geldiniz. -Bu bir sözdür." Gitmek için döndüler. Mors ve ben el ele, geçmişim ve geleceğim bizi yalnız bırakıp giderken onları izliyoruz.

"Beni eve götürür müsün?" Fısıldayarak yüzümü ona dönüyorum. "Her zaman, aşkım."

Evimize dönüyoruz ve her şey aynı ama bir o kadar da farklı görünüyor. Tanrılar meydan okumamızı hatırlayacak ve bu kolay olmayacak, ama sahip olmaya değerkhiçbir şey kolay değildir.

O gece birbirimize sarıldık, ikimiz de rahatlamıştık. Mors'un kabadayılığına rağmen, ayrılacağımızdan ya da daha kötüsünden endişelendiğini biliyorum, bu yüzden bana daha sıkı sarıldığında, yardım edemem ama yumuşarım.

"Benimle sevişmek mi?" Dudaklarına uzanarak ve ona sürtünerek mırıldanıyorum. "Dostum, Tanrım, benimle sonsuza dek sevişmişiz gibi seviş."

"Var," diye fısıldıyor. "Dur sana göstereyim."

ŞAFTÖR EORtY-tWO

MORS

I Avea'yı günlerce yatağımızda tutsak tutarak kaybettiğimiz zamanı telafi ettik, ancak anlaşılmamızı yaptığımızda ilk düşündüğümün aksine onu sonsuza kadar burada tutsak tutamam. Artık eşitiz ve her ne kadar bu onun ev, onun dünyası da öyle ve onu her ikisiyle de paylaşmayı öğrenmeliyim.

Artık görevlerimiz var, ölümün ağır yükü aramızda ve ben dizimde onunla tahtta otururken, eskisi kadar zor görünmüyor. Elimi tutan hayatımın ışığı sayesinde.

Ondan sonra kendimi onu tanıdık bir eve götürürken buluyorum, kapı Mateo ve eşiyle açılıyor. "Geç kaldınız," diyor. Geleceğimizi haber vermiştim ama alkışlayıp içeri koşan Avea'yı şaşırttım.

İç çekerek, aceleyle peşlerinden içeri giriyorum ve birlikte oturduğumuz yemek odasına götürülüyoruz, Mateo ve arkadaşı Phoebe ise karşımızda oturuyor.

Avea elimi tutuyor ve bana sırtıyor. "Teşekkür ," , vampirlerden ne kadar nefret ettiğimi bildiği için.

"Senin için her şeyi yaparım" diyorum.

Vampirlerle arkadaş olacağımı hiç düşünmezdim ama onun için olmaya başlıyorum. Eğer Avea bu adamı seviyorsa, ben de seveceğim. O asla kimseye değer vermez.

layık olmayan. Yani, sadece bana bak.

Bize mahkemeyi ve yargıçların birçok kişinin canını nasıl bağışladığını, ancak kraliçe ve halkının bağışlanmadığını anlatıyorlar. Kral hayatta ve şimdilik yönetimde, ancak istifa edeceğini düşünüyorlar. Phoebe, Mateo'nun liderlik etmesi gerektiğini düşünüyor ve Avea da bunu kabul ediyor, ben de onun isteklerine katılıyorum. Şimdilik Avea'nın eski sarayı da diğerleri gibi iyileşiyor ve huzur içinde.

Mateo'nun anlattığı hikâyeye başımı eğerek ", " diyorum.
Biz.

"Ben yaptım." Sırıtarak bana bir içki daha dolduruyor. Bu ölümlü şarap Bana bir şey ifade etmiyor ama tadı güzel, o yüzden izin verdim. Akşam ilerledikçe bana ısındı. Sanırım bileklerimizdeki aynı dövmelemin çok yardımı oldu, Avea'ya tamamen takıntılı olduğum ve bunu kör bir adamın bile görebileceği gerçeği de öyle.

Oh, ve arkadaşı onu mutfığa götürdü ve ona bağırdı. Bunun yardımı oldu.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir şekilde somurtarak geri döndü ve iyi davranmaya çalıştı. Böylesine güçlü bir adamın küçücük bir kadın tarafından yönlendirildiğini görmek çok komikti. Ne kadar saçma.

"Şarap," diye emrediyor Avea, Phoebe ile konuştuğu yerden kadehini uzatarak.

"Evet, aşkım." Hemen uzatıyorum ve yeniden doldurmadan önce neşe içinde içmesini izliyorum. Mutlu ve parlak bir şekilde gülümsüyor, arkadaşlarıyla tekrar birlikte olmaktan hoşlanıyor, bu yüzden bunu düzenli bir şey haline getirmek için bir not alıyorum. Hiç de fena değiller ve eğer kadını bu kadar mutlu ediyorsa, onu nasıl reddedebilirim ki?

"Hiç ölümden geri getirdiğin bir şey oldu mu?" Mateo fısıldıyor.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Benim tarzım değil, çok ürkütücü. Dışarıda bunu yapan büyücüler var." Ürperiyorum. "Onların ruhları yok. Geri getirdikleri ölü şeyler sadece ... karanlık. Kötülük. Tanrılar bile buna bulaşmaz."

Mateo, "Bir büyücüyle hiç tanışmadım," diyor. "Yine de, eğer cadılarla takılıyorlarsa, nedenini biliyorum."

"Cadılar da aynı derecede tuhaftır." Başımı sallıyorum ve o da bana yumruğunu uzatıyor. Ne istediğinden emin değilim, o kıkırdarken yumruğu sıkıyorum. "Ölü çağırma büyücülüğün bir türüdür, oldukça eski ve nadirdir, ama karanlık bir yetenektir ve genellikle yozlaştırır," diyorum ona. "Mahkemeleri bununla iyi başa çıkamıyor. Genellikle katledilirler."

"Ne kadar üzücü," diyor Avea ve hepimiz ona dönüyoruz. "Sadece olduğun kişi olduğun için öldürülmek. Bu kontrol edebileceğiniz bir şey değil."

Kendisinden bahsettiğini biliyorum, bu yüzden elini sıkıp arkasından öpüyorum. "Senin aksine aşkım, onlar çoğu zaman denemezler bile. Öldürüyorlar, kurban ediyorlar ve doğayı bozuyorlar. Hepsi demiyorum. Gizlenen bir ya da iki kişi olabilir ama ben onlarla hiç karşılaşmadım. İşkencelerinden kurtarmak zorunda kaldıklarım asla eskisi gibi olmadılar. Onlar ya da ruhları için endişelenmeyin."

"Bu benim de işim artık," diye yorumluyor. "Bizim ."

"Çok doğru." Karşı koyamayarak onu tekrar öpüyorum. "Ama bu gece değil. Bu gece bizim işimiz arkadaşlarıyla vakit geçirmek."

"Belki de tam bir aptal değildir." Mateo başını sallar.

"Ve belki de tamamen ölümlü bir aptal değilsin." Ben de başımı sallıyorum, anlamaya varıyoruz.

"Erkekler," diyor Avea ve Phoebe aynı anda kahkahayı patlatmadan önce, Mateo ve ben şaşkın bakışlar atarken.

Tamamen tatsız değil.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

AVEA

"W Ne yapıyorsun? Mors'a bakarak soruyorum. Tanrılarla hesaplaşmamızın üzerinden haftalar geçti ve her şey normale dönmüş gibi görünüyor. Ya onlar Bizi unuttular, bağımızın işe yaradığını varsayıyorlar ya da çok daha büyük bir şeyle meşguller. Hangisinin daha iyi olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, bize iyileşmek ve burada birlikte huzura kavuşmak için zaman bıraktı.

Mateo'yu her hafta ziyaret ediyoruz ve itirazlarına rağmen o ve Mors arkadaş oldular.

Eski mahkememi ziyaret etmiyorum. Hiçbir zaman oraya ait olmadım ve şimdi de kesinlikle değilim. Ancak Mors'un beni daha çok tarzım gibi görünen yargıçların mahkemesine götürmesini istiyorum ve onlar da ilgimi çekiyor. Hayat güzel. Mutluyum. Asla yalnız değilim, tıpkı söz verdiği gibi.

Ruhumu ilk sattığım , soğuk ölüm efendisinin aksine, Mors ... Her şeyi.

Benimle birlikte yemek yapıyor, yanımda uyuyor ve rüyalarım karardığında nöbet tutuyor. Bu hayatta benimle birlikte, el ele yürüyor, benden insan olmayı öğreniyor ve bana nasıl tanrı olunacağını öğretiyor.

Bize eşit bir çift diyor.

Tek bildiğim, onunla birlikteyken mutlu olduğum. Belki de kader o kadar da kötü değildir.

Bana genişçe sırtarak elimi tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, döndürürken kıkırdamama neden oluyor. Gökyüzünü işaret ediyor. "Görünüşe göre

bir köpekbalığı."

Diğer şekilleri işaret ederken, onları benim için adlandırırken, çok uzun zaman önce burada yatarken ve birbirimizin varlığında ilk kez huzur bulduğumuzda ona öğrettiğim oyunu oynarken kalbim ısınıyor. O zamanlar yabancıydık, aramızda çok fazla güvensizlik, öfke ve arzu vardı.

Gözleri bana geldiğinde yumuşuyor. "Ne görüyorsun aşkım?" Sertçe yutkunarak gözlerine bakıyorum. "Benim sonsuzluğumu."

Bana verdiği yavaş gülümseme kalbimi hızlandırıyor. "Bir keresinde benden nefret ettiğini söylemiştin."

"Aptalın tekiydin," diye itiraf ediyorum, yüzünü avuçlayarak. "Seni nasıl sevmem?" Alay ediyor, beni altına alıyor ve güneşi engelliyor. "İşte bu yüzden

Sana anlatmaya çalıştım." Kaşlarını oynatıyor. "Ben muhteşemim, seni ölümlü aptal."

Gülerek, elimi yukarı kaydırıp boynunu tutmadan önce göğsüne vuruyorum, tadına bakarken onu aşağı çekiyorum. "Sen muhteşemsin, tanrım, eşim. Bana ne kadar çok olduğunu göster."

Ben gücümü kullanırken kıyafetlerimiz kayboluyor ve o kıkırdıyor ama ben bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, beni burada, arkadaş ve sonunda sevgili olduğumuz noktada sahiplenmeye çağırıyorum.

"Seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim," diye yemin ediyor ve sikini amımda gezdiriyor. Onun için ıslanmıştım. Her zaman öyleyim ve o yavaşça içime doğru itiyor. Birleştığımızı hissettiğimde mutluluktan gözlerim kapanıyor. Kendimi bütün hissettiğim tek an bu. Karanlığı etrafımı sarıyor, amımın içinde sallanırken beni güneşten soğutuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum başını çevirip damarına ulaşmamı sağlarken.

"Ben de seni seviyorum Avea," diye karşılık veriyor, sesindeki saf mutlulukla başımın arkasını kavrayıp beni kaldırıyor ve ağzımı boynuna bastırıyor.

Ne istediğini bildiğimden, ısırmadan önce dilimi nabzı boyunca gezdirerek onu kızdırıyorum. Yine de Mors'un beni her zaman geri alacağını bilmeliydim, çünkü itişleri cezalandırıcı hale geliyor ve gücü aramızda kayıyor, boynunu ovduğum aynı hızda klitorisimi ovuyor.

Isırıyorum, dişlerimi derine batırıyorum.

Kanında aşk ve arzuyu tadarken iniltisi içimde yankılanıyor. İkimiz de paramparça olana kadar ona sarılıyorum, bedenlerimiz birbirine kilitleniyor ve kanı içimizden akıyor.

Ruhlarımız sonsuza dek iç içe geçecek.

Biz sonsuzuz, Tanrım ve ben.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

MORS

"Y Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyor Avea usulca, yaşlı kadının elini tutuyor ve kapıdan geçerek kaderine doğru ona rehberlik ediyor. Geri döndüğünde, gözyaşlarını siliyorum ve ona sarılıyorum, görmezden geliyorum

bir anlığına eşimi rahatlatmak için bekleyen ruhların arasına karıştım.

Görevimiz her zaman kolay değil, ama artık bunu asla yalnız yapmıyoruz ve önemli olan da bu.

Kendini toparladığında bir sonrakini çağırmak için başımı kaldırdığımda kaplanın bir ruha önderlik ettiğini görüyorum. Başımı sallayarak teşekkür ediyorum, o da bana karşılık veriyor.

Bu bir ateşkes, önemli bir ateşkes, dostum sağ olsun. Her şeyin etrafını kiminle çevrelediğinle ilgili olduğunu öğreniyorum ve o hayatında kimi isterse, vampir olsalar bile benim hayatımda olacaklar.

Onun için her şeyi yaparım.

Onun için ölürdüm. Onun için öldürürdüm.

En önemlisi, onun için yaşayacağım ve bu galaksi var olduğu sürece birlikte olacağız - iki kırık ruh bir yuva bulacak.

AVEA

"Hayır!" Odadan koşarak çıkıyorum, kıkırdayarak yerlerde kayıyorum.

Onlara seslendiğimde üzerimizde dönen hortlaklar, beni kovalayan Mors'la aramda bir duvar oluşturarak dans ediyorlar. Onlara uzak durmalarını emrederken ve kitleleriyle savaşırken küfrettiğini duyuyorum, ama bu zaman alıyor, üst kata koşmama ve *Aptallar İçin Yemek* kitabını okurken çekmeyi başardığım resmi saklamama izin veriyor.

Çok sevimli.

"Avea!" diye kükrüyor, gücü evi sarsıyor. Önceden olsa bu beni dehşete düşürürdü ama şimdi kıkırdıyorum. Buharlaşıyorum ve odamızda beliriyorum, onu saklıyorum. Çıplak ayaklı ve göğüslü, bir meme ucunda unla içeri girdiğinde, ellerim arkamda sırtıyorum.

"Evet, Mors?"

"Sen!" Bana doğru yürürken işaret ediyor. "Belki de sana kim olduğumu hatırlatmalıyım, küçük ölümlü."

Geri ona kötü kötü sırtıyorum. "Belki de öyle."

"Sana karşı çok hoşgörülü oldum."

"Yaptın." Bacaklarım yatağa çarptığında nefes nefese kalıyorum ve o önümde durduğunda, ona sırtarak bizi döndürüyorum ve onu altımda sabitliyorum. "Çok hoşgörölüsün, ölüm tanrısı. Sana göstereyim mi?" Dilimi meme ucunda gezdirerek unu yalıyorum ve o inlerken emiyorum.

"Avea'm," diyor.

"Seninki," diye kabul ediyorum hınzır bir sırtıyla oturduğum yerden. "Şimdi bana aldırmayın, herkese o fotoğrafı göstereceğim." Arkamdan kükrediğini duyarak buharlaşıyorum.

Hissedeceğimi hiç düşünmediğim bir mutluluk göğsümü dolduruyor, taşıp topraklarımıza dökülüyor, onu yaşam ve sevgiyle kaplıyor.

Ormanda kıvrılıp ağlayan o kayıp, yalnız küçük kızdan bu yana çok yol kat ettim.

Büyüdüğüm ormanda ortaya çıktığımda, uzun süre yalnız kalmayacağımı biliyorum çünkü Mors'un beni takip ettiğini ve babamın adamlarının her zaman olduğu gibi beni bulmaya geldiklerini hissediyorum.

Hayır, bir daha asla yalnız ya da mutsuz olmayacağım.

İçimde bir tanrının sevgisi dolaşırken nasıl olabilirdim ki?

EPILOG

"L Bana bak," diye emrediyorum, bıçağın kenarını kullanarak adamın gözyaşı lekeli yüzünü yukarı kaldırıyorum. Sulu gözleriyle karşılaştığımda içimi tiksinti kaplıyor. O zayıf, çok zayıf. "Neden buraya gönderildiğimizi biliyor musun?"

seni avlamak mı?"

"Çünkü vampirlere yardım ettiğimizi öğrendiniz," diye hüngür hüngür ağlıyor.

"Çok iyi," diyorum. "Seni aptal. Hepimize ihanet ettin. Davamıza ihanet ettin ve en kötüsü de canavarlarla işbirliği yaptın. Bunu nasıl yaparsın?"

"Bize ölümsüzlük, güç ve para teklif etti-"

Yüzünü kesiyorum, çığlık atarken yara açılıyor. Ahşap rıhtım yaklaşan ayak sesleriyle gıcırıyor ama kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok - kardeşlerim, ailem, avcı dostlarım.

Ay yüksekte asılı duruyor ve uzaklarda bir yerde, bağlı teknelerin ve çarpan dalgaların üzerinden bir uluma duyduğuma yemin edebilirim. Şu anda bomboş, tam da istediğimiz gibi.

"Savunduğumuz her şeye ihanet ettin. Bir avcı olarak yeminini bozdun." Korkağın üzerinde yükseliyorum. "Umarım buna değmiştir." Göğsünün ortasına bir tekme atıyorum ve dehşet içinde çığlık atıp geriye doğru düşmesini, soğuk, çalkantılı suya bir sıçramayla çarpmasını izliyorum. Hınzırca bir sırıtışla, onu bağlayan iplerin, kül bloklarını çekip onu dibe sürükleyene kadar suyun içinde kaymasını izliyorum.

Canavarlarla oynamak istiyorsa, o zaman onlar gibi ölecektir; yalnız, korkmuş ve kendi pişmanlıklarında boğulmuş olarak.

Arkamı döndüğümde, çocukluğumuzdan beri yanımda avlanan adamların gözleriyle karşılaşıyorum. "Toparlanın, katılmamız gereken bir toplantı var."

Yanımda sıraya giriyorlar, adımlarımız sessiz.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Ses yumuşak ve tehlikeli.

"Yeni bir ava atandık," diye cevap veriyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme kıvrılıyor. "Zirvedeki yerimizi alma zamanı geldi. Kurtları avlıyoruz çocuklar. Canavarların kendilerini avlıyoruz."

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazarak, kafasındaki tüm hikâyeleri ve karakterleri dışarı çıkarmaya çalışan USA Today çoksatan bağımsız bir yazardır. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

AYRICA K.A. KNIGHT TARAFINDAN

THEIR CHAMPION SERİSİ *Distopik RH*

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

[Uluslar](#)

[Onların Şampiyonu Boyama Kitabı](#)

[Onların Şampiyonu - omnibus](#)

[Kayıplar](#)

[Lanetliler](#)

[Onların Şampiyon Yoldaşı - çok amaçlı kitap](#)

DAWNBREAKER SERİSİ *SCI FI RH*

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ *(PNR) (RH)*

[Aurora'nın Cadılar](#)

[Meclisi Aurora'nın](#)

[İhaneti](#)

HER MONSTERS SERİSİ *PNR RH*

[Öfke](#)

[Nefret](#)

3. kitap *yakında geliyor.*

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ *PNR*

Oldukça [Acı](#)

Oldukça Kanlı

Oldukça

Fırtınalı

Oldukça [Vahşi](#)

Pretty Hot

Pretty Faces

Pretty Spelled

Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 1

Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 2

MAHKEMELER VE KRALLAR *(PNR) (RH)*

Kabuslar Mahkemesi

Ölüm Mahkemesi *yakında*

geliyor..

YASAK OKUMALAR *(STANDALONE)*

(Babasının) (Melek) *ÇAĞDAŞ*

Üvey Kardeşlerin Sevgilisi *(ÇAĞDAŞ) (RH)*

EFSANELER VE AŞK *ÇAĞDAŞ*

İsyan

GÜZEL YALANCILAR *ÇAĞDAŞ RH*

Durdurulamaz

Kırılmaz

UNUTULMUŞ ŞEHİR *PNR*

Korkunç Yalanlar

Korkunç Korkunç

SonlarGerçekler

ENGEREKLER DENİZİ EVRENİ STANDALONE'LARI

Scarlett Limerence

(ÇAĞDAŞ(ÇAĞDAŞÇAĞDAŞ)

(Den of Vipers) Nadia'nın Kurtuluşu

)Alena'nın İntikamı *RH*

Gangsterler ve Silahlar ÇAĞDAŞ(Loxley Savage ile birlikte yazılmıştır) *0RH*

STANDALONLAR

Bekleme *ÇAĞDAŞ*

[\(Dalgıç\) \(Kalp\)](#) *ÇAĞDAŞ RH*

[Yıldızların Tacı](#) *SCI (FI) RH*

AUDIOBOOKS

[Çorak Topraklar](#)

[Zirve](#)

[Öfke](#)

[Nefret](#)

[Engerekler Denizi](#) *(Podium Audio'dan)*

[Gangsterler ve Silahlar](#) *(Podium Audio'Babamın*

[Meleği "](#)*ddan) (Podium Audiodan) Üvey*

[Kardeşlerin](#) *Sevgilisi (Podium Audiodan) İris'in*

Kılıcı (Podium Audio'an)

Deadly [Affair](#) *(From Podium Audio) Deadly*

Match (From Podium Audio) Deadly

Encounter (From Podium Audio) Stolen

Trophy (From Podium Audio) Crown of

Stars (From Podium Audio)

Korkunç Yalanlar (Podium Audio'dan)

Korkunç Gerçekler (Podium Audio'dan)

Korkunç Sonlar (Podium Audio'dan)

Kabuslar Mahkemesi (Podium Audio'dan)

Durdurulamaz (Podium Audio'dan)

Unbreakable (Podium Audio'dan)

Parçalanmış Gölgelele (Podium Audio'dan)

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[Blade of Iris](#) - Mafya Savaşları (ÇAĞDAŞ) ^(RH)

ORTAK PROJELER - Erin O'Kane

HER FREAKS SERİSİ ^{PNR Distopik)}

[Sirk Kurtar Beni](#)

[Ringmasterı](#)

[Evcilleştirmek 'İpte](#)

[Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - çoklu kitap](#)

STANDALONLAR

[Kahraman Kompleksi](#) ^{(PNR) (RH)}

[Karanlık Temptations](#) *Kısa Hikayeler Koleksiyonu, ft. Sadece Bir Gece & Circus Noel'i Kurtarır*

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ ^{ÇAĞDAŞ RH}

[The Wild Röportajı](#)

[Wild Turu](#)

[Vahşi Final](#)

[Vahşi Çocuklar](#) - Omnibus

ORTAK PROJELER - *Ivy Fox*

Ölümcül Aşk Serisi ^{ÇAĞDAŞ}

[Ölümcül İlişki](#)

[Ölümcül Ölümcül](#)

[KarşılaşmaMaç](#)

ORTAK PROJELER - *Kendra Moreno*

STANDALONLAR

[\(Çalıntı\) \(Troph\)y](#) ^{ÇAĞDAŞ RH}

[Çatlak Gölgeler](#) ^{(PNR) (RH)}

Yak Beni ^{PNR}

ORTAK PROJELER - *Loxley Savage*

TERK EDİLMİŞLER SERİSİ ^{SCI FI RH}

[Carmen'in](#)

[Yakalanması](#)

[Shiloh'un Çalınması](#)

[Harlow'un](#)

[Barındırılması](#)

STANDALONLAR

[Gangsterler \(ve\) Silahlar](#) ^{ÇAĞDAŞ, VIPERS'IN EVRENİNİN DENİNDE}

Diğer Ortak Yazarlar

[Shipwreck Souls](#) *(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)*

[The Horror Emporium](#) *(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)*

HATA BULMAK?

Lütfen bu bilgileri thenuttyformatter1@gmail.com adresine e-posta ile gönderin:

- *yazar adı*
- *KİTABIN BAŞLIĞI*
- *hatanın ekran görüntüsü*
- *önerilen düzeltme*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

